

LIAHONA

LIAHONA

OP DE OMSLAG

Vooromslag: Sabrina Reis (links) uit Rio de Janeiro biedt hulp aan jongeren in een opvangcentrum voor daklozen.

Achteromslag: Jongevrouwen uit de wijk Batafogo in de ring Rio de Janeiro-Andaraí (Brazilië). (Foto's: Barbara Jean Jones.)

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Fotograaf: Craig Dimond.

ZIE BLZ. 18

ZIE BLZ. 2

ARTIKELEN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: DE VUURTOREN VAN DE HEER: BOODSCHAP AAN DE JONGEREN VAN DE KERK
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 16 DE PROFEET AAN HET WOORD
- 18 DE GEEST VAN CHRISTUS: LICHT IN DUISTERNIS DANIEL K. JUDD
- 25 HUISBEZOEKBOODSCHAP: NIET BOVEN ONZE STAND LEVEN
- 26 ERVARINGEN VAN HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN: 'WEND U TOT HEM VOOR ELKE GAVE'
DE WIL OM ZICH TE VERHEFFEN JORGE FLORES
'GA KIJKEN HOE HET MET WENDI IS' DARLENE JOY NICHOLS
STERK ZIJN VOOR MIJN KINDEREN ELIZA M. TORRES
DE BROCHURE DIE IK KWIJT WAS WENCESLAW SALGUERO
- 32 DE GEZINSAVOND NOG BETER MAKEN
- 34 LESSEN DIE IK OP MIJN LEVENREIS HEB GELEERD
OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
- 48 DE LIAHONA VAN MEI 2001 GEBRUIKEN

VOOR DE JONGEREN

- 8 TE OUD OM HET AVONDMAAL ROND TE DIENEN? WAYNE B. LYNN
- 10 OPEN ARMEN IN RIO BARBARA JEAN JONES
- 23 EEN BRIEFJE VAN MICHAEL CAMIELLE CALL-TARBET
- 24 POSTER: LEEF NIET OP HET RANDJE
- 44 TOT ELKAAR KOMEN DANE M. MULLEN
- 47 ALTIJD MIJN VRIEND BECKY PRESCOTT

DE KINDERVRIEND

- 2 PARTICIPATIEPERIODE: DOOR GEHOORZAAMHEID ONTVANGEN WE ZEGENINGEN DIANE S. NICHOLS
- 4 VERHAAL: DE AFSpraak T. S. HETTINGER
- 7 OP JEZUS GAAN LIJKEN: 'GEEF HET NIET OP' CHARLENE GERMAINE MEYER
- 8 POSTER: HERNIEUW JE DOOPVERBOND
- 10 VAN VRIEND TOT VRIEND: OUDERLING LYNN G. ROBBINS VAN DE ZEVENTIG
- 12 VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT: DE MAN DIE NIET KON LOPEN; DE BERGREDE

ZIE BLZ. 34

ZIE BLZ. 24

Mei 2001 101e jaargang Nummer 5
LIAHCNA 21985-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Road der Twouf:

Royd K. Packer, 1. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Dennis B. Neuwenschwander
Adviseurs: L. Lonel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M. Madson

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighlton
Directeur redactie: Richard W. Tomney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood
Redactie medewerker: Susan Barrett
Assistent publicaties: Collette Nebeker Aune

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: H. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Shari Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Randall J. Piaton
Productie manager: Jana Ann Peters
Productie: Roginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolfand F. Sparks,
Claudia E. Warner
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributie manager: Kris T. Christensen

Vertaling:

CPB Vertaalkantoor
Heerchpad 1, NL-5341 QS Oss
Telefoon: 0412-690490; **Fax:** 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdamann
Grotestraat 64
NL-7408 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij leest op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratie: J. C. A. Kroon
Hengens 3
NL-5235 JW 's-Hertogenbosch
Telefoon/Fax: 073-6443685
E-mail: jkroon@home.nl

Abonnementprijs:

Nederland: NLG 33,00 België: BEF 600,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: stichtings-/overschrijvingsformulier).
Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kort nieuws naar: Liahona, Floor 24, 50 East Temple
Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail
naar: CUR-Liahona-Imag@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat
"kompas" of "aanwijzer" betekent) wordt gepubliceerd
in het Albaans, Arabisch, Armeens, Bulgaars, Cebuano,
Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Frans, Hongaars,
Hilagangon, Hongaars, Ilokano, Indonesisch,
Italiaans, Japans, Kirilic, Koreaans, Lets, Litouws,
Malagassisch, Marshalllands, Mongools, Nederlands,
Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens,
Russisch, Samoans, Sloveens, Spaans, Tagalog,
Tahitaans, Thai, Totaans, Tsjichisch, Vietnamese,
IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal).

Uitgever:

©2001 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

May 2001 Vol. 101 No. 5, LIAHCNA (USPS 311-1480)
Dutch (ISSN 1522-9178) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

POST

'HET GELOOF VAN EEN MUS'

Ik heb nog nooit zo'n nuttige en opbou-
wende publicatie gelezen als de *Liahona*
(Spaans). Ik ben nog jong, en ik heb nooit
veel nut gezien in lezen. En toen ik het tijds-
schrift begon te lezen, dacht ik niet dat ik
er iets in zou vinden dat mij zou motiveren
om de Schriften te onderzoeken en dat mij
een begrip van de boodschap van de Heer
Jezus Christus zou geven. Maar toen ik
in het nummer van januari 2000 de
toespraak 'Het geloof van een mus: geloof
en vertrouwen in de Heer Jezus Christus'
van ouderling H. Bruce Stucki van de
Zeventig las, had dat een grote uitwerking
op mij — zo groot dat ik de Schriften ben
blijven bestuderen.

Dankzij onze hemelse Vader en zijn
zendingen heb ik de waarheid gevonden
en ga ik me laten dopen. Dank u dat u
zendingen opleidt om mensen zoals ik te
onderwijzen.

*Alexi Antonio López López,
wijk Oriental,
ring San Miguel (El Salvador)*

**NB: broeder López heeft zich op 18 maart
2000, kort na het schrijven van deze brief,
laten dopen.**

SUCCES IN HET ZENDINGSWERK

Het werk van de Heer in de Demo-
cratische Republiek Kongo gaat goed,
ondanks de oorlog die in enkele provincies
woedt.

Op een dag klopten mijn collega en ik
aan bij zuster Sylvie. Twee dagen later
maakten we kennis met haar man, broeder
Antoine. Hij vroeg ons de naam van onze
kerk. Wij antwoordeerden dat wij De Kerk
van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen vertegenwoordigden.

'Dat is de kerk die ik zoek', riep hij
vol vreugde uit. 'Ik heb een oud boek-
van-mormon waaruit enkele bladzijden
ontbreken. Ik ben er blij dat ik u
gevonden heb.'

Drie weken later liet broeder Antoine
zich dopen. Ik weet met heel mijn hart dat
de Geest hen leidt die naar het werk van de
Heer gestuurd willen worden.

*Ouderling Mahongo Ruffin,
zendingengebied Kinshasa (Democratische
Republiek Kongo)*

VERZOENING ZET AAN TOT VERANDERING

Ik ben elke keer er blij als ik de *Liahona*
(Spaans) krijg. Ik lees en overdenk de arti-
kelen en toespraken en probeer ze in prak-
tijk te brengen. Dit tijdschrift sterkt mij
zeer in tijden van beproeving. Ik geef vaak
een geschenkenabbonnement aan vrienden die
geen lid van de kerk zijn.

Ik ben al 27 jaar lid van de kerk, en ik
leer nog dagelijks iets nieuws. Ik word altijd
opgebouwd wanneer ik iets lees over de
verzoening van de Heiland. Ik ben Hem
waarlijk dankbaar voor het offer dat Hij
voor ons heeft gebracht. Ik ben door zijn
voorbeeld gemotiveerd om me te veran-
deren en ernaar te streven te leven zoals
Hij dat wil.

*Bertha Barrera de Paludo,
wijk Kennedy 1,
ring Bogotá-Kennedy (Colombia)*

De vuurtoren van de Heer

Boodschap aan de jongeren van de kerk

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Jullie, jongeren van de kerk, zijn een fijne, uitverkoren generatie. Jullie doen me denken aan de woorden van de dichter Henry Wadsworth Longfellow:

*Hoe schoon is de jeugd! Hoe helder haar voorkomen
Met haar illusies, aspiraties en dromen!
Boek van begin, verhaal zonder eind,
Elk meisje een heldin, en elke man een vriend!*

Slechts twintig jaar geleden waren velen van jullie nog niet eens aan je reis door het sterfelijk leven begonnen. Je woonde in een hemels thuis. Wij weten relatief weinig details van ons bestaan daar — alleen maar dat we ons onder personen bevonden die ons liefhadden en die om ons eeuwig welzijn gaven. Toen kwam de periode waarin een aards leven nodig was voor onze vooruitgang. Er werden ongetwijfeld woorden van afscheid gesproken, uitingen van vertrouwen gegeven, en we werden bevorderd naar het sterfelijk leven.

Wat een begin wachtte ons daar! Liefhebbende ouders verwelkomden ons verheugd in ons aardse thuis. Op iedere wenk van ons werd met liefdevolle zorg en omarmingen gereageerd. Iemand heeft een pasgeboren kind eens

Let op de vuurtoren van de Heer. Er is geen mist zo dicht, geen nacht zo donker, geen storm zo sterk, geen zeeman zo verwaald, of de lichtstraal van die vuurtoren kan redding brengen.

beschreven als 'een lieve, nieuwe bloesem van de mensheid, pas gevallen uit Gods thuis om op aarde te bloeien.'¹²

Die eerste jaren waren dierbare, bijzondere jaren. Satan had geen macht om ons te verleiden. Wij hadden de leeftijd van verantwoording nog niet bereikt, maar waren onschuldig voor God. Het waren jaren om te leren.

Al gauw kwamen we in de periode die sommigen zien als 'de verschrikkelijke tienertijd'. Ik geef de voorkeur aan 'de fantastische tienertijd'. Wat een tijd vol kansen, wat een periode om groei te beleven, ontwikkeling door te maken, kennis te verkrijgen en waarheid te zoeken.

Niemand heeft die tijd ooit beschreven als makkelijk. Sterker nog, die tijd is steeds moeilijker geworden. Het lijkt erop dat de touwen van de wereld van de veilige meerpalen zijn afgegliden, en dat het wereldse schip is weggedreven uit de haven van vrede. Tolerantie van het kwaad, onzedelijkheid, pornografie en de druk door leeftijdgenoten slingeren velen heen en weer op een zee van zonde en doen ze stranden op de rotsen van verloren kansen, verspeelde zegeningen en vernietigde dromen.

We vragen ons bezorgd af: 'Is er een weg naar de veiligheid? Kan iemand ons leiden? Kan ik ontsnappen aan de dreigende vernietiging?'

Het antwoord is ja! Ik geef jullie de raad: kijk naar de vuurtoren van de Heer. Er is geen mist zo dicht, geen nacht zo donker, geen storm zo sterk, geen zeeman zo verdwaald, of de lichtstraal van die vuurtoren kan redding brengen. Die vuurtoren roept: 'Hierheen naar de veiligheid; deze kant op naar huis.'

De vuurtoren van de Heer stuurt signalen die makkelijk te herkennen zijn en die nooit ophouden. Ik wil drie van die signalen bespreken die — als we er acht op slaan — ons door de stormen van het leven heen zullen gidsen:

1. Kies je vrienden voorzichtig.
2. Plan je toekomst gericht.
3. Leid je leven in geloof.

TEEN EERSTE: KIES JE VRIENDEN VOORZICHTIG.

Uit een onderzoek dat we enkele jaren geleden in enkele wijken en ringen van de kerk hebben gedaan, hebben we iets heel opmerkelijks geleerd. Mensen met

Ga om met mensen die, net als jullie, niet alleen maar materiële gemakken willen, oppervlakkige doelen of beperkte ambities, maar die juist willen waar het werkelijk om draait, die een eeuwig doel hebben.

vrienden die in de tempel trouwden, trouwden over het algemeen zelf ook in de tempel, terwijl mensen met vrienden die niet in de tempel trouwden, over het algemeen zelf ook niet in de tempel trouwden. De invloed van iemands vrienden leek even groot te zijn als de aandrang van de ouders, en groter dan de invloed van klassikaal onderwijs of de nabijheid van een tempel.

Wij hebben de neiging om te worden zoals de mensen die we bewonderen. Net als in het tijdloze verhaal van Nathaniel Hawthorne, 'The Great Stone Face', nemen we de manieren, houding en zelfs het gedrag over van mensen die wij bewonderen — en dat zijn meestal onze vrienden. Ga om met mensen die, net als jullie, niet alleen maar materiële gemakken willen, oppervlakkige doelen of beperkte ambities, maar die juist willen waar het werkelijk om draait, die een eeuwig doel hebben.

Je vriendenkring heeft niet alleen grote invloed op je manier van denken en je gedrag, maar jij beïnvloedt ook hen. Veel mensen zijn lid van de kerk geworden door middel van vrienden die ze voor kerkactiviteiten hadden uitgenodigd. Ik wil jullie vertellen over een dierbare familieherinnering uit 1959, toen ik geroepen werd om de Canadese Zending te presideren, die zijn hoofdkantoor in Toronto had.

Onze dochter, Ann, werd kort na onze aankomst in Canada vijf. Zij zag de zendelingen aan het werk en wilde ook een zendinge worden. Mijn vrouw toonde haar begrip door Ann een paar exemplaren van de *Children's*

Friend mee naar school te laten nemen. Maar dat was niet genoeg voor Ann. Ze wilde ook een boek-van-mormon meenemen en het met haar lerares, juffrouw Pepper, over de kerk hebben. Ik vind het geweldig dat we nog maar een paar jaar geleden, vele jaren na onze terugkeer uit Toronto, na een vakantie een briefje van juffrouw Pepper in de post vonden waarin stond:

'Lieve Ann,

'Denk eens vele jaren terug. Ik was je schooljuffrouw in Toronto, in Canada. Ik was onder de indruk van de exemplaren van de *Children's Friend* die je meenam naar school. Ik was onder de indruk van je toewijding aan een boek genaamd het Boek van Mormon.

'Ik nam me vast voor om op een dag naar Salt Lake City te gaan en te kijken waarom je daarover praatte en waarom je dat geloofde. Vandaag heb ik het bezoekers-centrum op Temple Square gezien. Dankzij een meisje van vijf dat begreep wat zij geloofde, heb ik nu een beter begrip van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

Niet zo lang na dat bezoek overleed juffrouw Pepper. Onze dochter, Ann, was erg blij toen ze in de Jordan River-tempel (Utah) het tempelwerk deed voor haar geliefde lerares, die zij jaren geleden in de kerk had geïnteresseerd.

TEN TWEDE: PLAN JE TOEKOMST GERICHT.

In het tijdloze verhaal van Lewis Carroll, *De avonturen van Alice in Wonderland*, komt Alice bij een splitsing in de weg, waar twee paden voor haar liggen, die echter elk in een tegengestelde richting gaan. Ze ontmoet de Kollummer Kat, aan wie Alice vraagt: 'Welk pad zal ik nemen?'

De kat antwoordt: 'Dat hangt ervan af waar je naartoe wilt. Als je niet weet waar je naartoe wilt, dan maakt het echt niet uit welk pad je neemt.'³

In tegenstelling tot Alice weet ieder van ons waar hij of zij naartoe wil. Het maakt wél uit waar we naartoe willen, want het pad dat we in dit leven volgen, leidt beslist naar het pad dat we in het leven hierna zullen volgen.

Ik smeeek jullie, jonge broeders en zusters, om te bedenken wie jullie zijn. Jullie zijn zoons en dochters van de almachtige God. Jullie hebben een bestemming om naartoe te gaan, een leven om te leiden, een bijdrage om te leveren, een doel om te bereiken. De toekomst van Gods koninkrijk op aarde zal ten dele steunen op jullie toewijding.

Laten wij bedenken dat de wijsheid van God de mensen soms weliswaar als dwaasheid voorkomt, maar dat de allergrootste les die we in het sterfelijk leven kunnen leren, is dat we altijd op de goede weg zijn zolang we God gehoorzamen wanneer Hij spreekt. Sommige dwazen keren de wijsheid van God de rug toe en volgen de verleidingen van de veranderlijke mode, de aantrekkingskracht van valse populariteit en de spanning van het moment. Hun gedrag lijkt sterk op de rampzalige ervaring van Esau, die zijn geboorterecht verruilde voor een linzengerecht.⁴

En wat zijn de gevolgen daarvan? Ik getuig tot jullie dat je afkeren van God, verbroken verbonden met zich meebrengt, vernietigde dromen, verdwenen ambities, verdampte plannen, onvervulde verwachtingen, vertrapt hoop, misbruikte driften, verwrongen karakters en geruïneerde levens.

Ik smeeek jullie om dat moeras van drijfzand te vermijden. Jullie hebben een edel geboorterecht. Verhoging in het celestiale koninkrijk is je doel.

Zo'n doel wordt niet in één glorie-rijke poging bereikt, maar is het gevolg van een levenslange rechtschapen leefwijze, een opeenvolging van verstandige keuzen, en een voortdurende doelgerichtheid. Net

Elke les in de kerk, elk gebed, elk avondje uit, elke vriend of vriendin, elke dansavond gaat vooraf aan het doel van het tempelhuwelijk — die grote stap in de richting van een tien op het rapport van het leven.

als de begeerde tien als rapportcijfer, vereist de beloning van het eeuwige leven inzet. De tien is het gevolg van elk onderwerp, elke mondelinge beurt, elke les, elk examen, elk werkstuk, elke scriptie. Dus elke les in de kerk, elk gebed, elk avondje uit, elke vriend of vriendin, elke dansavond gaat vooraf aan het doel van het tempelhuwelijk — die grote stap in de richting van een tien op het rapport van het leven.

Ons doel is te presteren, uit te munten, naar volmaking te streven. Bedenk echter dat het er in het leven niet om gaat om anderen voor te zijn, maar om zelf vooruitgang te maken. Om ons eigen record te breken, om ons gisteren te overtreffen met ons vandaag, om onze beproevingen beter te verdragen dan we ooit voor mogelijk hadden gehouden, om te geven zoals we nog nooit gegeven hebben, om ons werk beter te doen dan ooit tevoren — dat is het ware doel. En om dat te volbrengen, uit onze houding zich in een vastberadenheid om onze kansen volledig uit te buiten. Wij keren ons af van de betoverende verlokking en uiteindelijke valstrik die ons zo sluw en voorzichtig wordt aangeboden door die oude zwakheid: de neiging tot uitstellen. Twee eeuwen geleden heeft Edward Young gezegd: 'uitstel is de dief van tijd.'⁵ In feite is uitstel veel meer dan dat. Het is de dief van ons zelfrespect. Het knaagt aan ons en verknoeit ons plezier. Het ontzegt ons de uiterste verwezenlijking van onze ambities en hoop. In die wetenschap ontzuchten we onszelf met de zekerheid dat 'dit de dag van mijn kans is. Ik zal hem niet onbenut laten.'

Misschien had de apostel Paulus wel onze tijd in gedachten toen hij de heiligen in Korinte leerde dat het leven erg op een wedloop lijkt. Hij zei: 'Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt!'⁶

De schrijver van het boek Prediker heeft over dit onderwerp ook iets geschreven: 'Niet de snelsten [winnen] de wedloop, noch de sterksten de strijd'⁷ — maar zij die volharden tot het einde.

De wedloop van het leven is niet facultatief. We bevinden ons op de renbaan en lopen, of dat ons nu bevalt of niet. Sommigen zien het doel dat voor hen ligt

slechts vaag en nemen kostbare omwegen die tot teleurstelling en frustratie leiden. Anderen zien de prijs voor het lopen duidelijk voor ogen en blijven standvastig in hun streven. Die prijs, dat verheven en aantrekkelijke doel, is niets minder dan het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van God.

Plan je je toekomst doelgericht, dan wordt de schatkist vol kennis en inspiratie voor je ontsloten.

TEN DERDE: LEID JE LEVEN IN GELOOF

Temidden van de verwarring van onze tijd, de gewetensconflicten, en de beroering van het dagelijks leven, wordt een standvastig geloof een anker voor ons leven.

Door ons in het individueel en het gezinsgebod tot onze hemelse Vader te wenden, werken wij en onze dierbaren aan de vervulling van wat de grote Engelse staatsman William E. Gladstone eens heeft omschreven als de grootste behoefte van de wereld: 'Een levend geloof in een persoonlijke God.' Een dergelijk geloof zal onze weg verlichten als de vuurtoren van de Heer.

Heb je een standvastig geloof in de levende God, zijn je uiterlijke daden een weerspiegeling van je innerlijke overtuiging, dan heb je de gebundelde kracht van zowel zichtbare als onzichtbare deugden. Samen verzekeren ze je van een veilige tocht over de zeeën, hoe ruw die ook kunnen worden.

Waar wij ook mogen zijn, onze hemelse Vader kan het in geloof uitgesproken gebed horen en verhoren.

Vele jaren geleden, op mijn eerste bezoek aan het bekende dorp Sauniatu in Samoa, waar president David O. McKay zo van hield, maakten mijn vrouw en ik kennis met een grote groep kleine kinderen — het waren er bijna tweehonderd. Toen we allebei onze boodschap gebracht hadden aan die verlegen maar mooie jongens en meisjes, stelde ik aan de Samoaanse leerkracht voor dat we de bijeenkomst zouden besluiten. Toen hij de slotlofzang aankondigde, voelde ik plotseling de drang om ieder van die kinderen persoonlijk te groeten. Mijn horloge gaf aan dat daar geen tijd voor was, want we hadden zitplaatsen gereserveerd op een vlucht het land uit, dus ik zette het gevoel van me af. Maar voordat het slotgebed zou worden uitgesproken, had ik weer het gevoel dat ik ieder kind de hand moest

Temidden van de verwarring van onze tijd, de gewetensconflicten, en de beroering van het dagelijks leven, wordt een standvastig geloof een anker voor ons leven.

schudden. Ik vertelde mijn wens aan de leerkracht, die een brede, prachtige Samoaanse glimlach ten beste gaf. In het Samoaans vertelde hij het de kinderen. Zij straalden van instemming.

Toen onthulde de leerkracht waarom hij en zij zo verheugd waren. Hij zei: 'Toen we vernamen dat een lid van de Raad der Twaalf ons hier in Samoa zou bezoeken, zo ver van de hoofdzetel van de kerk, vertelde ik de kinderen dat als ze oprecht zouden bidden en geloof oefenen zoals in de Bijbel staat, de apostel ons dorpje, Sauniatu, zou bezoeken en dat hij de ingeving zou krijgen om elk kind met een persoonlijke handdruk te groeten.' De tranen waren niet te bedwingen toen die lieve jongens en meisjes verlegen voorbij kwamen en zachtjes de vriendelijke Samoaanse groet 'talofa lava' fluisterden. We waren getuige van een uiting van groot geloof.

Bedenk dat niemand tegelijkertijd geloof en twijfel kan hebben, want het ene zal het andere verdrijven.

Als de twijfel toeslaat, zeg dan gewoon tegen die skeptische, storende, opstandige gedachten: 'Ik ben van plan bij mijn geloof te blijven, bij het geloof van mijn volk. Ik weet dat daar geluk en tevredenheid in schuilt, en ik verbied jullie, agnostische, twijfelende gedachten om het huis van mijn geloof te vernielen. Ik erken dat ik het proces van de schepping niet begrijp, maar ik accepteer die als een feit. Ik geef toe dat ik de wonderen in de Bijbel niet kan verklaren, en ik probeer dat ook niet, maar ik accepteer Gods woord. Ik heb Joseph niet

gekend, maar ik geloof hem. Mijn geloof is niet door de wetenschap gekomen, en ik zal zogenaamde wetenschap niet toestaan dat het vernietigd wordt.'

Mogen jullie je leven altijd in geloof leiden.

Als jullie, jonge vrienden, je vrienden voorzichtig kiezen, je toekomst doelgericht plannen, en je leven in geloof leiden, zullen jullie vergezeld worden door de Heilige Geest. Je zult 'onverzakte hoop'⁸ hebben. Je zult door je eigen ervaring getuigen van de waarheid van de belofte van de Heer: 'Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen. Groot zal hun loon zijn en eeuwig hun heerlijkheid.'⁹

De vuurtoren van de Heer wijst de onfeilbare weg. Mogen wij de signalen volgen die hij jullie en mij geeft, zodat wij veilig de weg naar huis mogen vinden. □

NOTEN

1. Henry Wadsworth Longfellow, 'Morituri Salutamus'.
2. Gerald Massey, in *The Home Book of Quotations*, onder redactie van Burton Stevenson (1934), blz. 121.
3. Naar Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1992), blz. 89.
4. Zie Genesis 25:29–34.
5. John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14e uitgave (1968), blz. 399.
6. 1 Korintiërs 9:24.
7. Prediker 9:11.
8. 2 Nephi 31:20.
9. LV 76:5–6.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Onze vriendenkring heeft grote invloed op ons denken en ons gedrag, net zoals wij hen ook beïnvloeden.
2. Sommigen zien het doel dat voor hen ligt slechts vaag en nemen kostbare omwegen die tot teleurstelling en frustratie leiden. Anderen zien de beloning duidelijk voor ogen — het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van God — en blijven standvastig in hun streven.
3. Als wij een standvastig geloof in de levende God hebben, als onze uiterlijke daden een weerspiegeling zijn van onze innerlijke overtuiging, dan zullen we veilig onze weg vinden over de zeeën, hoe ruw die soms ook kunnen worden.

TE OUD OM HET AVONDMAAL ROND TE DIENEN?

Wayne B. Lynn

Hij wist dat ze zouden kijken of hij er was, dus zakte David onderuit op de bank achter broeder Johnson. Hij ging ervan uit dat de quorumadviseur diakenen hem daar, helemaal achterin, niet zou kunnen zien zitten, ook al was de kapel niet erg vol en zou het moeilijk zijn om niet gezien te worden.

Hij wist dat ze, als ze hem zagen, hem zouden vragen het avondmaal rond te dienen, en dat wilde hij niet. Hij was nu priester en was lang genoeg om in de basketbalploeg van de school te spelen. Hij werd in verlegenheid gebracht als hij voorin de kapel moest staan naast de kleine twaalfjarige diakenen, die alle ongeveer half zo lang als hij leken te zijn.

Zijn vader had vanaf het podium een oogje op hem gehouden, en David voelde zijn afkeuring. Maar tot Davids verrassing werd hij niet gevraagd om met de diakenen mee te doen. Voordat iemand hem dat kon vragen, gaf broeder Hensley zich als vrijwilliger op.

Broeder Hensley was pas lid van de kerk. Hij was niet veel ouder dan David, en hij had onlangs het Aäronisch priesterschap ontvangen. Iedereen was erg blij geweest toen ze hoorden dat hij de zendelingenlessen volgde. Hij was op school erg populair geweest en ging nu naar de universiteit.

Hij stak ver uit boven de diakenen. Hij liep er trots bij en diende de heilige symbolen op waardige wijze rond.

Na de dienst stonden er in de gang enkele leden met broeder Hensley te praten. David hoorde wat ze zeiden. Hij kon het vooral goed horen toen hij dichterbij kwam.

'Bedankt voor je hulp vandaag,' zei iemand. 'Ik hoop dat je het niet erg vond om met de jonge diakenen samen te werken.'

'Helemaal niet.' David was verbaasd toen hij hem dat hoorde zeggen. 'Ik beschouw het als een grote eer. Je weet toch wel wie de eerste persoon op aarde was die het avondmaal rondde?' In antwoord op zijn eigen vraag vervolgde hij: 'Het was Jezus Christus, toen Hij het rondde bij het laatste avondmaal met zijn apostelen. En ik heb begrepen dat de apostelen en profeten in deze tijd elkaar ook het avondmaal bedienen zoals wij vandaag hebben gedaan. En als zij het rondedienen van het avondmaal een voorrecht vinden, dan vind ik dat ook.'

David liep in stilte door, nadenkend over wat hij net had gehoord. Hij besloot om de volgende zondag goed in het zicht te gaan zitten. Hij zou gaan zitten waar ze hem konden zien. □

Wayne B. Lynn is lid van de wijk Centerville 19 in de ring Centerville (Utah-Zuid).

▲ JONGEVROUWEN VAN DE WIJK BOTAFOGO, IN DE RING RIO DE JANEIRO-ANDARAÍ (BRAZILIË)

OPEN ARMEN IN

Rio

'Laten we [andere mensen] met open armen ontvangen! Laten we vriendschap met hen sluiten! Laten we aardig voor hen zijn! Laten we hen aanmoedigen! Laten we bijdragen tot hun geloof en kennis van het werk van de Heer.' — President Gordon B. Hinckley. ('De profeet aan het woord', De Ster, augustus 1999, blz. 15.)

De voetstappen van Renata Araujo (15) klonken eenzaam op de koude tegelvloer. Renata wist dat ze de enige zou zijn als ze aan het eind van de gang haar JV-klas in zou stappen. Door het organiseren van haar nieuwe wijk was ze het enige actieve meisjes in het JV-programma. 'Ik voelde me erg eenzaam', herinnert ze zich.

Maar Renata is niet eenzaam meer. In het eens zo stille en bijna lege klaslokaal weerklinken nu de enthousiaste stemmen van tien actieve jongevrouwen van de wijk Botafogo, in de ring Rio de Janeiro-Andaraí (Brazilië). Die verandering vond in de loop van slechts één jaar plaats. Uit het verhaal van deze jongevrouwen blijkt wat er kan gebeuren als leden de raad van president Gordon B. Hinckley (verweven in dit artikel) volgen om anderen de hand te reiken en met open armen te ontvangen — met name pasgedoopte leden, minderactieven en niet-leden.

NODIG ZE UIT OM TERUG TE KOMEN

'Er zijn mensen die eens een brandend geloof hadden, maar bij wie het geloof gedooft is. Velen van hen willen terugkomen, maar weten niet goed hoe ze dat moeten doen. Ze hebben een vriendelijke, uitgestoken had nodig.' ('Reik anderen de reddende hand', De Ster, januari 1997, blz. 83.)

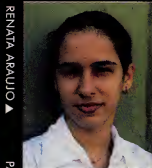
Het begon allemaal met de achttienjarige tweeling Camila en Sabrina Reis, die al maanden minderactief waren. Toen Vera Pimentel, de JV-presidente van de nieuwe wijk Botafogo, alle minderactieve meisjes begon te bellen om ze een lift naar de kerk en naar andere activiteiten aan te bieden, was dat alles wat er nodig was om de tweeling te overtuigen.

'We wilden al terugkomen, maar wisten gewoon niet hoe', zegt Sabrina. 'Vera maakte het erg makkelijk.'

BEANTWOORD VRAGEN

'Het lid (...) is er om vragen te beantwoorden als de zendelingen er niet zijn. Hij is een vriend voor de bekeerling die een grote, vaak moeilijke, verandering doormaakt.' ('Zoek de lammeren, hoed de schapen', De Ster, juli 1999, blz. 119.)

Al gauw nadat Sabrina en Camila terug waren gekomen naar de kerk, begonnen ze anderen de hand te reiken. Toen Ana Carolina Batista (14) samen met haar moeder de kerk begon te onderzoeken, stond de tweeling klaar om te helpen. De eerste keer dat ze naar de kerk ging, was Ana Carolina meteen minder zenuwachtig toen de tweeling naast haar kwam zitten en haar liet zien hoe ze de teksten uit de les kon opzoeken. 'Daardoor voelde ik me beter op mijn gemak, want ik wist niet wat ik moest doen. Ik was opgelucht dat er mensen waren om me te helpen', herinnert ze zich.

RENATA ARAÚJO

PAMELA SILVA

TATIANE PIMENTA

Zuster Pimentel deed een spel waarbij alle meisjes hun schoenen in het midden van het lokaal op de grond zetten, de schoenen

▲ CAMILLA EN SABRINA REIS

▲ DANIELE RAMALHO

▲ ANA CAROLINA BATISTA

van iemand anders aandeden, en kennismaakten met de eigenaresse van de schoenen die ze gekozen hadden.

Ana Carolina zegt dat de vriendschap met de tweeling haar beslissing om lid van de kerk te worden makkelijker heeft gemaakt. Sabrina en Camilla waren er ook blij mee, want hun kleine klas groeide.

HEET ANDEREN IN LIEFDE EN ZORG WELKOM

'Lid worden van de kerk kan een hachelijke onderneming zijn. Als de bekeerling geen warme en sterke handen worden toegestoken, als hij geen liefde en zorg ondervindt, (...) kan hij wegvallen.' (De Ster, juli 1999, blz. 122.)

De kettingreactie ging door toen Ana Carolina een nieuwe onderzoeker de hand reikte. Tatiane Pimenta (16) begon naar de kerk te gaan toen zuster Pimentel haar en haar gezin vertelde over de kerk. 'Ik was erg verlegen, want ik kende er niemand', zegt Tatiane. 'Ik bleef stil in een hoekje zitten.'

Maar al gauw veranderde er het een en ander voor Tatiane. 'Ik begon me op mijn gemak te voelen, omdat ik een vriendin kreeg.' Zuster Pimentel deed tijdens een les een spel waarbij alle meisjes hun schoenen in het midden van het lokaal op de grond zetten, de schoenen van iemand anders aandeden, en kennismaakten met de eigenaresse van de schoenen die ze gekozen hadden. 'En zo kwam het dat ik met Ana Carolina begon te praten', herinnert Tatiane zich. 'Zij werd mijn eerste vriendin, een vriendin die mij heel erg aangemoedigd heeft. Door haar had ik het gevoel dat ik lid van de kerk kon worden.'

VERTEL ANDEREN OVER HET EVANGELIE EN SLUIT VRIENDSCHAP MET ZE

'Elke bekeerling (...) heeft een vriend nodig. (...) Elke bekeerling [moet] gevoed worden met het goede woord van God' (Moroni 6:4). (De Ster, juli 1999, blz. 122-123.)

Carolina Caetano ging naar de jongevrouwenklas toen haar ouders na jaren van inactiviteit weer naar de kerk gingen. Ze was als kind wel naar het jeugdwerk geweest, maar Carolina was nooit gedoopt en was onbekend met de kerk en de leden. 'Als je terugkomt, ben je erg verlegen omdat je niemand meer kent. Dus aanvankelijk ging ik niet zo vaak', zegt ze.

Maar al gauw begonnen de zendingen en zuster Pimentel bij Carolina thuis te komen om haar het evangelie te leren. 'Elke keer dat [zuster

Binnen een jaar steeg het aantal actieve jongevrouwen in de wijk Botafogo van één naar tien.

Pimentell) een les voorbereidde, kwam ze hem bij mij thuis aan me uitleggen. En ze hielp me altijd met het lezen in het Boek van Mormon', zegt Carolina.

Carolina kreeg bovendien vriendinnen. 'Wat mij het makkelijkste maakte om terug te komen, en wat mij het meeste gemotiveerd heeft om me te laten dopen, waren de sterke vriendschapsbanden die ik hier aanknoopte. De meisjes waren altijd bij me, en ze belden me altijd om te zeggen: "Hé, kom naar de activiteiten. Kom zondag ook." Ze herinnerden me er altijd aan.'

DEEL TAKEN UIT

'Elke bekeering verdient een taak. (...) Natuurlijk zal de bekeering niet alles weten. Hij zal waarschijnlijk een paar fouten maken. Wat dan nog? (...) Belangrijk is de groei die [ernst] voortvloeit.' (De Ster, juli 1999, blz. 122.)

Net als Carolina kreeg Katarina Echaniz (16) gauw vriendinnen toen ze door een lid met de kerk in contact was gekomen. Door de zendelingenlessen en het voorbeeld van haar vriendin kreeg ze al gauw een getuigenis. Kort na haar doop werd ze geroepen als lid van het rozenmeisjespresidium. 'Ik voelde me verantwoordelijk omdat er meisjes op vertrouwden dat ik mijn roeping vervulde', zegt ze. 'Ik wilde alles goed doen.' Katarina zegt dat haar roeping ertoe bijgedragen heeft dat ze sterk is gebleven in het evangelie.

GEEF NOOIT OP

'Ik hoop dat wij allemaal onze hand zullen uitstrekken naar onze broeders en zusters die het herstelde evangelie kortstondig hebben leren kennen en vervolgens zijn afgedwaald. (...)

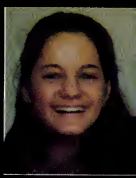
'Als de leden gehoor geven aan deze oproep, geloof ik oprecht dat zij het heerlijk gevoel zullen krijgen dat zij een werktuig in handen van de Heer zijn om iemand weer actief te maken in zijn kerk en koninkrijk.' (Zie 'Een betere huisonderwijzer of huisbezoekster worden', De Ster, september 1998, blz. 37.)

Al de eerste keer dat ze naar de kerk ging, vond Moema Duberley (16) het heerlijk. 'De meisjes waren erg hartelijk en probeerden me met iedereen kennis te laten maken', zegt ze. 'Het gaf mij het gevoel dat de kerk mijn tweede thuis was.'

Maar het werd moeilijk voor Moema om naar de kerk te gaan toen haar moeder enkele maanden na hun doop niet meer ging. Ten dele vanwege haar roeping, maar vooral vanwege hun vriendschap, begon Katarina Moema te bellen.

'Soms had ik het gevoel dat ik Moema lastigviel', zegt Katarina. 'Maar ik bleef het proberen, want ik vond het belangrijk, en ik wist dat God me zou helpen omdat ik erover bad.'

MOEMA DUBERLEY ▲

KATARINA ECHANIZ ▲

▲ CAROLINA CAETANO EN HAAR WOEDE

'De meisjes waren altijd bij me, en ze belden me altijd om te zeggen: "Hé, kom naar de activiteiten. Kom zondag ook." Ze herinnerden me er altijd aan.'

De jongevrouwen reiken niet alleen leden, maar ook niet-leden de hand. Hier verrichten ze dienstbetoon in een tehuis voor daklozen.

Na maandenlange pogingen van Katarina en de andere meisjes om hun vriendschap in stand te houden, werd Moema weer helemaal actief. 'Ik kwam terug omdat ik alles miste wat ik leerde in de kerk en omdat ik mijn band met God en met de leden miste.'

Nu hebben Moema en Katarina een bijzondere band. 'Ik ben erg dankbaar omdat ik een vriendin nodig had toen ik minderactief was', zegt Moema. 'Ik ben Katarina erg dankbaar dat ze zo'n goede vriendin voor me was. Als je een tijdje niet naar de kerk gaat, krijg je namelijk het gevoel dat je misschien niet geaccepteerd zult worden. Maar als er mensen bellen, is het een fijn gevoel om te weten dat je niet vergeten bent.'

En wat vindt Katarina ervan? 'Ik ben erg blij en dankbaar dat Moema is teruggekomen', zegt ze. 'En het werkte! Ik bad, en het werkte.'

GEEF STEUN

'Elke bekeerling is een zoon of dochter van God. Elke bekeerling brengt een grote en ernstige verantwoordelijkheid met zich mee. Het is onze absolute plicht te zorgen voor degenen die bij ons zijn gaan horen.' (De Ster, juli 1999, blz. 122.)

Pasgedoopte leden Daniele Ramalno (14) en Pamela Silva (16) kregen hulp van vrienden in het seminarie toen ze door een verhuizing in de wijk waren komen wonen.

'Als we in het gezelschap van niet-leden zijn, beginnen sommigen van hen ons belachelijk te maken. Maar de jongens van het seminarie zorgen altijd voor ons en zijn aardig voor ons', zegt Daniele. 'En ze moedigen ons ook aan.'

'Het zijn erg goede vrienden van me', zegt Pamela. 'Ze geven ons altijd een lift naar het seminarie en naar activiteiten.'

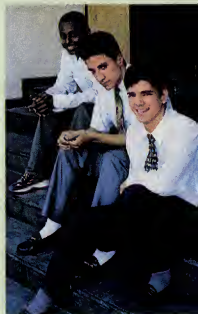
WEES VEREEND IN DIENSTBETOON

'Het is onze plicht om te helpen, niet alleen de leden van onze eigen kerk, maar ook alle anderen.' (De Heer zij dank voor zijn zegeningen', De Ster, juli 1999, blz. 105.)

De jongevrouwen van de wijk Botafogo helpen niet alleen elkaar, maar ze blijven ook anderen de hand reiken die nog niet actief zijn, en mensen die geen lid zijn. Of ze nu dienstbetoon verrichten in een stadspark, in een opvanghuis voor dakloze tieners, of ze nu minderactieve meisjes een kaartje sturen of ze opbellen, of ze nu samen staan te praten of samen het JV-thema opzeggen, deze meisjes hebben een sterke band en streven er gezamenlijk naar om een levend voorbeeld van de woorden van de profeet te zijn.

'Jongemannen en jongevrouwen (...), ik smeek jullie allemaal (...) om uit te zoeken wie de mensen zijn die lid van de kerk zijn geworden, om je armen om ze heen te slaan en vriendschap met ze te sluiten. (...) Alsjeblijft, alsjeblijft, reik ieder pasgedoopt lid in de kerk de hand en help hem of haar om sterk te worden in het geloof.' (Bijeenkomst, Guadalajara (Mexico), 10 maart 1998.) □

'De jongens van het seminarie zorgen altijd voor ons en zijn aardig voor ons', zegt Daniele. 'En ze moedigen ons ook aan.'

De profeet aan het woord

Advies en raad van president Gordon B. Hinckley

HET BELANG VAN DE TEMPEL

'Elke tempel die deze kerk heeft gebouwd, is in feite een monument voor ons geloof in de onsterfelijkheid van de mensenziel, dat deze fase van het sterfelijk leven deel uitmaakt van een voortdurende opwaartse gang, om het zo maar eens te zeggen, en dat er net zo zeker leven hierna is, als er hier leven is. Dat is onze vaste overtuiging. Dat komt door de verzoening van de Heiland, en de tempel wordt, zoals ik al zei, de brug tussen dit leven en het leven hierna. In de tempel houden we ons bezig met zaken van onsterfelijkheid. Wij zouden geen tempels hoeven te bouwen om er te trouwen als we niet geloofden in de eeuwige aard van het gezin. We bouwen ze opdat het gezin

eeuwig kan zijn. Alle verordeningen die in het huis des Heren worden verricht, worden een uiting van ons geloof in die fundamentele leerstelling. En zo wordt de tempel de uiterste stap in ons systeem van aanbidding, en daarom is het belang van de tempel zo groot voor ons.¹

WEES DE HEER TROUW

'Wees de Heer trouw. Hij is uw kracht. Hij is uw heil. Hij is het die

u kan zegenen. Hij is het die u wil zegenen. Wend u tot Hem voor elke gave, gunst en zegening. Ga op uw knieën en bid. Sta dan op en doe zijn wil, en heb vertrouwen en geloof in Hem, en God zal u zegenen. Die belofte doe ik als zijn dienstknecht.²

WORD GEEN ZWAKKE SCHAKEL

'U maakt deel uit van de grote processen van God waarin vele mensen u al zijn voorgedaan. Alles wat u hebt in lichaam en geest wordt via u doorgegeven aan de komende generaties, en het is van groot belang, van eeuwig belang, broeders en zusters, dat u geen zwakke schakel wordt in die keten van uw generaties.³

RAMPEN OVER DE HELE WERELD

'Ik weet niet wat de redenen is voor veel rampen [over de hele wereld], maar dit weet ik wel: dat de God van de hemel ons, als christenen, de plicht heeft gegeven om te zorgen voor de slachtoffers van die vreselijke rampen. (...) Als wij een volgeling van Christus zijn, dan volgen wij Hem na in alles wat Hij wil dat wij als zijn volgelingen in ons dagelijks leven doen.'¹

OPENBARING IS EEN PROCES

'Dat wat van God is, wordt begrepen door de Geest van God. Dat is het uitgangspunt waarmee u begint. U krijgt geen openbaring als u de macht van God ontkent. De Heer heeft gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17). Dat zijn zijn woorden. Openbaring is een proces en komt (...) in verschillende vormen en op verschillende manieren. Ik kan zonder de minste

aarzelings zeggen dat ik in mijn hart weet dat de Heer mij in veel zaken zijn wil bekendgemaakt heeft. (...) Wij bidden over al die vele aangelegenheden waarmee wij voortdurend te maken hebben in de hele kerk, al die honderden — of duizenden, eigenlijk. Wij denken erover. We beraadslagen erover. We komen tot een beslissing. Wij ondernemen actie. Ik heb geen enkele twijfel dat de beslissing dan geïnspireerd is. Dat is openbaring in een van zijn verschijningsvormen.'²

HET PRIESTERSCHAP VAN GOD

'In deze kerk draagt elke man die daarvoor in aanmerking komt het priesterschap van God. Elk van die mannen mag spreken in de naam van God, de Heer, ja, de Heiland van de wereld. En elke man mag deelnemen aan het besturen van de kerk. Elke man mag zijn handen op het hoofd van zijn vrouw en kinderen plaatsen en hun een zegen geven.

Wat is dat fijn. Wat hebben we de wereld iets geweldigs te bieden.'³

VOORUITGANG

'U bevindt zich op de inhaalstrook van een geweldige kerk die vooruitgang maakt, en u moet die bijbenen. U moet ernaar leven, naar haar leringen, en bijdragen tot die vooruitgang. Uw plicht met betrekking tot uw taak in deze kerk is net zo groot als mijn plicht met betrekking tot mijn taak om dit werk voort te stuwen.'⁴ □

NOTEN

1. Interview met Vern Anderson van *Associated Press*, 20 april 1999.
2. Regionale conferentie, Santiago (Chili), 26 april 1999.
3. Regionale conferentie, Oahu (Hawaii), 23 januari 2000.
4. Avondmaalsdienst, wij East Mill Creek 12, 26 december 1999.
5. Interview met *Deseret News*, 25 februari 2000.
6. Bijeenkomst, Singapore, 30 januari 2000.
7. Regionale conferentie, Salt Lake City (Utah), 28 februari 1999.

DE GEEST VAN CHRISTUS

Licht in duisternis

'[ONDERZOEKT] NAARSTIG IN HET LICHT VAN CHRISTUS [...], OPDAT GIJ HET GOEDE VAN HET KWADE ZULT KUNNEN ONDERSCHIEDEN' (MORONI 7:19).

Daniel K. Judd

Uit hedendaagse Schriftuur begrijpen wij dat de Geest van Christus niet slechts een bron van waarheid is, maar de manier waarop God ons in alle aspecten van ons leven helpt. Als wij de leer van de Geest van Christus bestuderen, dan kunnen wij beter begrijpen dat het een gave van onze liefhebbende hemelse Vader is om zijn kinderen te leiden.

De profeet Mormon heeft de Geest van Christus beschreven als een van de fundamenteelste manieren waarop God ons steunt en leidt:

'Want ziet, de *Geest van Christus* is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in

Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

'Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen' (Moroni 7:16–17; hier en in ander aangehaald materiaal cursivering toegevoegd).

BESCHRIJVING VAN DE GEEST VAN CHRISTUS

Hoewel in onze hedendaagse Schriftuur geen gedetailleerde informatie wordt gegeven over hoe de Geest van Christus werkt, worden zijn doelen en invloed er wel in beschreven. Uit de Leer en Verbonden leren wij dat de Geest van Christus 'van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke

De Geest van Christus nodigt alle mensen uit om het goede te doen, overtuigt hen om in Christus te geloven en leert ze dat ze moeten bidden.

ruimte te vervullen' (LV 88:12). Het is het *licht* van de zon, de maan en de sterren, en de *macht* waardoor alles geschapen is (zie LV 88:7–10). Het is dat wat 'alle dingen leven geeft' en is 'de wet [...], waardoor alle dingen worden bestuurd' (LV 88:13). De Geest van Christus wordt ook heel toepasselijk het licht van Christus genoemd, want het 'geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt' (LV 84:46).

DE GEEST VAN CHRISTUS EN DE HEILIGE GEEST

De Geest van Christus wordt vaak verward met de Heilige Geest, de gave van de Heilige Geest en de geestpersoon Jezus Christus. Een deel van de verwarring is duidelijk ontstaan doordat termen zoals *Geest van de Heer*, *Geest van God* en *Geest van Christus* in het schriftuurlijke en het gesproken woord door elkaar worden gebruikt, en doordat het vaak moeilijk vast te stellen is naar welke persoon of gave de passage verwijst. Maar van de profeten uit deze bedeling leren wij dat de Geest van

Christus niet de Heilige Geest is, noch de gave van de Heilige Geest, noch de geestpersoon Jezus Christus, maar dat het de voornaamste manier is waarop deze drie werken.

President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft gezegd: 'Wij zeggen vaak de Geest van God als we de Heilige Geest bedoelen; en zo zeggen wij vaak de Heilige Geest als wij de Geest van God bedoelen. De Heilige Geest is een Persoon in de Godheid, en is niet dat wat licht geeft aan elk mens die in de wereld komt. Het is de Geest van God die door Christus uitgaat in de wereld, die elke mens verlicht die in de wereld komt, en die zich inspant voor de mensenkinderen, en zich voor hen zal blijven inspinnen tot Hij hen tot kennis van de waarheid en bezit van het grotere licht en getuigenis van de Heilige Geest brengt.'¹

Ouderling James E. Talmage (1862–1933) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat de Geest

van Christus de 'goddelijke essentie' is waardoor de Godheid inwerkt op mensen en de natuur.

Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft daaraan toegevoegd: 'Voor en na de doop is elk mens tot op zekere hoogte begiftigd met die Geest die het licht van Christus is.' Hij heeft verder gezegd dat een 'getuigenis vóór de doop, bij wijze van spreken, als een bliksemschicht op een donkere, stormachtige avond komt (...) om het pad te verlichten. Vervolgens heeft hij de gave van de Heilige Geest vergeleken met 'het voortdurende blakeren van de zon midden op de dag, het werpen van de stralen op het pad van het leven en op alles daaromheen.'

De profeten, zowel vanouds als in deze tijd, hebben gezegd dat de Geest van Christus een *voorbereidende* functie heeft. Hij bereidt Gods kinderen voor op het ontvangen van het tijdelijk getuigenis van de Heilige Geest, gevolgd door de permanente gave van de Heilige Geest, die bevestigd wordt op hen die zich hebben laten dopen. Een voorbeeld van dit proces is te vinden in het Boek van Mormon, in het verhaal van de bekering van koning Lamoni. Al had Lamoni het gezag van een koning, en was hem geleerd dat al 'hetgeen [hij deed] goed was', in de tekst is te lezen dat hij wél wist dat het verkeerd was om de dienstknechten te doden die hem naar zijn mening niet goed dienden: 'Niettegenstaande [Lamoni en zijn vader] in een grote Geest geloofden, vermeenden zij, dat al hetgeen zij deden goed was; niettemin begon Lamoni zeer bangst te worden uit vrees, dat hij verkeerd had gedaan zijn knechten om te brengen' (Alma 18:5).

Uit dit vers kunnen wij concluderen dat wij, als zoon of dochter van God, allen een geweten hebben (zie Romeinen 2:14–15). Hoewel de waarheid in het hart van koning Lamoni verduisterd werd door traditie en zonde, werkte een geest op hem in die zijn gevoel voor goed en kwaad opnieuw tot leven bracht. De ervaring van koning Lamoni kreeg een intenser vervolg toen hij 'ter aarde [zeeg] alsof hij dood was' (Alma 18:42).

Let op de beschrijving van de ervaring die koning Lamoni had gedurende de tijd dat hij overweldigd was: 'Ammon (...) wist, dat koning Lamoni onder de kracht Gods was; hij wist, dat de donkere sluijer van ongelof

van zijn gemoed werd afgeworpen, en dat het *licht* dat zijn geest *verlichtte*, het *licht* was van de heerlijkheid Gods, dat een wondervol *licht* van zijn goedheid was; ja, dat dit *licht* zijn ziel zo van vreugde had doortinteld, dat de wolk der duisternis was verdreven, en dat het *licht* van het eeuwige leven in zijn ziel was ontstoken; ja, hij wist, dat dit zijn natuurlijke lichaam had overstelpt, en dat hij in God was weggevoerd' (Alma 19:6).

Ammon lijkt het licht van Christus te beschrijven, dat inwerkte op de koning om hem voor te bereiden op het ontvangen van het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. Koning Lamoni en zijn dienstknechten lieten zich vervolgens dopen. En hoewel het niet gespecificeerd staat in dit schriftuurlijke verslag, kunnen we ervan uitgaan dat de goddelijke methode gevolgd is en dat zij vervolgens de gave van de Heilige Geest ontvingen. (Zie 2 Nephi 31:14.)

Het extra licht dat komt door het ontvangen van de gave van de Heilige Geest, uit zich in de ervaringen van Ammon. Hij gaf blijk van grote macht bij de verdediging van de kudden van de koning (zie Alma 17:36–37; 18:2), en later werd hij 'van de *Geest Gods* [...] vervuld, [en] begreep [...] de *gedachten des konings*' (Alma 18:16).

Ammon heeft zijn buitengewone zegeningen in deze woorden beschreven:

'Ik ben door zijn *Heilige Geest* geroepen om deze dingen aan dit volk te leren, opdat zij tot een kennis mogen worden gebracht van hetgeen rechtvaardig en waar is.

'En een gedeelte van die *Geest* woont in mij, hetgeen mij kennis geeft en eveneens kracht volgens mijn geloof en verlangens, die in God zijn' (Alma 18:34–35).

HET LICHT VAN ONTDEKKING EN INTELLECT

De Geest van Christus is de macht die ons intellect verlicht bij ons streven naar het ontdekken van de verborgenheden van hemel en aarde. (Zie LV 88:11.) Nephi zegt ons dat 'de *Geest Gods* (...) op de man nederdaalde' die wij herkennen als Columbus, en dat 'de *Geest van God* op andere niet-Joden inwerkte [bijvoorbeeld de Pilgrim Fathers, de puriteinen enzovoort]; en zij gingen uit hun evangenschap, op de vele wateren' (1 Nephi 13:12–13). Wij lezen ook de belofte van de Heer aan

Nephi dat Hij zijn 'licht [...] in de wildernis' zou zijn tijdens Nephi's reis naar het beloofde land (1 Nephi 17:13).

Alma heeft geschreven dat een hart wordt veranderd en een ziel 'verhelderd door het licht van het eeuwigdurende woord' (Alma 5:7). Bovendien heeft hij de 'waarneembare' aard van het licht beschreven in deze passage: 'Is dit dan geen werkelijkheid? Ik zeg u, ja, want het is licht, en alles wat licht is, is goed, omdat het waarneembaar is; daarom moet gij weten, dat het goed is' (Alma 32:35).

Het licht van Christus is vele van de grote wereldleiders, wetenschappers, kunstenaars en filosofen tot zegen geweest. In 1978 heeft het Eerste Presidium verklaard dat grote godsdienstige leiders, 'zoals Mohammed, Confucius en de hervormers, en filosofen zoals Socrates, Plato en anderen, een deel van Gods licht hebben ontvangen (...) om hele volken te verlichten.'¹⁵

President Joseph Fielding Smith (1876–1970) heeft geschreven: 'De mensen die deze ontdekkingen doen, worden geïnspireerd door God, anders zouden ze die ontdekkingen nooit doen. De Heer heeft inspiratie gegeven aan Edison, Franklin, Morse, Whitney en alle uitvinders en ontdekkers, en door zijn inspiratie hebben zij de benodigde kennis verkregen en zijn zij in staat geweest de producten te fabriceren en uit te vinden die de wereld tot nu zijn geweest. Zonder de hulp van de Heer zouden ze net zo hulpeloos zijn geweest als de mensen in andere tijdperken.'¹⁵

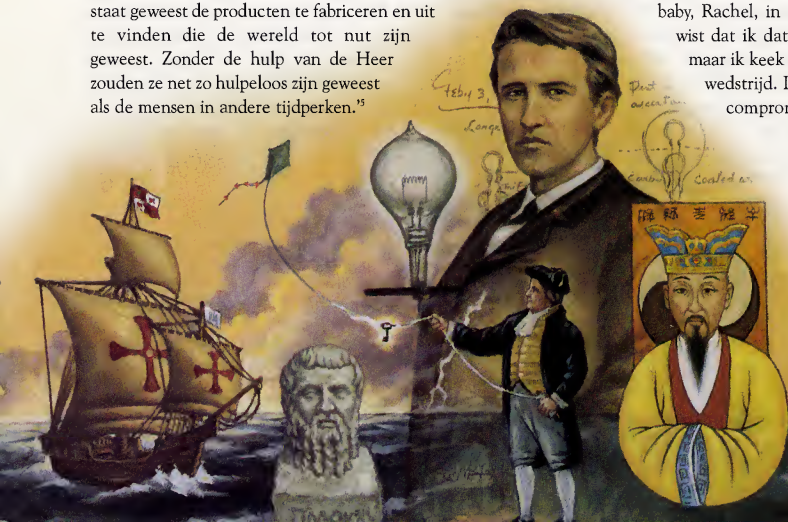
HET LICHT VAN HET GEWETEN

Hoewel de Geest van Christus zich op vele wijzen manifesteert, is de meest persoonlijke en belangrijke uitingwijze ervan misschien wel ons geweten, ons onderscheid van 'het goede [en] het kwade' (Moroni 7:16). Door ons geweten bespeuren wij voor het eerst de liefde van een Vader in de hemel die 'alles doet [...] voor het welzijn en geluk van zijn volk' (Helaman 12:2).

Hoewel we de gevoelens verkeerd kunnen opvatten, kunnen we ons geweten, het licht van Christus of de Geest van Christus, op verschillende manieren voelen. Als we in waarheid leven, zullen we ons geweten ervaren als een vriendelijke uitnodiging om ons over te halen het goede te doen. Leven we niet in waarheid, dan zullen we ons geweten als een bron van schuldgevoel ervaren.

Als we het licht van Christus volgen, dan kan dat voor ons tot gemoedsrust en groter begrip leiden, terwijl ingaan tegen wat wij weten dat juist is, leidt tot verdriet en verwarring, terwijl het tevens vaak het begin van grotere problemen is. Grote, onheilspellende problemen beginnen over het algemeen als kleine, eenvoudige problemen. Let op het volgende voorbeeld van een ingevang van het geweten, een situatie die de meesten van ons zullen herkennen:

Mijn vrouw had me gevraagd of ik onze baby, Rachel, in slaap wilde wiegen. Ik wist dat ik dat eigenlijk moest doen, maar ik keek liever naar de voetbalwedstrijd. Ik bedacht al gauw een compromis: ik kon de baby

Het licht van Christus is vele van de grote wereldleiders, wetenschappers, kunstenaars en filosofen tot zegen geweest.

meenemen naar mijn eigen kamer, waar ik tegelijkertijd de voetbalwedstrijd kon kijken op de portable televisie en haar in slaap kon wiegen. Een ideale situatie! Het was jammer genoeg geen kleurentv, maar dat was een klein offer dat ik moest brengen om een goede vader te zijn!

Het probleem kwam na twee minuten voetballen kijken. Rachel begon zich te roeren. Ik had de ingeving dat ze, als ik de tv uitzette, wat met haar ging lopen en een liedje voor haar zong, wel eens tot rust zou kunnen komen. Ik wist dat het de juiste oplossing was, maar deed ik het? Nee, ik worstelde het daaropvolgende half uur met mijn pogingen om tv te kijken en tegelijkertijd Rachel te wiegen, terwijl ik ondertussen onstemd was doordat ik niet kon doen wat ik wilde!

Een van de kenmerken van diegenen onder ons die ingaan tegen het licht en de kennis die we hebben, is dat we proberen ons gedrag te rechtvaardigen. Die rechtvaardigingen hebben we in de vorm van gedachten, gevoelens en, in sommige gevallen, lichamelijke symptomen. In Spreuken lezen we: 'De weg van de dwaas is recht in zijn ogen' (12:15). In mijn ervaring met mijn dochter Rachel waren mijn zelfrechtvaardigingen: 1. Ik heb de hele dag onder moeilijke omstandigheden mijn werk gedaan, dus ik heb wat tijd voor mezelf nodig; 2. Mijn vrouw is kan beter met baby's omgaan dan ik, dus zou zij dit eigenlijk moeten doen; 3. Mijn vrouw waardeert niet wat ik doe, dus is het erg oneerlijk dat ze me dit laat doen; en 4. Ik ben zo moe dat ik wat moet zitten uitrusten.

We denken vaak dat 'zonde' iets ernstigs is zoals moord, overspel of een andere vorm van ernstige onkuisheid. Hoewel die zaken de ernstigste zonden zijn, leren we uit de Schriften dat elke keer dat iemand 'weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde' (Jakobus 4:17). Hoewel het niet zo prettig is om dat toe te geven, ging ik, toen ik niet opstond om wat te gaan rondlopen met mijn kind, in tegen wat ik wist dat goed was, en dat is in feite een zonde.⁶

President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gezegd: 'Er zijn veel oorzaken voor het lijden van de

mens — inclusief oorlog, ziekte en armoede — en het lijden dat ieder van die oorzaken teweegbrengt, is heel reëel, maar ik zou mijn plicht niet vervullen als ik niet zei dat de *hardnekkigste oorzaak van het lijden van de mens, het lijden dat het grootste verdriet veroorzaakt, zonde is* — de overtreding van de geboden die God ons gegeven heeft. (...) Als iemand onder ons een nader recept voor onszelf wil met betrekking tot wat hij kan doen om een overvloediger leven te krijgen, dan is over het algemeen het enige wat hij hoeft te doen het raadplegen van zijn geweten.⁷

EEN OVERVLOEDIGE ZEGEN

Hoe gezegend zijn wij dat de Geest van Christus ons gegeven is, zodat wij goed van kwaad kunnen onderscheiden. Onze Vader in de hemel heeft beloofd: 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (LV 50:24). Het is mijn gebed dat ieder van ons de uitnodiging van Mormon zal aannemen om dat licht in ons te begrijpen en te gehoorzamen: 'Daarom smee ik u (...) dat gij naarstig in het licht van Christus zoudt onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden; en wanneer gij alles, wat goed is, zult aannemen, en het niet veroordeelt, zult gij voorzeker een kind van Christus zijn' (Moroni 7:19). □

Daniel K. Judd is lid van de *wijk Canyon View 5, ring Orem-Canyon View (Utah)*.

NOTEN

1. *Gospel Doctrine*, 5e editie (1939), blz. 67–68.
2. Zie *Articles of Faith*, 12e editie (1924), blz. 488, noot 3.
3. *A New Witness for the Articles of Faith* (1984), blz. 262.
4. Verklaring van het Eerste Presidium, 15 februari 1978.
5. *Doctrines of Salvation*, onder redactie van Bruce R. McConkie, 3 delen (1954–1956), deel 1, blz. 147.
6. Ik ben mijn collega C. Terry Warner dankbaar voor het betere begrip dat ik mede dankzij hem gekregen heb van de betekenis van de termen *geweten* en *zonde*.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, onder redactie van Edward L. Kimball (1982), blz. 155.

EEN BRIEFJE VAN MICHAEL

Camielle Call-Tarbet

FOTO-ILLUSTRATOR: MATT REIER

Ik besloot dat niemand in ons gezin zich ooit weer zo zou voelen.

Ik weet niet zeker waarom mama me die middag het briefje liet zien. Als leerling in de onderbouw van het voortgezet onderwijs, en de oudste van zes kinderen, hunkerde ik naar de dag waarop ik mijn diploma had en op mezelf kon gaan wonen. Ik was het beu om een voorbeeld te zijn en te passen op mijn broertjes en zusjes als mijn ouders uit wilden gaan.

Misschien wist mijn moeder op de een of andere manier dat mij dat briefje van Michael te laten zien het beste was wat ze die dag voor me kon doen. Ik kwam eerder thuis van school dan mijn drie broertjes en twee zusjes. Ik moet toegeven dat ik ongeduldig was toen mijn moeder zei: 'Ik wil je iets laten zien.'

Ik volgde haar naar de kamer van mijn broertje, waar ze een briefje van zijn kussen pakte. Met zijn hanenpoten van een elfjarige, had Michael geschreven: 'Ik kom vandaag niet thuis. Ik hoor niet bij dit gezin.'

Ik voelde dat de tranen over mijn wangen liepen. Mama zei: 'Laten we hem vandaag ophalen van school.'

Ik had zo'n brok in mijn keel dat

ik niets kon zeggen. Ik knikte tegen mijn moeder en nam me vast voor: *niemand in ons gezin zal zich ooit weer zo voelen.*

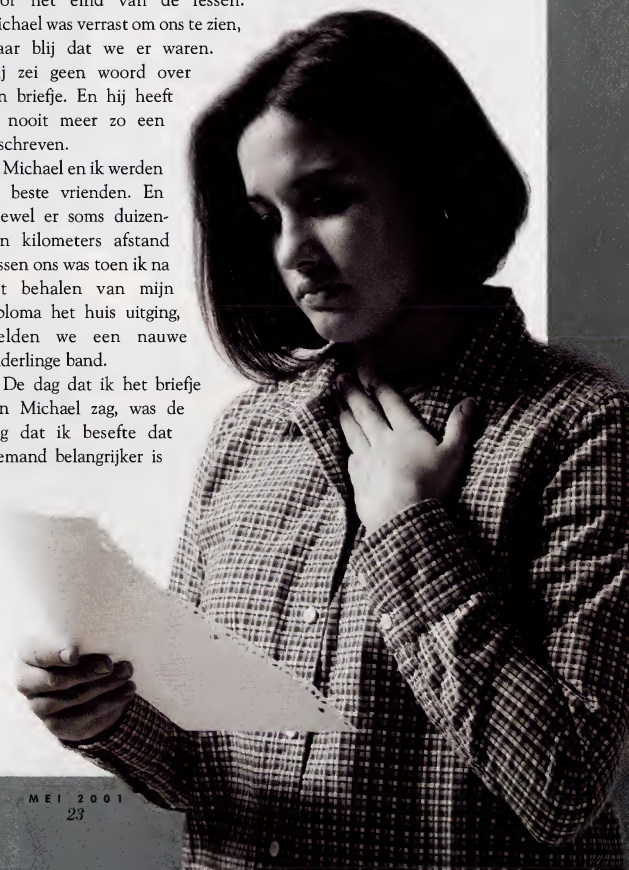
We bereikten de school vlak voor het eind van de lessen. Michael was verrast om ons te zien, maar blij dat we er waren. Hij zei geen woord over zijn briefje. En hij heeft er nooit meer zo een geschreven.

Michael en ik werden de beste vrienden. En hoewel er soms duizenden kilometers afstand tussen ons was toen ik na het behalen van mijn diploma het huis uitging, hielden we een nauwe onderlinge band.

De dag dat ik het briefje van Michael zag, was de dag dat ik besepte dat niemand belangrijker is

dan de mensen die we 'familie' noemen. □

Camielle Call-Tarbet is lid van de wijk Smithfield 12, ring Smithfield-Noord (Utah).

LEEF NIET OP HET
RANDJE

**De grens van
rechtschapenheid is ook
het randje van de zonde.
Risqueer geen tragische
val. (Zie LV 1:31.)**

Twoe tempels in Brazilië ingewijd

In december 2000 heeft president Gordon B. Hinckley, bijgestaan door president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, de Recife-tempel en de Pôrto Alegre-tempel in Brazilië ingewijd. De tempels waren de laatste twee die in het jaar 2000 zijn ingewijd, een opmerkelijk jaar van tempelbouw.

De twee inwijdingen waren vooral belangrijk voor president Faust, die van 1939 tot 1942 in Brazilië op zending was. Toen waren er ongeveer achthonderd leden in dit Zuid-Amerikaanse land. Tegenwoordig is het ledental toegenomen tot zo'n achthonderduizend.

Tijdens hun reis hebben president Hinckley en president Faust ook de leden in Puerto Rico en Panama toesproken.

FOTOGRAFIE: CLAYTON CAMPOS

Meer dan 78 duizend mensen hebben de open dagen van de nieuwe Recife-tempel, in het noorden van Brazilië, bijgewoond. De tempel is de eerste tempel in Brazilië die sinds de inwijding van de São Paulo-tempel in 1978 is ingewijd.

Recife-tempel

President Hinckley en president Faust hebben op 15 december ieder twee inwijdingsdiensten van de Recife-tempel geleid. In het inwijdingsgebed smeekten ze: 'Kijk met een glimlach op dit prachtige land Brazilië neer, waar uw werk opmerkelijk gegroeid is. Zegen de economie. Moge er vrede in dit hele land heersen. Mogen uw boodschappers, de zendingen, hier welkom zijn; en moge hun werk vrucht dragen.'

De twee leden van het Eerste Presidium werden vergezeld door de ouderlingen Claudio R. M. Costa, Robert S. Wood en Darwin B. Christenson van de Zeventig, en lid van het presidium van het gebied Brazilië-Noord.

Meer dan zevenduizend leden woonden de inwijding van de Recife-tempel bij, de eerste tempel in Brazilië sinds de inwijding van de São Paulo-tempel in 1978. De Recife-tempel is een bijzondere zegen voor de leden die de dure reis van 72 uur naar São Paulo niet kunnen maken.

Van 11 november tot en met 2 december bezochten 78 386 mensen de open dagen van deze prachtige, nieuwe tempel met de omliggende tuinen, fruitbomen en palmbomen. Duizenden bezoekers waren minderactief of lid van een andere kerk.

'Wij geloven dat de kerk hier sterker zal worden, gezien het aantal niet-leden dat heeft aangegeven meer informatie over de kerk te willen en minderactieve leden die hebben aangegeven dat ze weer actief willen worden', zei Cleto Oliveira, een plaatselijk vertegenwoordiger van de afdeling public relations.

Pôrto Alegre-tempel

De Pôrto Alegre-tempel werd op 17 december ingewijd, en is de 102e tempel van de kerk, de laatste die in het jaar 2000 is ingewijd. 'Zegen de heiligen in dit tempeldistrict, in toenemend aantal, zodat zij in aanmerking kunnen komen om in uw huis werkzaam te zijn. (...) Wij smeken uw zegen af over dit prachtige land Brazilië', zei president Hinckley tijdens het inwijdingsgebed.

President Hinckley en president Faust werden tijdens de inwijding vergezeld door de ouderlingen J. Kent Jolley, Athos M. Amorim en Adhemar Damiani van de Zeventig, en lid van het presidium van het gebied Brazilië-Zuid.

Meer dan 7500 heiligen der laatste dagen woonden de inwijding van de tempel bij, die in een aantrekkelijke buurt is gebouwd, op een heuvel, met uitzicht over de

stad. Meer dan 25 duizend mensen bezochten de open dagen van 2-9 december.

Tijdens de inwijdingsdiensten zei president Faust dat toen hij als zendingeling in Pôrto Alegre aankwam, er slechts zes leden van de kerk in de hele stad waren. Onder die leden bevond zich de jonge Olga Bing Biehl, die op 17 december 1938 was gedoopt. Toen zij en haar man precies 62 jaar later de inwijding van de Pôrto Alegre-tempel bijwoonden, sprak zij er haar vreugde over uit dat er nu een tempel in haar stad was gebouwd.

Conferentie in Puerto Rico

Onderweg naar Brazilië bezocht president Hinckley op 13 december voor het eerst Puerto Rico. Ongeveer 3300 leden, waarvan sommigen hele-

President Hinckley en president Faust onder de leden in Puerto Rico.

FOTO GEFRAAIST MET TOESTEMMING VAN HET KANTOOR VAN DE PRESIDENT

maal van de Maagdeneilanden kwamen, verzamelden zich in een groot stadion om naar president Hinckley en president Faust te luisteren. Ook ouderling Richard D. Allred en ouderling Gordon T. Watts van de Zeventig, president en eerste raadgever van het gebied Noord-Amerika-Zuidoost, spraken, evenals Dean M. Davies, president van het zendingengebied San Juan (Puerto Rico).

President Hinckley gaf zijn getuigenis van Jezus Christus, de profeet Joseph Smith en de herstelling. 'Ik hoop en bid dat u deze bijeenkomst nooit zult vergeten, toen ik voor u stond en mijn getuigenis gaf van de waarheid van dit grote werk en koninkrijk', zei hij. 'God, onze eeuwige Vader, leeft. Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God.'

Hij moedigde de leden ook aan om de gedragsnormen na te leven, zodat ze naar de tempel kunnen gaan: 'Ik zeg tegen iedere man en vrouw die hier vanavond aanwezig is: streef naar de dag dat u naar het huis van de Heer kunt gaan. Dat moet u doen. Het evangelie is niet volledig zonder de verordeningen van de tempel.'

President Faust vroeg om meer vol-tijdzendingen, en vroeg de moeders om hun zoons op een zending voor te bereiden. 'Door het geloof dat [mijn moeder] in ons jonge hart plantte, zijn al haar vijf zoons op zending gegaan en in de tempel getrouwd', zei hij.

Conferentie in Panama

Ongeveer 4500 leden kwamen op 18 december bijeen in een congrescentrum in Panama-Stad om naar de leiders van de kerk te luisteren. President Hinckley en president Faust werden vergezeld door ouderling Lynn G. Robbins van de Zeventig, president van het gebied Midden-Amerika, en Duane B. Williams, president van het zendingengebied Panama-Stad.

Tijdens zijn toespraak sprak president Hinckley over het belang van tiende. Hij zei dat als de leden tiende betalen en hun geloof oefenen, 'wij een manier zullen vinden om hier een tempel te bouwen'.

President Faust sprak over de wedergeboorte en over de doopverbonden. Als afsluiting gaf hij zijn getuigenis van de Heiland. □

Leiders en leden van de kerk nemen deel aan het leggen van de hoeksteen van de Pôrto Alegre-tempel.

FOTO GEFRAAIST MET TOESTEMMING VAN HET KANTOOR VAN DE PRESIDENT

De reizen van president Hinckley in het jaar 2000

Het jaar 2000 was een mijlpaal voor president Gordon B. Hinckley. In deze veelbewogen maanden heeft hij zijn negentigste verjaardag gevierd, het nieuwe Conferentiecentrum met 21.000 zitplaatsen ingewijd, zag hij zijn boek *Standing for Something* op de bestsellerlijst in de Verenigde Staten verschijnen, heeft hij 15 verschillende landen bezocht, heeft het ledental van de kerk de elf miljoen bereikt, en zijn er 21 tempels ingewijd, waaronder de honderdste. Hieronder staan een aantal van de hoogtepunten in het jaar 2000.

- 1 – St. Paul (Minnesota), tempelinvijding, 9 januari
- 2 – Laie (Hawaii), regionale conferentie, 22–23 januari
- 3 – Kona (Hawaii), tempelinvijding, 23 januari
- 4 – Tarawa (Kiribati), begroeting op het vliegveld, 26 januari
- 5 – Cairns (Australië), conferentie, 26 januari
- 6 – Jakarta (Indonesië), conferentie, 28 januari
- 7 – Bali (Indonesië), begroeting op het vliegveld, 30 januari
- 8 – Singapore, conferentie, 30 januari
- 9 – Guam, conferentie, 31 januari
- 10 – Ciudad Juárez (Mexico), tempelinvijding, 26 februari
- 11 – Hermosillo (Mexico), tempelinvijding, 27 februari
- 12 – Albuquerque (New Mexico), tempelinvijding, 5 maart
- 13 – Washington D.C., bijeenkomst met de pers, 8 maart
- 14 – Palmyra (New York), tempelinvijding, 6 april
- 15 – Fresno (Californië), tempelinvijding, 9 april
- 16 – San José (Costa Rica) conferentie, 29 april

- 17 – Cochabamba (Bolivia), tempelinvijding, 30 april
 - 18 – Montréal (Québec), tempelinvijding, 4 juni
 - 19 – Fukuoka (Japan), tempelinvijding, 11 juni
 - 20 – Bangkok (Thailand), conferentie, 13 juni
 - 21 – Darwin (Australië), begroeting op het vliegveld, 14 juni
 - 22 – Adelaide (Australië), tempelinvijding, 15 juni
 - 23 – Melbourne (Australië), tempelinvijding, 16 juni
 - 24 – Noumea (New Caledonia), conferentie, 17 juni
 - 25 – Pago Pago (Amerikaans-Samoa), conferentie, 17 juni
 - 26 – Suva (Fiji), tempelinvijding, 18 juni
 - 27 – Baton Rouge (Louisiana), tempelinvijding, 16 juli
 - 28 – Caracas (Venezuela), tempelinvijding, 20 augustus
 - 29 – Houston (Texas), tempelinvijding, 26 augustus
 - 30 – Birmingham (Alabama), tempelinvijding, 3 september
 - 31 – Santo Domingo (Dominicaanse Republiek), tempelinvijding, 17 september
 - 32 – Boston (Massachusetts), tempelinvijding, 1 oktober
 - 33 – Nauvoo (Illinois), leggen van de hoeksteen, 5 november
 - 34 – San Juan (Puerto Rico), conferentie, 13 december
 - 35 – Recife (Brazilië), tempelinvijding, 15 december
 - 36 – Pôrto Alegre (Brazilië), tempelinvijding, 17 december
 - 37 – Panama-Stad (Panama), conferentie, 18 december
- Evenementen in Utah en Idaho zijn niet in deze lijst opgenomen. □
- Met toestemming uit Church News van 30 december 2000 overgenomen.*

Nog een mijlpaal van 100 in het jaar 2000 bereikt

Barbara Jean Jones

Als er gezegd wordt dat er in het jaar 2000 een mijlpaal van 100 is bereikt, dan denken de meeste heiligen der laatste dagen aan de tempels. De inwijding van de honderdste tempel in oktober 2000 is met veel vreugde en publiciteit gepaard gegaan.

Wat voor veel leden een verrassing zal zijn, is dat er in het jaar 2000 nog een historische mijlpaal van 100 is bereikt. Op 29 december 2000 is de vertaling van het Boek van Mormon in de volgende talen van de drukpers gerold, waardoor het boek nu in 100 verschillende talen beschikbaar is: Oost-Armeens, Amharisch (een taal die in Ethiopië en Eritrea wordt gesproken), Lets, Litouws en Xhosa (een taal die in Zuid-Afrika wordt gesproken).

Hoewel deze gebeurtenis minder publiciteit kreeg, is de beschikbaarheid van het Boek van Mormon in zoveel verschillende talen evenzeer een zegen voor de mensen in de hele wereld.

Een wereldwijde zegen

'Ik zal nooit de tranen van vreugde van de getrouwe leden hier vergeten toen ze dit prachtige boek in hun eigen taal ontvingen', zegt de zendingeling Josh White over de vertaling van het Boek van Mormon die in het begin van het jaar 2000 in het Ests uitkwam. 'Ik zal dit kostbare boek nooit meer als vanzelfsprekend beschouwen.'

Mari Timakov van de gemeente Tartu, in het district Tallinn (Estland), en nu zeven jaar lid van de kerk, legt haar gevoelens uit over de eerste keer dat ze het boek in haar eigen taal las: 'Ik heb gewacht op de dag dat ik het Boek van Mormon in het Ests kon lezen. Als ik het in mijn hand houd, al

die bladzijden met goddelijke raad, volledig in mijn moedertaal, dan is dat iets heel bijzonders!'

Van Estland naar Ethiopië, de vreugde over het Boek van Mormon in de moedertaal is hetzelfde. 'Vandaag ben ik het eerste lid in Ethiopië dat het Boek van Mormon in het Amharisch ontvangt, en ik ben bijzonder gelukkig', zei Gemechu Wariyo Goja, gemeentepresident van de gemeente Addis Ababa in januari 2001. 'Toen ik de eerste exemplaren aan de leden uitdeelde die samen met mij aan de vertaling hebben meegewerkt, juichte iedereen. Toen ik mijn eigen exemplaar mee naar huis nam, verzamelde iedereen zich om het boek en begon elkaar eruit in het Amharisch voor te lezen. Het is fantastisch.'

De leden en het zendingswerk sterken

Dominique Andriamanantoa, president van de onlangs georganiseerde ring Antananarivo (Madagaskar) – de eerste ring in Madagaskar – zegt dat hij al duidelijk verschil onder de leden kan zien nu het boek sinds februari 2000 in het Malagasi is uitgekomen.

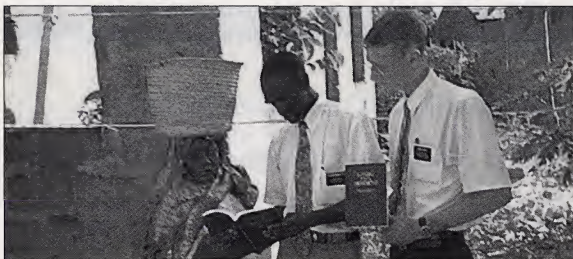
'Voorheen hadden we meer moeite om de leden in de kerk te houden, maar meer mensen bekeren zich nu vollediger omdat hun getuigenis op het Boek van Mormon is gebaseerd', zegt president Andriamanantoa. Hij zegt ook dat de plaatselijke leiders sterker zijn geworden en dat meer leden aan de bijeenkomsten in de kerk deelnemen omdat ze de leer van het Boek van Mormon bestuderen en begrijpen.

Zuster Timakov zegt dat in Estland

FOTOGRAF: BEX WALKER

Slechts een aantal wren nadat hij het eerste exemplaar van het Boek van Mormon in Ethiopië in ontvangst had genomen, laat Gemechu Wariyo Goja, president van de gemeente Addis Ababa, het aan zijn gezin zien. 'Het is fantastisch', zei hij.

'Ik kan maar niet geloven dat ik het Boek van Mormon nu kan lezen!' zegt onderzoekster Hilda Charles uit Tanzania met het boek in het Swahili in handen.

hetzelfde geldt: 'Nu kunnen we het boek open slaan en het lezen of er teksten uit in onze toespraken gebruiken. We kunnen genieten van de klank van de leringen als ze in de zondagsschool worden voorgelezen. Nu kunnen we het aan mensen overhan-

digen die jaren geleden gezegd zouden hebben: "Het spijt me, ik kan alleen Ests lezen." Het is een zegen die gekoesterd moet worden.'

En in Tanzania, waar de volledige vertaling van het Boek van Mormon in het Swahili afgelopen najaar is uit-

gekomen, zegt William Gideme, president van de gemeente Changombe: 'Eindelijk kan ik het Boek van Mormon met volledig begrip aan mijn hele gezin voorlezen. Ik ben zo dankbaar.'

De vertaling van het Boek van Mormon in zoveel talen is een belofte dat ook het zendingswerk vooruitgang zal maken in de gebieden waar het Boek van Mormon voorheen niet beschikbaar was voor de onderzoekers. 'Ik kan maar niet geloven dat ik het Boek van Mormon nu kan lezen! Daar ben ik erg blij om', zegt Hilda Charles, een onderzoekster die naar de gemeente Changombe gaat.

Een zending in Ethiopië heeft tegen president Goja gezegd: 'We gaan het nu een stuk drukker krijgen!' □

Australische leden helpen mensen in Oost-Timor

Leden van de kerk in Australië hebben met de kerst gezamenlijk een zending hulpgoederen naar de inwoners van Oost-Timor gestuurd. De lading goederen van 85 duizend kilo bestond uit tuingeereedschap, voedsel en kleding, en werd in december 2000 vanuit Sydney naar Oost-Timor verscheept.

Vertegenwoordigers van de kerk in Australië overhandigden de hulpgoederen aan Xanana Gusmao, president van de Nationale Raad in Oost-Timor, die de verspreiding van de goederen door de internationale vredestroepen onder de inwoners coördineerde.

Australische leden schonken bijna tienduizend kilogram nieuwe en gebruikte kinderkleding. Het tuingeereedschap en voedsel werden gekocht met middelen van een boerderij van de kerk in Griffith (New South Wales).

'Dit is een geweldig kerstcadeau

voor mijn volk', zei de heer Gusmao, die vooral dankbaar was voor het tuingeereedschap. 'Hoewel het goed is om mensen eten te geven als ze honger hebben, is het beter om hun de middelen te geven die ze kunnen gebruiken om hun eigen voedsel te ver-

bouwen en zelfredzaam te worden', zei hij.

De kerk heeft ook andere humanitaire hulp naar vluchtelingen uit Oost-Timor gestuurd, waaronder hygiënische middelen, voedsel en kleding. □

Australische vertegenwoordigers van de kerk helpen inwoners van Oost-Timor bij het uitladen van dozen met hulpgoederen die de leden uit Australië hadden gestuurd.

De moeilijkheden van nu de baas

Van de Presiderende Bisschop en het algemeen jongemannenpresidium

In een toespraak gehouden tijdens een haardvuuravond op 12 november 2000 zei president Hinckley dat de jeugd met aanzienlijke moeilijkheden te kampen heeft. Hij voegde er echter aan toe dat die moeilijkheden makkelijker aan te pakken zijn dan die waarmee vorige generaties te maken hadden, omdat het tegenwoordig meestal om gedragsbeslissingen gaat. Als de jeugd eenmaal besluit zich goed te gedragen, zijn de moeilijkheden al geen moeilijkheden meer. (Zie 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30–41.)

Als ze wijs gebruik maken van de goddelijke gave van keuzevrijheid om de juiste beslissingen te nemen, zullen de jongeren de moeilijkheden van nu de baas worden.

President Hinckley had zes raadgevingen voor de jongeren:

- *Wees dankbaar.* Jongeren dienen dankbaar te zijn. Ze moeten 'bedankt' tegen hun ouders, vrienden en anderen zeggen, en moeten God in gebed danken.
- *Wees verstandig.* Wat voor richting ze ook kiezen, jongeren moeten

zich de nodige opofferingen getroosten om de best mogelijke opleiding te krijgen.

- *Wees rein.* Jongeren moeten pornografie vermijden, alsmede ijdel gebruik van Gods naam, drugs, slechte vormen van amusement, tatoeages, piercings (afgezien van de gaatjes die vrouwen in hun oren laten prikken voor een paar oorbelletjes), afspraakjes op jonge leeftijd, en alle seksuele overtredingen. Jongeren moeten vrienden kiezen die hen op het goede pad houden
- *Wees trouw.* Jongeren moeten de kerk en hun overtuiging trouw zijn.
- *Wees nederig.* Jongeren die nederig zijn, zullen door de Heer geleid worden en antwoorden krijgen op hun gebeden.
- *Spreek met God.* Jongeren hebben hulp nodig van God. Ze moeten dusdanig leven dat ze altijd met een rein geweten met God kunnen spreken.

Bisschoppen, jongemannenpresidenten en andere leiders van de Aäronische priesterschap wordt aangeraden de raadgevingen van president Hinckley door te nemen en met de jongemannen in quorumvergaderingen, zondagavonddiscussies en bij andere dergelijke gelegenheden te bespreken en ze ook in hun eigen leven toe te passen.

Laat de jongeren beseffen wat voor vreugde de naleving van deze richtlijnen kan brengen. Complimenteer ze als ze hun best doen president Hinckley's advies in praktijk te brengen. □

FOTOGRAFIE: JED CLARK

De ouders aanmoedigen hun kinderen te onderwijzen

Van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen

In zijn boodschap tot de vaders tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie op 7 oktober 2000 zei president Hinckley dat niets het geluk van een vader zozeer bepaalt als wat er van zijn kinderen terecht komt. (Zie 'Groot zal de vrede van uw kinderen zijn', *Liahona*, januari 2001, blz. 61–68.) President Hinckley legde er de nadruk op dat de jongeren de hulp van hun ouders nodig hebben om het kwaad dat om hen heen is te weerstaan. De ouders moeten hun kinderen in de wegen van de Heer onderwijzen. Ja, voor de ouders geldt het goddelijke gebod dat ze hun kinderen in licht en waarheid grootbrengen. (Zie LV 93:40.)

Quorum- en groepsleiders kunnen hierbij helpen door in de quorum- en groepsvergaderingen de volgende

uitspraken van president Hinckley door te nemen en de ouders aan te moedigen deze onderwerpen met hun kinderen te bespreken.

- *Spoor hen aan om goede vriendschappen te ontwikkelen.* Jongeren van de kerk moeten vrienden uitzoeken die hen ten goede zullen beïnvloeden.
- *Leer ze het belang van een opleiding.* Jongeren worden rijkelijk beloond voor hun moeite om een opleiding te volgen. En door hun vaardigheden zijn ze de kerk ook tot gezeg.
- *Breng ze zelfrespect bij.* Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf ontmoedigen tatoeages en piercings op of in het lichaam, maar spreken zich niet uit tegen minimaal gebruik van gaatjes in oren van vrouwen voor het dragen van een paar oorbellen.

- *Leer ze van drugs af te blijven.* Wie drugs gebruikt, verliest zijn zelfbeheersing en doet alles om de verslaving in stand te houden.
- *Leer ze de deugd van eerlijkheid.* Iemand die eerlijk is, heeft een rein geweten en een onbevleete reputatie.
- *Leer ze deugdzaamheid.* Seksuele driften moeten beheerst worden met volhardende zelfdiscipline.
- *Leer ze vooruitkijken naar de tijd dat ze een huwelijk kunnen sluiten in het huis van de Heer.* Jongeren dienen onbevlekt door welk kwaad dan ook naar het huwelijksaltaar te gaan. De vader dient situaties te vermijden die tot een scheiding kunnen leiden.
- *Leer ze bidden.* Het is een wonder dat wij God kunnen vragen om hulp, leiding, kracht en geloof. □

Sea Trek 2001 – de reis van de heiligen der laatste dagen

Er zijn plannen in volle gang om de reis van duizenden mormoonse emigranten te gedenken die in de negentiende eeuw uit Europa naar de Verenigde Staten zijn vertrokken. Op 7 augustus 2001 zullen er tien replica's van zeilschepen uit de negentiende eeuw uit Esbjerg (Denemarken) vertrekken, en de volgende havens aandoen: Kopenhagen, Göteborg,

Oslo, Hamburg, Hull, Liverpool, Portsmouth, de Canarische eilanden en de Bahama's. Op 4 oktober zullen ze in New York aankomen.

Er worden in verschillende havens festiviteiten georganiseerd, zoals rondleidingen op de schepen, vuurwerk, tentoonstellingen over de mormoonse emigratie, demonstraties van de afdeling familiegeschiedenis

op de computer, workshops over de geschiedenis en een concert. De muziek voor het sloffestijn, getiteld 'Saints on the Seas' wordt door mormoonse componisten geschreven. Het sloffestijn zal plaatsvinden in Madison Square Garden in New York City.

Meer informatie over Sea Trek is te vinden op: www.seatrek2001.com. □

Extra ideeën voor de participatieperiode

Jeugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op de participatieperiode in deze uitgave van de Liahona. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Door gehoorzaamheid ontvangen we zegeningen' op bladzijde 2-3 van De Kindervriend in deze uitgave.

1. Teken drie kaarten. Op de eerste moeten een aantal gebouwen staan, waaronder een kerk, maar de wegen moeten zonder einddoel in een cirkel rondgaan. Op de tweede kaart tekent u hetzelfde, maar met de wegen op de juiste manier aangelegd. Op de derde kaart tekent u een rechte weg tussen ons en onze hemelse Vader. Laat de eerste kaart aan de kinderen zien. Vraag of ze volgens de wegen op deze kaart de kerk kunnen vinden. Laat de tweede kaart zien. Laat ze een aantal wegen op deze kaart thuisbrengen. Vraag of zij met behulp van deze kaart de weg naar de kerk kunnen vinden. Laat nu de derde kaart zien. Laat de kinderen langs de weg op deze kaart schrijven of tekenen wat de profeet van ons verwacht, zodat we bij onze hemelse Vader kunnen terugkeren. (Bijvoorbeeld: ons laten dopen, de Heilige Geest ontvangen, naar de profeten luisteren, de Schriften bestuderen, bidden, vriendelijk zijn, de geboden onderhouden, in de tempel trouwen enzovoorts.) Leg uit dat we veilig bij onze hemelse Vader zul-

len terugkeren als we naar de profeten luisteren en doen wat hij van ons vraagt.

2. Zeg tegen de kinderen dat u in het lokaal een aantal woorden hebt verborgen (*De profeet volgen en rust vinden*). Als zij uw instructies volgen, zullen ze de woorden snel kunnen vinden. Geef een kind aanwijzingen om het eerste woord te vinden, zoals 'ga naar rechts, naar de eerste rij stoelen, de derde stoel van links en kijk onder die stoel.' Ga daarmee door totdat alle woorden zijn gevonden. Leg de woorden op de vloer of hang ze aan het bord, zodat de woorden *De profeet volgen en rust vinden* te lezen zijn. Vraag de kinderen hoe ze alle woorden konden vinden. Zeg tegen hen dat we, als we gehoorzaam zijn en de aanwijzingen van de profeet volgen, rust zullen vinden. Vraag de kinderen hoe ze de profeet kunnen gehoorzamen. (Bijvoorbeeld: tiende betalen, naar hun ouders luisteren, bidden, vasten, de Schriften bestuderen enzovoorts.) Leg uit dat onze hemelse Vader van ons verwacht dat we zijn geboden onderhouden. Als we gehoorzaam zijn en naar de profeet luisteren, zullen we veel vreugde en rust in ons leven hebben.

3. Laat de Schriften zien en een fietshelm of een ander veiligheidsvoorwerp. Vraag de kinderen wat deze voorwerpen met elkaar te maken hebben. Leg uit dat het allebei

hulpmiddelen voor veiligheid zijn, als ze op de juiste wijze gebruikt worden. Leg uit dat de Schriften veiligheid bieden omdat de geboden van God erin staan. Zing de eerste twee regels van het lied 'Wees gehoorzaam aan de geboden' (*Kinderliedjes*, blz. 68; *Lofzangen*, blz. 197). Laat de kinderen de eerste twee regels met u meezingen. Vraag dan: 'Wat brengt het onderhouden van de geboden?' (*Vrede en rust*.) Zing de derde regel van het lied en laat de kinderen meezingen. Laat hen vervolgens de regels één tot en met drie zingen. Vraag: 'Wat gebeurt er als we de geboden onderhouden?' (Dan worden we gezegend omdat we gehoorzaam zijn.) Zeg tegen de kinderen dat het onderhouden van de geboden zo belangrijk is dat we er aan het eind van het lied opnieuw over zingen. Zing: 't Woord van profeten: Wees toch gehoorzaam', en laat de kinderen het nazingen. Laat hen het hele lied tot op dit punt zingen. Vraag: 'Wat moeten we van de profeet doen?' (De geboden onderhouden.) Zing de laatste regel van het lied. Laat ze die regel nazingen. Zing dan samen het hele lied. Vraag de kinderen hoe vaak er in het lied wordt gezongen dat we 'gehoorzaam' moeten zijn, dat we 'vrede en rust' zullen ontvangen, en dat Hij zijn 'zegen' zendt. Getuig ervan hoe belangrijk het is om de geboden te onderhouden. □

De Kindervriend

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ■ MEI 2001

Book of Mormon
Another Testament
of Jesus Christ

Door gehoorzaamheid ontvangen we zegeningen

Diane S. Nichols

'Ik [zal] u de vensters des hemels (...) openen, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen' (3 Nephi 24:10).

Op zekere avond was er een gezin dat vanuit hun huis aan het strand naar een vreselijke storm keek. Enorme golven sloegen het water tegen de kust en vernielden hun houten boothuisje. De volgende ochtend vonden ze onderdelen van het huisje langs de kust. Maar hun boot dreef onbeschadigd in het water. Hij was daar vastgelegd aan een stevig anker. Door het anker was de boot niet tegen de kust gegooid en vernield.

Net zoals de boot veilig was in de storm omdat hij vastlag aan een anker, zo zijn wij veilig als we naar de profeet luisteren en hem volgen. Zijn raad opvolgen is als een anker in ons leven. De profeet vertelt ons wat onze hemelse Vader van ons verlangt. Hij zegt hoe we rust kunnen hebben, zelfs in tijden van angst en zorgen.

De Heer zei bijvoorbeeld tegen Joseph Smith dat hij de mensen moest waarschuwen voor het eten en drinken van dingen die niet goed voor hen zijn. Die raad noemen we het woord van wijsheid. (Zie LV 89.) Als we doen wat er in het woord van wijsheid staat, zullen we gezegend worden.

President Gordon B. Hinckley heeft ons gevraagd om de Schriften te bestuderen en dagelijks te bidden. Als we dat doen, zullen we echt vrede in ons hart voelen. De Geest zal tot ons getuigen dat onze hemelse Vader van ons houdt en dat Hij onze gebeden zal beantwoorden.

Luister naar de profeet. Hij spreekt namens onze Vader in de hemel. Als we gehoorzaam zijn, voelen we vrede en rust. En net als de boot die aan het anker vastlag, zijn we veilig, al woeden de stormen om ons heen.

Ideeen voor de participatieperiode

1. Vertel het verhaal van de profeet Joseph Smith en Jacob Haun. (Zie Jeugdwerk 5, les 31.) Leg uit dat de profeet Jacob Haun aanraaide om tegen de mensen te zeggen dat ze uit Haun's Mill weg moesten gaan. Broeder Haun gaf die boodschap niet door en daardoor stierven veel mensen. We zijn altijd veiliger als we de raad van de profeet opvolgen. Knip enkele cirkels van papier. Teken op de helft van de cirkels een lachend gezicht en op de andere cirkels een fronsend gezicht. Leg een paar platen

neer van mensen die iets doen dat de profeten ons hebben opgedragen. Leg ook platen neer (uit tijdschriften of kranten) van mensen die iets doen waartegen de profeten ons gewaarschuwd hebben (ruzie maken; stelen; roken; koffie, thee of alcohol drinken; enzovoort). Laat de kinderen bij iedere plaat een lachend of fronsend gezicht leggen, afhankelijk van de vraag of het iets is dat de profeet wil of dat hij niet wil. Zing liedjes of lofzangen die bij de platen met de lachende gezichten passen.

2. Leg uit dat president Brigham Young de eerste pioniers naar de Salt Lake Valley leidde. Terwijl de pioniers de profeet naar de vallei volgden, markeerden zij de route voor de heiligen die nog na hen zouden komen. De profeet leidt ons nu door ons te vertellen wat we moeten doen om bij onze hemelse Vader terug te keren. Rijg een knoop aan een lang stuk touw en knoop de uiteinden aan elkaar vast. Laat de kinderen in een cirkel zitten en het touw allemaal met beide handen vasthouden. Laat een kind de knoop in zijn of haar hand verstoppen. Zing 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (lofzang 17). Laat de kinderen hun handen langs het touw heen en weer bewegen en daarbij de knoop stiekem doorgeven in de een of andere richting totdat u ze laat ophouden met zingen. Laat het kind dat nu de knoop heeft, een manier noemen waarop we de profeet kunnen volgen. Ga dan weer door met zingen en de knoop doorgeven. Getuig dat het volgen van de profeet een leidraad in uw leven is geweest. □

Instructies

1. Plak deze bladzijde op stevig papier en knip de schilderijtjes uit.
2. Kleur de plaatjes van kinderen die de profeet volgen.
3. Schrijf onder ieder plaatje hoe jij de profeet kunt volgen net zoals het kind op het plaatje.
4. Hang de schilderijtjes ergens waar je ze elke dag kunt zien zodat ze je herinneren aan wat je kunt doen om de profeet te volgen.

De afspraak

T. S. Heltinger

Carla keek naar alle vuile vaat op de keukentafel en vroeg zich af waar ze zou beginnen. 'Het is bijna niet te geloven dat onze schoolvakantie bijna voorbij is', zuchtte ze terwijl ze de borden op elkaar begon te stapelen.

'Ik weet wat je bedoelt', zei Rebekka. 'Dit is onze laatste vakantie week en we zijn nog steeds niet naar dat nieuwe zwemparadijs geweest. Zou mama ons ernaartoe brengen als we het vragen?'

'Misschien', antwoordde Carla terwijl ze de borden naar de gootsteen droeg. 'Maar ik weet dat mama het deze week erg druk heeft en we hebben al van alles gedaan in de vakantie. We zijn alleen niet naar het zwemparadijs geweest.'

Rebekka volgde Carla naar de tafel. Ze keek toe hoe haar zus de glazen en het bestek bij elkaar pakte. 'Ja — leuke dingen hebben we gedaan — een hele dag in de auto zitten om naar een familie-reünie te gaan', momperde ze.

'Het was leuk', zei Carla. 'Je bent gewoon dwars.' Ze pakte vier glazen en ging weer naar de gootsteen. Rebekka volgde haar.

'Het ging wel,' gaf Rebekka toe, 'maar ik durf te wedden dat wij de enige kinderen in de hele school zijn die nog niet naar het zwemparadijs zijn geweest.'

Carla werd ongeduldig en keerde zich naar Rebekka. 'Wil je alsjeblieft ophouden met zeuren en me met de vaat helpen?'

Rebekka draaide veelbetekenend met haar ogen en begon sop in de gootsteen te maken. Op dat moment kwam hun moeder binnen.

'Fijn dat jullie de afwas doen', zei mama. 'Ik ben echt blij met alles wat jullie tweeën doen.'

'Graag gedaan, mam.' Carla glimlachte.

'Ja hoor', vond ook Rebekka. 'We hadden het er net over dat we nog steeds niet naar het zwemparadijs zijn geweest.'

'Dat is echt jammer', zei mama. Ze dacht even na en zei toen: 'Laten we een afspraak maken. Morgenochtend moeten ik even op pad. Als jullie beiden je kamer schoonmaken terwijl ik weg ben, zal ik op de terugweg kaartjes voor het zwemparadijs halen en gaan we erheen als ik terugkom.'

'Vet!' juichte Rebekka.

'Afgesproken', zei Carla.

De volgende morgen sprong Carla uit haar bed. Mama was al weg. 'Goedemorgen', begroette Carla haar oma.

'Goedemorgen. Wil je ontbijt?' vroeg oma.

Carla knikte. 'Rebekka en ik gaan onze kamers schoonmaken. Daarna gaan we met mama naar het nieuwe zwembad.'

'Dat heb ik gehoord', zei oma. 'Wil je Rebekka wakker maken?'

'Hé, hé, wat een haast', klaagde Rebekka toen Carla haar uit bed probeerde te krijgen.

'We moeten ontbijten en beginnen met schoonmaken.'

'Nee, dat hoeft helemaal niet. Je hebt mama toch gehoord. Ze zou onderweg al toegangskaartjes halen. Als ze die eenmaal gekocht heeft, zal ze heus niet zeggen dat we niet gaan. Dus hoeven we onze kamers eigenlijk niet schoon te maken.'

Carla fronste haar voorhoofd. 'Maar we hebben het afgesproken.'

'Als je je er zo druk over maakt, ga jij je kamer dan maar schoonmaken. Zeg maar tegen oma dat ik later wel ontbijt. Nu heb ik mijn slaap nodig.' Carla liep terug naar de keuken.

'Wat is er aan de hand?' vroeg oma.

'Rebekka wil niet schoonmaken. Ze denkt dat mama ons er toch wel naartoe laat gaan ook al hebben we niet schoongemaakt.'

'En wat denk jij daarvan?' vroeg oma.

'We hebben gezegd dat we onze kamer zouden schoonmaken,' zei Carla, 'dus dat ga ik ook doen.'

'Ach,' zei oma, 'jij hebt je besluit genomen en je moet Rebekka ook de kans geven om dat te doen.'

Soms willen we beslissingen nemen voor andere mensen, maar dat gaat niet.'

Na het ontbijt ging Carla aan de slag. Ze besloot om eerst alles van de vloer te halen. Eerst was ze boos op Rebekka omdat zij niet ging schoonmaken, maar al gauw dacht

ze alleen nog maar aan het werk waar ze mee bezig was.

Toen mama thuiskwam, was Carla de boeken op de plank aan het ordenen.

'Waar is je zusje?' vroeg mama.

'Ze kijkt tv', antwoordde Carla.

'Is ze niet aan het schoonmaken?'

Carla schudde haar hoofd.

Op dat moment verscheen Rebekka in de deuropening. 'Hallo

mama', zei ze opgewekt. 'Heb je de kaartjes?'

'Ja', zei mama. 'Heb je je kamer schoongemaakt?'

'Ik wou net beginnen.'

Mama schudde haar hoofd.

'Haast je maar niet.'

Rebekka keek naar Carla en wierp haar een triomfantelijk lachje toe. Maar die verdween toen mama nog zei: 'Je hebt daar alle tijd voor als Carla en ik naar het zwempara-dijs zijn.'

Rebekka's mond viel open. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Je hebt je niet aan jouw deel van de afspraak gehouden, dus kun je niet met ons mee.'

Rebekka kon haar oren niet geloven. 'Maar je hebt toch al kaartjes!'

'Ik heb kaartjes voor de meisjes die zich aan hun belofte hebben gehouden. Heb jij je aan je belofte gehouden?'

Rebekka liet haar hoofd zakken. 'Nee.'

'Waarom niet?'

'Ik dacht dat je me toch wel mee zou nemen.'

'Je hebt een keuze gemaakt. Nu moet je met de gevolgen leven.'

Tranen stroomden over Rebekka's wangen. 'Dat is niet eerlijk.'

Mama sloeg haar armen om Rebekka heen. 'Ik weet dat het niet is wat je graag wilt,' zei mama, 'maar het is wél eerlijk.'

Rebekka keek mama en Carla na. 'Ik wilde er zo graag heen,' zei ze.

Oma knikte. 'Je hebt een verkeerde keuze gemaakt. Nu moet je van je fout leren. Als je moeder je mee naar het zwembad had genomen, had je gedacht dat het niet erg is om beloften te doen die je niet wilt nakomen. Maar dat is wél erg. Begrijp je dat?'

'Ik denk het wel.'

'Nu wil ik wel een afspraak met je maken, als je daar wat voor voelt.'

Rebekka keek op. 'Wat dan?'

'Als jij nu je kamer schoonmaakt, bakken we daarna samen koekjes voor de hele familie.'

'Afgesproken,' zei Rebekka en ging op weg naar haar kamer. 'En dit keer meen ik het ook.' □

‘Geef het niet op’

Charlene Germaine Meyer

Ik had ons plekje op de derde rij aan de zendingen en hun onderzoekers afgestaan en was met mijn kinderen op de achterste rij gaan zitten. Ik wist niet dat mijn dochtertje Tracy die vastenzondag voor het eerst haar getuigenis wilde geven.

Tijdens de dienst stond Tracy drie keer op om naar het spreekgestoelte te lopen. Iedere keer stond er tegelijkertijd iemand anders op en ging Tracy weer haastig op haar stoel zitten. Het werd laat. Ik zei tegen haar: ‘Schatje, je moet verder lopen. Geef het niet op.’

Na het volgende getuigenis haalde ze diep adem en begon aan de lange wandeling. Maar de volgende die opstond was de raadgever van de bisschop. Hij bedankte de broeders en zusters voor het geven van hun getuigenis. Tracy liep nog door.

De organist speelde de inleiding voor het slotlied. Tracy liep door.

De leden begonnen te zingen. Tracy liep door.

De tranen stroomden mij over de wangen toen ze op de stoel naast de raadgever van de bisschop ging zitten. Hij sloeg zijn arm om haar heen en fluisterde iets in haar oor. En toen, voordat het gebed werd

uitgesproken, maakte hij bekend dat er nog een getuigenis gegeven zou worden.

Tracy gaf een lief getuigenis — dat van een kind dat nog niet gedoopt was, hoewel alle andere kinderen in haar jeugdwerkklas al wel gedoopt waren. Zij was als enige nog niet gedoopt omdat haar vader — die geen lid van de kerk was — daar nog geen toestemming voor had gegeven.

Tracy bleef standvastig. Ze bad dat haar wens vervuld mocht worden en ‘ze liep door’. Ze gaf niet op.

Diezelfde raadgever van de bisschop die zijn arm om haar heen sloeg tijdens de getuigenis-

dienst, leidde later de doopdienst die voor Tracy en haar jongere zusje gehouden werd. Ik heb nooit kinderen zo zien stralen als toen.

Maar die doopdienst was niet het einde van het verhaal. In juni 1999 liet Tracy’s vader zich dopen en werd hij bevestigd als lid van de kerk. Een jaar later straalde Tracy’s glimlach inniger dan ooit toen haar huisgenoten voor eeuwig in de tempel aan elkaar verzegeld werden. □

Charlene Germaine Meyer is lid van de wijk Loomis 1, ring Rocklin (Californië).

HERNIEUW

je doopverbond

Als je aan het avondmaal deelneemt, herinner je de Heer — en jezelf — aan je belofte om gehoorzaam te zijn. Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Wij maken ook na de doop nog fouten. Daarom heeft de Heer voor ons een manier waarop we ons doopverbond elke week kunnen hernieuwen door van het avondmaal te nemen.' (*Ensign*, november 1984, blz. 19.)

OUDERLING LYNN G. ROBBINS

VAN DE ZEVENTIEN

Uit een interview door Kellene Ricks Adams

Toen ik drie jaar was, was mijn oom Jim op zending. Ik was erg van oom Jim onder de indruk. Hij was twee meter lang en een aardige man. Ik wilde net als hij worden.

Ik besloot dus dat ik op zending zou gaan zodat ik net als oom Jim kon worden. Sindsdien heb ik er nooit aan getwijfeld dat ik op zending zou gaan. En die ene beslissing was van grote invloed op mijn leven. Nu ik wist welke kant ik op ging, maakte ik gebruik van elke gelegenheid die zich voordeed om me daarop voor te bereiden. Met de gedachte aan een toekomstige zending had ik een sterker verlangen om in mijn jeugdwerkjaren en als tiener het evangelie te leren kennen, en ik deed van alles om me voor te bereiden.

Mijn grootvaders volbrachten een zending in een periode van de kerkgeschiedenis waarin niet alle jongemannen werden aangemoedigd om op zending te gaan. Dat zij wel gingen, heeft veel indruk op me gemaakt en daarom was ik trots op de familie waartoe ik behoorde. Mijn hele familie was geïnteresseerd in zendingswerk. Toen ik nog klein was, zorgden mijn ouders dat ik een verlangen ontwikkelde om op zending te gaan en andere mensen hielpen me in mijn jonge jaren zodat ik dat doel bereikte.

In mijn tienerjaren vroeg ik me echter af of ik wel op zending zou mogen gaan. Mijn vader kon niet op zending als gevolg van de Tweede Wereldoorlog hoewel hij dat zo graag had gewild. In mijn tijd woedde de oorlog in Vietnam; in de Verenigde Staten hoefden slechts twee jongemannen per wijk niet in niet in militaire dienst om op zending te kunnen gaan. De rest hoopte uitgeloofd te worden zodat ze toch nog op zending konden gaan. Ik maakte me er zorgen over en vroeg me af of ik in staat zou zijn om mijn kinderdroom echt in vervulling te laten gaan.

Een paar jaar voordat ik oud genoeg was om op zending te gaan, woonde ik een ringconferentie bij waarop ouderling Thomas S. Monson als algemeen autoriteit te gast was. Na de eerste bijeenkomst gingen mijn moeder en ik even naar hem toe. Ik gaf hem een hand en we praatten wat met elkaar. Ik herinner me niets van het gesprek behalve één zin. Hij keek me recht in de ogen en zei: 'Jij gaat op zending.' Daarna heb ik me nooit meer zorgen gemaakt; al mijn twijfels waren verdwenen.

Toen ik een tiener was, bereidde ik me op mijn zending voor. Een liefdevolle quorumadviseur priesters, David Poulsen, bood om aan om enkele priesters de zendingenlessen bij te brengen. Een paar van ons namen dat aanbod aan. Iedere zondagochtend om zeven uur kwamen wij bij elkaar.

Links: De familie Robbins. Rechts: Klaar om te gaan eten op tweejarige leeftijd.

We bestudeerden de zendelingenlessen en ik kende ze al grotendeels voordat ik aan mijn zending begon. We gingen zelfs een paar keer op pad om leden van de wijk die voor onderzoeker speelden, les te geven. De meesten waren veel lastiger dan welke echte onderzoeker ook waarmee ik op zending werkte! In 1971 was ik heel blij want ik mocht een zending vervullen in het zendingsgebied Argentinië-Noord.

Een zending brandt het evangelie in je hart. Ik vind de beschrijving van president Spencer W. Kimball (1895–1985) mooi. Hij noemde een zending de 'universiteit van de Heer' omdat het een kans is om anderen te dienen en vele belangrijke beginselen te leren begrijpen die de Heer belangrijk vindt voor zijn discipelen. Van die beginselen zullen wij vanaf die tijd bij alles wat we doen veel plezier hebben, of dat nu is bij de opbouw van zijn koninkrijk of bij het verbeteren van onszelf.

Na mijn zending in Argentinië was zendingswerk nog steeds heel belangrijk voor mij. Terwijl ik studeerde

voor mijn propedeuse en mijn doctoraal, zocht ik altijd gelegenheden om over het evangelie te vertellen. Ik trouwde met Jan Nielson en wij hebben onze zeven kinderen ook bijgebracht hoe belangrijk zendingswerk is.

Links: Als veertienjarige in zijn scoutuniform. Rechts: Als zending voor een kerkgebouw in Argentinië in 1973.

Ons gezin kreeg in 1944 de kans om te gaan doen wat we geleerd hadden, omdat mijn vrouw en ik toen een roeping ontvingen om het zendingsgebied Montevideo (Uruguay) te presideren. In die periode vervulde onze zoon Jason een zending in het zendingsgebied Portland (Oregon) en onze zoon Andy in het zendingsgebied Recife (Brazilië). De rest van het gezin genoot van het zendingswerk in Uruguay.

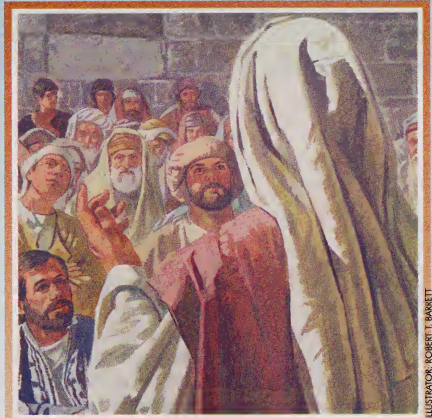
Wij zijn beslist een zendingsgezin. We hebben ontdekt dat er geen groter werk bestaat en dat niets meer vreugde verschaft dan de mensen over het evangelie van Jezus Christus te vertellen.

Nu ik lid van de Zeventig ben, is een van mijn lievelingsbezigheden nog steeds met de zendelingen samenkomen en de vreugde voelen die komt door dienstbetoon aan de Heer en samenwerking met hen die Hem ook dienen.

Die belangstelling voor zendingswerk en die toewijding om iedereen over het evangelie te vertellen, ontstonden toen ik nog in het jeugdwerk zat. Op die leeftijd zouden alle jongens moeten besluiten dat ze op zending gaan. Die belangrijke beslissing zal dan hun leven sturen in de jaren dat zij opgroeien. □

DE MAN DIE NIET KON LOPEN

ILLUSTRATOR: ROBERT BARRETT

Op zekere dag was Jezus in een huis met veel mensen het evangelie aan het uitleggen.

Lucas 5:17

Enkele mannen kwamen naar dat huis toe om Jezus te zien. Ze droegen een vriend op een bed. Die vriend kon niet lopen. Maar de mannen konden hem niet naar binnen dragen omdat het er zo vol was.

Lucas 5:18-19

Daarom droegen ze hun vriend het dak op en lieten hem door een opening in het dak met bed en al naar beneden zakken.

Lucas 5:19

Omdat Jezus wist hoeveel geloof die mannen hadden, zei hij tegen de zieke dat hij zijn bed op mocht pakken en naar huis mocht lopen. De man was genezen en stond op! Hij pakte zijn bed op en liep naar huis terwijl hij God loofde.

Lucas 5:20, 24-25

VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

DE BERGREDE

ILLUSTRATOR: PAUL WANN

Op een goede dag gaf Jezus zijn discipelen les op een berghelling bij het Meer van Galilea.

Matteüs 5:1

Hij vertelde hun hoe ze moesten leven om gelukkig te kunnen zijn en weer bij onze hemelse Vader te kunnen wonen. Wat Hij hun daar leerde, kan ons ook gelukkig maken.

Matteüs 5-7

We moeten lief en geduldig zijn, en gewillig om de Heer te volgen.

Matteüs 5:5

We moeten ons uiterste best doen om goed te leven.

Matteüs 5:6

We moeten mensen die ons pijn doen of ons kwetsen, vergeven. Als wij hen vergeven, zal onze Vader in de hemel ons ook vergeven.

Matteüs 5:7

We moeten vredestichters zijn, van anderen houden en anderen van elkaar helpen houden.

Matteüs 5:9

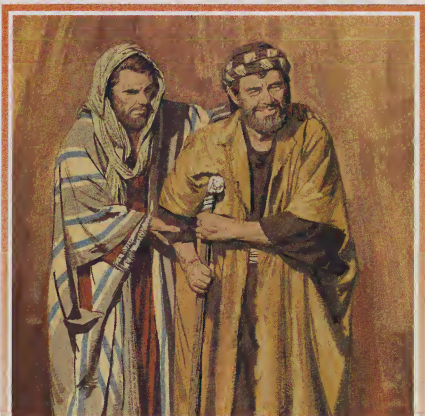
We moeten niet bang zijn om mensen over het evangelie te vertellen of te zeggen dat we van onze hemelse Vader houden. We moeten goed leven. Als andere mensen ons het goede zien doen, gaan ze misschien ook in God geloven.

Matteüs 5:14–16

We moeten altijd onze beloften nakomen.

Matteüs 5:33–37

En net zoals we willen dat anderen aardig voor ons zijn, moeten wij ook aardig voor hen zijn.

Matteüs 7:12

Jezus zei dat we gelukkig zullen zijn als we dat allemaal doen. Dat God ons dan zal zegenen en dat we weer bij onze Vader in de hemel kunnen wonen.

Matteüs 5:2–12

Den Haag-tempel wordt een uniek gebouw

De Den Haag-tempel, waarvan de bouw binnenkort de 'bovengrondse' fase ingaat, wordt een uniek gebouw. Voor ons taalgebied, omdat het de eerste tempel in deze streken is. Maar ook internationaal gezien, want de kleine tempels van de kerk hebben weliswaar veel gemeen, maar ze hebben ook alle iets eigens, en dat geldt zeker voor de tempel die in Nederland wordt gebouwd.

Het basisontwerp is voor alle kleine tempels gelijk, afgezien van de tempels die het resultaat zijn van de verbouwing van een reeds bestaand kerkgebouw, zoals die in Koppenhagen. Maar per land en per plaats hebben de kleine tempels unieke details. In het geval van de Den Haag-tempel gaat het om meer dan details, met name omdat er een parkeergarage onder de tempel komt. Die parkeergarage zou in de loop van de maand mei goeddeels gereed moeten komen, zodat binnen afzienbare tijd kan worden begonnen met het deel dat straks van buitenaf zichtbaar is.

Vijver

Ook lag het voor de hand dat in een waterrijk land als Nederland iets met water zou worden gedaan. Oorspronkelijk is er sprake van geweest dat er een vijver rondom de tempel zou komen (men sprak zelfs van een 'gracht'), maar dat was slechts één van de ideeën die zijn overwogen. Uiteindelijk komt er een dubbele vijver aan de voorkant van de tempel.

Qua model lijken dus alle kleine tempels op elkaar, maar wat de exacte afmetingen betreft zal de tempel in Nederland ook wat van de andere afwijken, in verband met de afmetingen van het bouwterrein. Dat alles en nog meer (zoals het omrekenen van Amerikaanse lengte- en breedtematen naar Europese) maakte het noodzakelijk om het hele basisontwerp voor de tempel grondig aan te laten passen door een kundige Nederland-

se architect. De keuze viel op ir. Albert van Eerden, die volledig nieuwe bouwtekeningen heeft gemaakt, zodat met recht kan worden gezegd dat de tempel voor de leden in Nederland en België een uniek gebouw is.

Internationaal

Al is iedere tempel bijzonder en zijn er geen twee precies gelijk, er is veel dat wijst op het internationale karakter van de kerk. Dat geldt ook voor het materiaal waarmee wordt gewerkt. Want de bouw is dan wel uitbesteed aan Nederlandse bedrijven, grote delen komen uit andere landen. Bijvoorbeeld de buitenmu-

ren, die in de Verenigde Staten worden geprefabriceerd en, wanneer de fundering en de kelder gereed zijn, in hoogte tempo kunnen worden geplaatst. Die muren worden aan de buitenzijde voorzien van een laag Italiaans graniet. Die fraaie natuursteen komt uit dezelfde steengroeve in Italië waar ook het graniet vandaan is gekomen dat de buitenzijde van de Preston-tempel siert. Op een afstand lijkt het een wit gebouw, maar wie dichterbij komt ziet dat het in werkelijkheid heel licht grijs is.

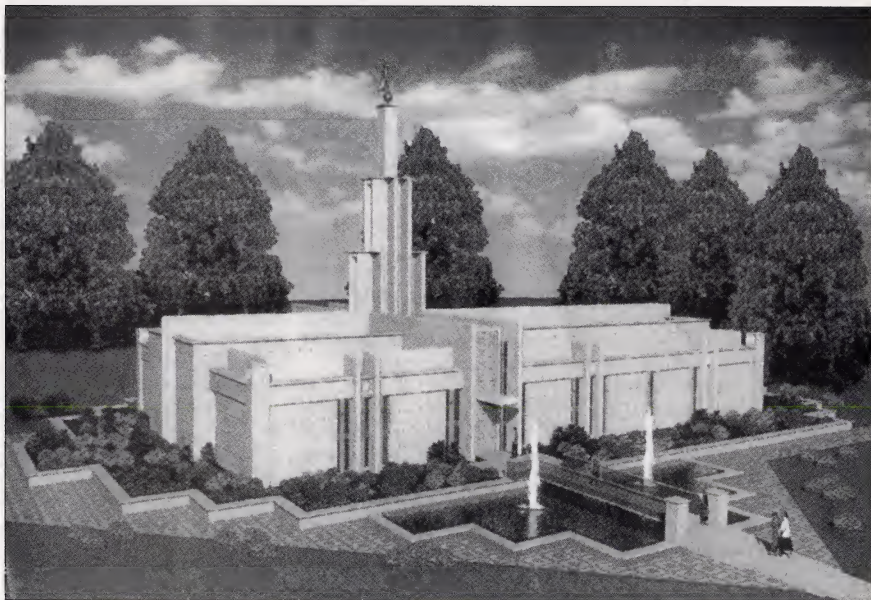
Voor zover bekend op het moment dat deze regels worden geschreven, wordt de kelder (met parkeergarage) tussen eind maart en eind mei gebouwd. Al spoedig daarna kunnen de buitenmuren worden geplaatst.

Onze voorbereiding

Wie in de zomermaanden eens bij het bouwterrein in Zoetermeer gaat

De buitenkant van de Preston-tempel is van Italiaans graniet; dezelfde natuursteen zal worden gebruikt voor de buitenkant van de Den Haag-tempel.

Computertekening van de Den Haag-tempel, waarop de dubbele vijver aan de voorzijde duidelijk te zien is.

kijken, zal zien hoe de tempel duidelijk vorm begint te krijgen. In het voorjaar van 2002 moet de bouw gereed komen en zal de tempel kunnen worden gebruikt.

Intussen zijn tientallen leden die bij het open huis of de inwijding betrokken zijn, al bezig met voorbereidingen voor dat grote moment. Maar ieder lid van de kerk kan zich voorbe-

reiden op het grote werk dat daar ná de inwijding plaats zal vinden: het verrichten van tempelverordeningen voor levenden en overledenen. Wie nog geen tempelaanbeveling heeft, kan eraan werken om dat 'toegangs-bewijs' tot het huis van de Heer te verkrijgen.

En wie zijn of haar voorouders nog niet tot eeuwen terug heeft ge-

vonden, zal met enige inspanning vaak nog een groot aantal namen kunnen vinden van mensen voor wie de plaatsvervangende verordeningen in de tempel kunnen worden gedaan. In een jaar is er heel wat mogelijk. □

Frans Heijdemann, met dank aan ouderling Springer

Volop activiteit bij alleenstaanden in Zoetermeer

'De alleenstaanden uit Zoetermeer vormen een bevoorrechte groep', vindt Fie Touw-Nijssen, die nog niet lang geleden ook tot die alleenstaanden behoorde. 'Ze krijgen

de aandacht die ze zo hard nodig hebben. Ik ben zelf zeven jaar weduwe geweest en sinds kort hertrouwd met een broeder uit de kerk. We hebben bij ons huwelijk toch zo veel belang-

stelling gehad van leden overall vandaan!' Vorige zomer namen velen deel aan het alleenstaandenkamp in Hoek van Holland. Een gedichtje daarover vermeldt:

De alleenstaanden in Zoetermeer werden in de week voor Kerstmis door broeder en zuster Springer op een heerlijke maaltijd onthaald.

Ondanks storm, wind en regen was er heel wat te beleven.

De wandelaars in de meerderheid, blakend van sportiviteit. (...)

Wij hebben allemaal gemerkt hoe je werd versterkt. (...)

Nieuwe herinneringen zijn geboren, positieve dingen gaan nooit verloren.

(C. Sleetbos)

Op 20 december hadden de alleenstaanden een gezellige kerstactiviteit bij broeder en zuster Springer, die op zending zijn in Zoetermeer in verband met de bouw van de tempel. Zij

nodigden hen uit voor een *Thanksgiving diner* en vertelden een en ander over de wijze waarop ze in Amerika de feestdagen vierden.

'We vertelden elkaar bijzondere kerstverhalen, onze eigen belevenissen, waardoor we elkaar beter kennen', schrijft Céline Rol. 'We hoorden over van zuster Vis en zuster Bos over de "goede oude tijden" uit de begintijd van de kerk en de offers die de leden toen brachten met "lang reizen en ergens overnachten". Maar ook over de zalige eenvoud waarmee

men genoot van kerstspelen, warme chocolademelk en een sinaasappel toe.'

'Zijn we nu dan zo veranderd?' vraagt zuster Rol zich af. 'Getuigde de avond die we meemaakten dan niet óók van een echte, warme en oprechte belangstelling voor elkaar? Met deze avonden zullen we zeker doorgaan; we zullen proberen elkaar op te bouwen en elkaar in onze talenten laten delen.' □

Met dank aan zuster Touw-Nijssen en zuster Rol.

KORT NIEUWS

Kerk helpt in El Salvador

Bij de aardbeving in El Salvador op 13 januari zijn vijftien leden van de kerk om het leven gekomen. Velen zijn dakloos geworden. Enkele dagen na de ramp heeft de kerk 800 tenten, duizenden dekens en tonnen voedsel naar El Salvador gestuurd. Ongeveer dertig procent daarvan was voor de leden in het getroffen gebied bestemd, de rest werd via andere hulpverlenende organisaties aan de bevolking beschikbaar gesteld. De hulp aan de leden werd georganiseerd

door priesterschapsquorums en via het huisonderwijs. Honderden zendingen werden ingeschakeld om leden en niet-leden te helpen met het uitgraven van hun bezittingen en het herstel van de schade. Ook na de aardbeving op 13 februari heeft de kerk goederen naar El Salvador gezonden.

Kerk officieel erkend in Kazachstan

Begin 2000 waren er nog helemaal geen leden van de kerk in Ka-

zachstan, de grootste van de vroegere Sovjetrepublieken in Centraal-Azië.

Daar is verandering in gekomen, en zelfs meer dan dat: op 19 december 2000 heeft de regering van Kazachstan de kerk officieel erkend. Ouderling Wayne M. Hancock van de Zeventig had op 2 februari jl. een ontmoeting met regeringsleiders van Kazachstan, waarbij hij zijn waardering uitsprak over het feit dat de erkenning zo snel tot stand is gekomen.

Jongeren bouwen elkaar op in

Boekarest

Van 12 tot 14 januari was er een conferentie voor jonge volwassenen in het nieuwe kerkgebouw te Boekarest, het eerste speciaal voor de kerk gemaakte gebouw in Roemenië. Zo'n 65 jonge heiligen der laatste dagen uit het zendingsgebied Boekarest namen deel aan de conferentie. Samen bestudeerden ze het evangelie en amuseerden ze zich met ontspannende activiteiten. Ook namen ze deel aan dienstbetoonprojecten in de stad.

Kerk biedt hulp in India

Op 26 januari werd het westen van India door een zware aardbeving getroffen. Reeds korte tijd later arriveerden de eerste ladingen hulpgoederen die de kerk naar dit gebied heeft gezonden, onder meer kleding, voedsel en medicijnen. Met de keuze van de gezonden kleding is rekening gehouden met het klimaat en jaargetijde, en de voedselzendingen zijn, zoals altijd, aangepast aan de plaatselijke gebruiken en eetgewoonten.

Nieuwe tempels voltooid

Begin februari waren de nieuwe Winter Quarters-tempel in Nebraska (VS) en de Montevideo-tempel (Uruguay) bijna gereed, zodat het Eerste Presidium van de kerk datums voor open huis en inwijding bekend kon maken. De Winter Quarters-tempel, die in de omgeving van Omaha is gebouwd, is zo genoemd omdat in die omgeving het kamp stond waar een grote groep pioniers op weg van Nauvoo naar de Salt Lake Valley de winter van 1846-1847 heeft doorgebracht. Een van de inwijdingsdiensten is via een satellietverbinding uitgezonden naar een aantal ringgebouwen in de Verenigde Staten en Canada.

Schrijf- en fotowedstrijd zomerkampen 2001

Over de jaarlijkse zomerkampen

van en voor diverse groepen valt heel wat te schrijven, maar een kleine stimulans kan helpen om dat ook werkelijk te doen. Er zijn prijzen voor verslagen van zomerkampen door deelnemers aan kampen voor jongemannen en jongevrouwen, door deelnemers aan overige kampen en door leidinggevenden in kampen. Ook voor de beste of leukste foto's zijn er prijzen beschikbaar, in dezelfde drie categorieën. Bijzonderheden over deze wedstrijd zullen te lezen zijn in de volgende aflevering van Kerknieuws (juni 2001).

Studenten BYU bieden hulp in Zuidoost-Azië

Na de zomervakantie zal een groep studenten van de Brigham Young University in het kader van een internationaal studieprogramma naar Zuidoost-Azië gaan. Ze zullen zes weken in Thailand verblijven en vervolgens, naar eigen keuze, acht weken naar Cambodja of Vietnam gaan of nog acht weken in Thailand blijven. Naast hun studieprogramma zullen ze vrijwilligerswerk verrichten, onder andere bij scholen en weeshuizen.

Miljard namen op internet

De beschikbare informatie op de website van de kerk voor familiegeschiedenis, www.familysearch.org, neemt dagelijks toe. Het aantal verwijzingen naar andere webpagina's met familiehistorische informatie groeit, maar ook het aantal door leden en niet-leden ingezonden namen met bijbehorende genealogische gegevens. Intussen zijn meer dan een miljard namen op de website te vinden. Ook is er een nieuwe versie van het computerprogramma Personal Ancestral File voor Windows 95 (of hoger). In PAF 5.0 kunnen ook namen worden ingevoerd en opgeslagen die lettertekens bevatten uit andere dan de gangbare West-Europese talen.

Ouderling Nelson: 'Weet wie je bent en wie je kunt worden'

Tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen sprak ouderling Russell M. Nelson duizenden jonge volwassenen toe. 'Je volgt een opleiding ter voorbereiding op je levenswerk. Maar ik wil dat je je ook voorbereidt op het leven – het eeuwige leven.

Ik leg hier de nadruk op omdat sommige mensen ergens op hun levensreis vergeten wie ze werkelijk zijn en wat echt belangrijk is', zei hij. 'Of je nu getrouwd of vrijgezel bent, jullie zullen allemaal moeten werken. Maar vergeet niet dat je werkt om te leven; je leeft niet om te werken. Je leven zal een gezegende en evenwichtige ervaring zijn als je eerst stilstaat bij je identiteit en prioriteit. (...) Stel jezelf de vraag: "Wat wil ik het allerliefste?" Vergelijk je antwoord met de hoge norm die de Schepper heeft geopenbaard.'

Voortdurende groei ledental in Rusland

Als Gary L. Browning, die na de val van het communistisch bewind in 1990 als eerste zendingspresident naar Rusland ging, terugkijkt op zijn zending, constateert hij dat er een enorme groei is geweest. Zo merkte hij op hoe de eerste groep leden in Moskou in maart 1991 een gemeente werd, met een Russische gemeente-president.

Een jaar later, in maart 1992, werd de gemeente Moskou gesplitst in zes kleine gemeenten. Een jaar later waren deze zes gemeenten weer groot genoeg om in vijftien kleine, Russischtalige gemeenten te worden gesplitst.

In de afgelopen tien jaar zijn er acht zendingsgebieden van de kerk georganiseerd om een land te omvatten dat elf tijdzones beslaat. Momenteel zijn er meer dan elfduizend leden in 103 gemeenten. □

Leden in het nieuws

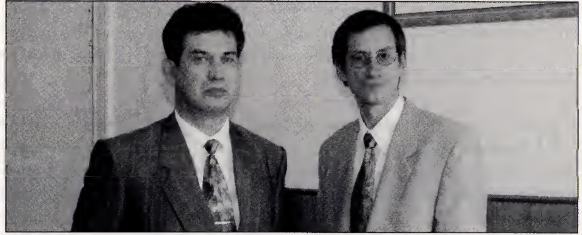
Nederland

Twee leden uit Almelo haalden de media in de eerste maanden van dit jaar. In de rubriek *Geloven in het oosten*, die wekelijks verschijnt in *De Twentsche Courant Tubantia*, stond op 27 januari een interview met Fred Brandenburg, eerste raadgever in het presidium van de ring Apeldoorn. Hij legde uit dat de praktische kant van het evangelie belangrijk is. Over president Hinckley zei hij: 'Ik geloof dat hij een profeet is, net als Mozes en Abraham.'

Hij krijgt openbaringen van de hele mensheid. Maar ik zelf moet daar iets mee doen in mijn leven, in mijn gezin.' De vraag 'Bidt u tot God?' beantwoordde hij uiteraard bevestigend: 'Ja, ik zie dat echt als een communicatiemiddel tot de hemelse Vader, tot God. Ik heb zelfs even voor dit gesprek gebeden, want ik wil graag iets goeds zeggen. Ik bid zeer regelmatig voor mijn gezin. Dan bid ik dat mijn vrouw en ik onze kinderen goede dingen leren (...) Ik bid ook voor landen waar oorlog en ellende is. Al die gebeden samen kunnen iets doen.'

De laatste vraag aan president Brandenburg luidde: 'Hebt u angst voor de dood?' Hij antwoordde: 'Niet voor mezelf. Wel zit ik met het verdriet van familieleden en nabestaanden, die me dan zullen missen. Dit leven is een tussenstation. Voor de meeste mensen ligt er na dit leven een prachtig leven in het verschiet.'

Om een heel andere reden kwam Peter Jacobs in het nieuws. Hij is op zoek naar zijn biologische vader, en riep daarbij de media te hulp. Zo was hij te zien in het televisieprogramma *Spoorloos*. Het 'televisie-optreden' van broeder Jacobs trok weer de aandacht van anderen uit zijn omgeving en leverde interessante gespreksstof op.

Peter Jacobs (links) en Fred Brandenburg, gefotografeerd in een leslokaal van de voormalige gemeente Almelo, waar zij de twee laatste gemeentepresidenten waren.

Paraguay

In Asunción (Paraguay) is op 3 februari de eerste spade gestoken voor een nieuwe tempel. *ABC Color* interviewde Carlos Roig, raadgever in het presidium van het zendinggebied Asunción. 'Geen enkel gebouw op aarde is te vergelijken met een tempel van de Heer', zei president Roig. 'De tempel is een heilige plek waar we de invloed van de Geest kunnen voelen.' De krant vermeldde tevens dat de ceremonie van de eerste spade onder leiding stond van de gebiedspresident, ouderling Jay E. Jensen. Ook de groei van de kerk in Paraguay werd besproken: het zendingswerk begon er in 1950; in 1961 waren er 127 leden, nu zijn er meer dan 45.000.

De tempel in Asunción zal een kleine tempel zijn. Hij wordt gebouwd op een plek waar eerst een kerkgebouw heeft gestaan, net zoals in Zoetermeer.

Verenigde Staten

Brad Davis is de hoofdpersoon van een interview in de *Snoqualmie Valley Record*, maar ook zijn ouders en zijn broers komen aan het woord. Brad, die op de middelbare school zit, is een kei in worstelen, evenals zijn jongere broers, de tweeling Curt en Kyle. Het enthousiasme voor worstelen hebben ze overgenomen van hun oudste

broer, Kent Davis, die ook met succes aan kampioenschappen heeft deelgenomen. Maar uiteindelijk zat het al in de familie: hun vader, Dan Davis, werd in 1977 derde bij een soortgelijke wedstrijd. Ze moeten veel tijd aan training besteden, maar 'de zondagen', vermeldt de regionale krant, 'zijn voor de kerk gereserveerd.'

De familie Pace kwam niet alleen in het nieuws vanwege de grootte van het gezin: 14 kinderen, maar ook omdat de kinderen opmerkelijke prestaties op school leveren. De ouders leerden elkaar kennen tijdens hun studie aan de Brigham Young University en wilden beiden graag een groot gezin stichten. De vader, Gene Pace, is hoogleraar geschiedenis, de moeder is huisvrouw, meldt de *Lexington Herald-Leader*.

Levi (17) is onlangs aan zijn doctoraalstudie begunnen, zijn 16-jarige zus Camilla zal hem spoedig volgen, maar Gene (14) zou haar record wel weer kunnen breken. Hun moeder zegt: 'Ik wil dat mijn kinderen zijn zoals God wil dat ze zijn. Als je kinderen hebt die zich geboren voelen en die echt gelukkig zijn, zullen ze graag leren.' Ze beginnen elke dag met een gezinsgebed en schriftstudie. De vader zegt: 'Hoe meer we hier leren, hoe meer we met ons meenemen in die eeuwigheid.' □

Wijk Hengelo georganiseerd

Op 21 januari 2001 heeft het presidium van de ring Apeldoorn de vijfde wijk in die ring georganiseerd, de wijk Hengelo. Deze is op een bijzondere manier tot stand gekomen, namelijk door samenvoeging van de gemeentes Almelo, Hengelo en Winterswijk.

'Beter één grote gemeente in Twente en de Achterhoek dan drie kleine', moet de conclusie van het ringpresidium zijn geweest na gebiedvolle overweging hoe de gemeentes in het oosten van Nederland het beste konden worden versterkt. Toen het ringpresidium het voorstel om de gemeentes Almelo, Hengelo en Winterswijk samen te voegen aan het gebiedspresidium voorlegde, wees het gebiedspresidium op de mogelijkheid om er een wijk van te maken. De nieuwe unit telt immers zo'n 200 leden, waaronder zeven voormalige gemeentepresidenten en nog een aantal andere ervaren priesterschapsleiders. Ook het Eerste Presidium van de kerk stemde in met het voorstel om in Hengelo een wijk te vormen.

Rijke historie

De kerk heeft in Twente een rijke historie. Al omstreeks 1880 was er een gemeente in Almelo. Over het wel en wee van de gemeente in die tijd en volgende jaren is slechts weinig bekend. Van een oorspronkelijk uit Ne-

derland afkomstig zendelingenechtpaar heb ik gehoord dat de kerk omstreeks 1930 een gebouw bezat in het centrum van Almelo, maar dat alle leden uit die gemeente in de jaren voor de Tweede Wereldoorlog naar de Verenigde Staten zijn geëmigreerd. Na de oorlog kwam er een gemeente in Enschede; de weinige leden buiten Enschede bezochten de kerkdiensten aldaar.

In de jaren 1960 werd eerst in Almelo, later ook in Hengelo een afhankelelijke gemeente gevormd. Deze gemeentes stonden onder leiding van een presiderend ouderling, maar werden uiteindelijk geleid door het presidium van de gemeente Enschede. Na enkele jaren werden Almelo en Hengelo zelfstandige gemeentes, en dat zijn ze tot januari 2001 gebleven. De gemeente Enschede was intussen al bij de gemeente Hengelo gevoegd.

In Winterswijk is tot tweemaal toe een gemeente georganiseerd, maar beide malen ontwikkelde de gemeente zich niet zoals verwacht. Ook nadat Winterswijk een zelfstandige ge-

meente was geworden, met een mooi onderkomen in het centrum van de stad, is er geen verdere groei geweest. De gemeente Almelo is in de jaren '70 en '80 behoorlijk gegroeid, maar sindsdien zijn er meer dan dertig leden uit Almelo naar andere plaatsen verhuisd, terwijl er de laatste jaren slechts weinig bij zijn gekomen.

De gemeente Hengelo had wat meer leden, maar nog altijd geen volledige organisatie. De organisatie van de wijk Hengelo was dus voor alle betrokkenen een stap vooruit, met als enige nadeel dat een aantal leden nu wat verder moet reizen om de diensten en overige activiteiten te bezoeken.

Ingrijpende reorganisatie

Het is de laatste jaren herhaaldelijk gebeurd dat een gemeente een wijk is geworden (St.-Niklaas, Breda, Zoetermeer, Leiden) en het is ook voorgekomen dat een wijk is gesplitst in twee gemeentes (Zoetermeer en Delft). Maar uit drie gemeentes één wijk vormen, dat is een ingrijpende reorganisatie. Om te beginnen zijn alle functionarissen van de drie gemeentes ontheven (op twee na), het laatst president Jacobs van de gemeente Almelo, president Schooltink van de gemeente Hengelo, president Hulleman van de gemeente Winterswijk en hun raadgevers.

Op 21 januari is Johannes G.A. Schooltink aangesteld als bisschop van de wijk Hengelo; O. Paul N. de Ceuninck van Capelle en D. Paul Brandenburg zijn als raadgevers in de bisschop aangesteld. Jan A.W. Lingen behield zijn functie als quorumpresident ouderlingen en Rudi de Ceuninck van Capelle die als raadgever; Robert E. Brandenburg is als nieuwe raadgever in het quorumpresidium aangesteld. In de loop van de volgen-

De bisschop van de nieuwe wijk Hengelo: v.l.n.r. D. Paul Brandenburg (raadgever), Jan G. Schooltink (bisschop) en O. Paul de Ceuninck van Capelle (raadgever).

de weken heeft de nieuwe bisschop, na veel bidden en vergaderen, geleidelijk de hulporganisaties van de wijk nieuw georganiseerd en er functionarissen voor geroepen.

Verder hadden de drie gemeentes elk een eigen kerkgebouw. Voorlopig

moesten de diensten wel plaatsvinden in het gebouw dat de gemeente Hengelo gebruikte, maar de bisschop heeft de leden al meteen opgeroepen om te vasten en te bidden voor een beter gebouw. Hopelijk kunnen we binnenkort op deze pagina's melden

dat de wijk een nieuw onderkomen heeft gevonden. De leden kijken er naar uit, maar ook zonder dat verheugen ze zich reeds in elkaars aanwezigheid. □

Frans Heijdemann

Nieuwjaarsdiner ring Rotterdam

Op 16 januari 2001 organiseerde het presidium van de ring Rotterdam een drie uren durend nieuwjaarsdiner voor alle ringfunctionarissen en hun partners. Er zijn 110 mensen geweest, die allen hun bord konden vullen aan het buffet met een prima Indische maaltijd. Die was bereid door de kok Bill Pieplensbosch en een aantal trouwe helpers en helpsters.

Tijdens het diner hield president Hans Noot een toespraak over draagzaamheid en samenwerking. Zijn vrouw zong een prachtig lied voor de gasten, *Somewhere over the rainbow*. Het deed de aanwezigen goed om te merken dat alle inspan-

ningen die je in de ring verricht – en waarvoor je je gezin nogal eens moet missen – op deze gezellige en smakelijke manier werden gewaardeerd.

De kok en zijn staf kregen als dank allen een mooi boeket bloemen. Allen die van deze avond hadden genoten gingen dankbaar en tevreden naar huis. □

Neeltje Ardon

*Margriet Noot bij het nieuwjaarsdiner van de ring Rotterdam. Zij zong die avond het lied *Somewhere over the rainbow*, dat ze enkele dagen eerder ook tijdens het nieuwjaarsconcert van de ring Apeldoorn had gezongen.*

FOTO: NEELTJE ARDON

FOTO: NEELTJE ARDON

Deelnemers aan het nieuwjaarsdiner genieten van een heerlijke maaltijd.

In het zendingsveld

■ ALBANIË

M. en P. Mulder

Liahona Fondacioni
Shqiperia Tirana Mission
P.O. Box 2984
Rruga Myslym Shyri Nr. 99
Tirana, Albanië

■ BELGIË

Bubi en Ans Oppermann

Mission belge de Bruxelles
87, Blvd. Brand Whitlock
B-1200 Brussel

■ DUITSLAND

Roger Bangertler

Deutschland-Mission
Düsseldorf
Mörsenbroicher Weg 184a
D-40470 Düsseldorf

Jeannette Kleijweg Åsbjørn van der Vliet

Deutschland-Mission München
Lommelstrasse 7
D-81479 München

Jarl Rijken

Deutschland-Mission
Hamburg
Rugenbarg 7a
D-22549 Hamburg

■ ENGELAND

Bethuël van Diermen

England London South Mission
482-484 London Road
Mitcham, Surrey
CR4 4ED, Engeland

Jared van Hensen van Uningen

England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham, Cheshire
WA14 1NU, Engeland

Hellen van Oudheusden

England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH, Engeland

■ FRANKRIJK

Mirjam Bos

Mission française de Paris
23, rue du Onze Novembre
F-78110 Le Vesinet

Joey van Boekel

Mission française de Bordeaux
5, place des Quinconces
F-33000 Bordeaux

Alexander Neophytou

*Mission française
de Marseille*
48, avenue Robert Schumann
F-13090 Aix-en-Provence

■ SCHOTLAND

Tirza Reijnders Robert Panhuizen Alexander Noot Frederik Elzinga

Scotland Edinburgh Mission
51 Spylaw Road
Edinburgh EH10 5BP,
Schotland

■ VERENIGDE STATEN

Ruben van Impelen Vincent Feith

Utah Salt Lake City Mission
2102 South 1300 East
Suite 102, Salt Lake City,
Utah 84106, USA

■ WEST-INDIË

Azad Nazir

West-Indische Zending
Kooistraat 6
Paramaribo
Suriname

Robert Broekman

West-Indies Mission
PO Bag 543
Valsayn, Trinidad
West Indies

■ ZWITSERLAND / FRANKRIJK

Harmjan de Jonge

Mission suisse de Genève
8 Chemin William Barbey
CH-1292 Chambésy (GE)

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingsinstituut, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64,
7608 HN Almelo, Nederland

Foto's niet met nietjes of paperclips
vastmaken!

NIET BOVEN ONZE STAND LEVEN

Hoewel de aarde en alles erop van de Heer is, vertrouwt Hij een deel van zijn rijkdom aan ons toe. Ouderling Joe J. Christensen heeft, toen hij lid van het Presidium der Zeventig was, uitgelegd: 'Alles wat wij tot onze beschikking hebben, is een rentmeesterschap, niet ons bezit. Ik ben ervan overtuigd dat we rekenschap tegenover God zullen moeten afleggen van hoe wij het gebruikt hebben om anderen tot zegen te zijn en het koninkrijk op te bouwen.' ('Hebzucht, zelfzucht en onmatigheid', *De Ster*, juli 1999, blz. 12.) Of ons deel nu groot of klein is, we kunnen er op verantwoorde wijze voor zorgen door rechtvaardige beginselen toe te passen.

STEL EEN BEGROTING OP

Veel gezinnen vinden het nuttig om een begroting op te stellen. (Zie Marvin J. Ashton, 'Leidraad voor de gezinsfinanciën', *Liahona*, april 2000, blz. 42-47.) De eerste posten om aan te denken bij het opstellen van een begroting, zijn tiende en andere bijdragen aan de kerk. Met die bijdragen vervullen wij onze plicht om 'van [onze] goederen (...) mede [te delen] aan de armen en noodlijdenden' (LV 105:3). Een eerlijke tiende betalen is essentieel om een bijdrage te leveren aan de opbouw van het koninkrijk, en het is onze grootste financiële bescherming, want de Heer heeft ons beloofd dat Hij, als wij ons aan dit gebod houden, 'voor [ons] de vensters van de hemel zal openen' (Maleachi 3:10).

De Heer kan die vensters op veel manieren openen. President

Spencer W. Kimball (1895-1985) heeft uitgelegd: 'Hij kan ons een beter salaris geven, (...) een beter inzicht om ons geld te besteden, (...) een betere gezondheid, (...) [en] een groter begrip, zodat we een betere positie kunnen verwerven.' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, onder redactie van Edward L. Kimball [1982], blz. 212.)

Hebben we eenmaal onze eerste levensbehoeften in de begroting opgenomen, inclusief in te leggen spaargeld, dan komen we toe aan de niet zo essentiële zaken die het gezin wenselijk vindt.

DELEN MET ANDEREN

Een van de waardevolste manieren om onze middelen te gebruiken, is met anderen te delen. C. S. Lewis heeft geschreven: 'Als wat we aan liefdadige doelen geven ons niet wat ongemak bezorgt of niet moeilijk voor ons is, (...) geven we te weinig. Er behoren dingen te zijn die we graag zouden doen maar niet kunnen, omdat we geld hebben weggegeven.' (*Mere Christianity* [1952], blz. 67; aangehaald in *De Ster*, juli 1999, blz. 12.)

VERMIJD SCHULDEN

Maar weinig dingen laten geluk sneller slijten dan schulden. In sommige culturen begint het

makkelijker te worden om schulden aan te gaan en begint het ook algemener aanvaard te worden. Maar ons, als kerkleden, is al lang geadviseerd om onnodige schulden te vermijden. De honderd naar wereldse goederen moet net zo goed ingetoomd worden als elke andere begeerte. Als we het pioniersmotto 'Repareer het, verslijt het, doe het ermee, of doe het zonder' toepassen, kunnen we beter de tering naar de nering zetten.

DE ZEGENINGEN VAN EEN VERSTANDIG RENTMEESTERSCHAP

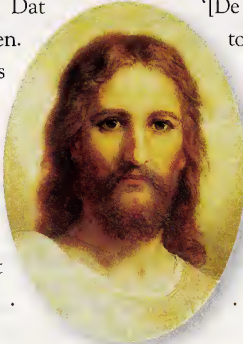
Jill Johnson uit Sandy (Utah) vertelt hoe de Heer haar gezin gezegend heeft: 'Als pasgehuwde studenten hadden we voor ons magere maandinkomen een zorgvuldige begroting opgesteld. En toen verhoogde de huurbaas de huur. We baden om een zegening. De volgende dag ging onze auto onherstelbaar kapot. We vroegen ons af waarom we al die beproevingen tegelijk kregen, maar het verlies van de auto bleek een zegen te zijn. Met wat hulp van familie en vrienden zagen we dat we het zonder auto konden doen. Het bedroef dat we bespaarden op benzine en olie was net zo hoog als onze huurverhoging. Soms worden we op onverwachte manieren gezegend voor onze gehoorzaamheid.'

De Heer geeft om ons materiële en ons geestelijke welzijn, en zal ons helpen als we ernaar streven om verstandig te zorgen voor de gaven die Hij ons heeft gegeven. □

‘Wend u tot Hem voor elke gave’

Wij worden dagelijks gezegend met goddelijke gaven. Wij krijgen zegeningen omdat onze liefhebbende hemelse Vader voor zijn kinderen wil zorgen. Veel van die gaven — de gaven die voorname-lijk geestelijk van aard zijn — kunnen wij krijgen zonder dat we ze herkennen of waar-deren, althans een tijd lang. ☪ Dat geldt ook voor de volgende verhalen. Een man met enkele handicaps is anderen tot zegen door zijn toege-wijde dienstbetoon. Een moeder krijgt zonder duidelijk aanwijs-bare redenen de ingeving haar dochtertje op school te bezoeken. Een jonge moeder vindt de kracht

om haar kinderen alleen op te voeden. De zachte hand van de Heer leidt een jongeman bij een toevalsontmoeting die er uiteindelijk toe leidt dat hij lid wordt van de kerk. Elk verhaal getuigt van het verlangen van onze Vader om ons te zegenen. ☪ Van de profeet van de Heer komen deze woorden van getuigenis en belofte: ‘[De Heer] is uw kracht. (...) Wend u tot Hem voor elke gave, gunst en zegening. Ga op uw knieën en bid. Sta dan op en doe zijn wil, en heb vertrouwen en geloof in Hem, en God zal u zegenen. Die belofte doe ik als zijn dienstknecht.’ (‘De profeet aan het woord’, *Liahona*, mei 2001, blz. 16.)

De wil om zich te verheffen

Jorge Flores

Carlos Yépez Yong uit Lima (Peru) kan zijn benen en zijn rech-terarm niet bewegen, en heeft moeite met spreken. Maar hij is een van de sterkste mensen die ik ken. Het is de Geest van de Heer die hem sterk maakt. Als hij spreekt of lesgeeft, klinken zijn woorden prachtig omdat zij het hart raken.

De verlamming van broeder Yépez is het gevolg van schade die hij bij zijn geboorte heeft opgelopen. Gedurende zijn eerste vijf levensjaren verkeerde

hij grotendeels in een vegetatieve toestand, waarbij hij intraveneus gevoed werd. Sommige behandelende artsen vroegen zich af of het wel de moeite waard was om hem in leven te houden. Ze wisten niet dat de Heer een opdracht voor hem had.

Toen Carlos zes was, begon hij tot ieders verbazing een deel van zijn lichaam te bewegen. Er werd begonnen met medische behande-ling, en zijn mentale capaciteiten ontwikkelden zich dusdanig dat hij

binnen enkele jaren zijn klasgenoten voorbijstreefde. Na zijn twaalfde jaar nam de snelheid waarmee hij licha-melijk vooruitgang maakte wat af. Toen hij ongeveer achttien was, gingen zijn ouders scheiden en kwam er een eind aan zijn behandeling.

Carlos was gefrustreerd en gede-primeerd, maar verviel niet tot volle-dige wanhoop. Toen hij twintig was, nodigde een van de burens hem uit om de zendelingenlessen te volgen. Carlos volgde alle lessen, en kreeg na gebed en overpeinzing een getuigenis dat wat hij geleerd had, waar was. Hij besloot zich te laten dopen.

Carlos zegt dat zijn leven volledig veranderde toen hij bij zijn doop werd ondergedompeld. 'In gedachten leek het alsof mijn onbruikbare arm en benen sterk en krachtig werden', zegt hij. 'Ik besloot die dag dat ik de Heer zou dienen in elke roeping die Hij me zou geven, dat ik zou "lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden"' (LV 89:20).

Hoewel zijn lichamelijke verlamming bleef, verheef Carlos' geest zich, en de Heer zegende hem. Hij

was op tijd voor de bijeenkomsten, en woonde instituutklassen van de kerkelijke onderwijsinstellingen bij. Hij werd geroepen als tweede raadgever in het jongemannenpresidium van de wijk Caja de Agua, in de ring Lima-Las Flores (Peru). Elke week zagen we hem in zijn

We zagen Carlos vaak van deur tot deur gaan om de jongeren voor de wekelijkse activiteitenavond uit te nodigen.

rolstoel van deur tot deur gaan om de jongeren uit te nodigen voor de activiteitenavond.

Sindsdien zijn er jaren voorbij gegaan. Hij is nu lid van de wijk Los Jardines. Hij heeft nog steeds een

sterk getuigenis van de Heer en zijn evangelie, gaat geregeld naar de Lima-tempel (Peru), doet zijn huis-onderwijs en helpt de zendelingen met het onderwijs aan onderzoekers. Door zijn vasthoudendheid en getuigenis, en zijn vertrouwen in de Heer, zijn zeven van zijn nichten en neven, en enkelen van zijn vrienden, nu lid van de kerk. Andere leden, zowel jongeren als volwassenen, zijn door zijn invloed weer actief geworden. Hij slaat nooit een bijeenkomst over, gaat geregeld naar haardvuur-avonden, en bezoekt de wijkactiviteiten. Hoewel sommigen zouden kunnen denken dat hij gehinderd wordt door zijn handicaps, bewonderen de jongeren in de ring hem als iemand van wie de geest zich verheft.

Jorge Flores is lid van de wijk Laderas, ring Lima-Las Palmeras (Peru).

'Ga kijken hoe het met Wendi is'

Darlene Joy Nichols

Toen onze oudste dochter, Wendi, vijf was, ging ze elke ochtend naar de kleuterschool. Op een dag stuurde ik haar naar school en maakte toen onze twee jongere kinderen klaar om mee te gaan boodschappen doen. Ik had haast, want ik wilde op tijd klaar zijn met boodschappen doen om Wendi van school op te halen. Ik ging dus met de boodschappenlijst in de ene hand en twee kleine kinderen in de andere naar de winkel.

Na ongeveer twintig minuten kreeg ik de sterke ingeving:

Darlene, ga kijken hoe het met Wendi is. Ik dacht: *Wat een onzin! Wendi is veilig op school.* Ik zette de gedachte van me af en ging door met boodschappen doen. Even later kwam de gedachte weer terug. *Darlene, ga kijken hoe het met Wendi is.* De gedachte was zo sterk dat ik middenin een gangpad van de supermarkt stilhield.

Ik keek naar mijn boodschappenlijst en naar mijn twee kleinere kinderen, die niet lang meer stil zouden blijven, en ik dacht:

Dit is onzin! Ik weet zeker dat het goed gaat met Wendi. Ik liep verder het gangpad in, maar de woorden kwamen weer sterk in mijn gedachten: *Darlene, ga kijken hoe het met Wendi is!*

Ik zei tegen een winkelbediende dat ik zou terugkomen voor mijn boodschappen, en ik haastte me de winkel uit. Toen we vertrokken, zag

**Ga kijken hoe het met Wendi is.
De gedachte was zo sterk
dat ik middenin een gang-
pad van de supermarkt
stilhield.**

ik dat er zwaar onweer was gekomen. Wendi was doodsbang voor onweer, maar ik wist dat ze veilig was op school. Toch begon ik me zorgen te maken dat er iets verschrikkelijks kon zijn gebeurd. Ik haastte me naar school. Er leek niets bijzonders aan de hand te zijn, en zelfs het onweer ging alweer voorbij. Ik dacht erover om toch maar niet naar binnen te gaan. Maar daar ik nou eenmaal de moeite had gedaan om erheen te gaan, besloot ik om op zijn minst naar de klas te gaan en mezelf gerust te stellen dat alles in orde was.

Ik ging de hoek om naar Wendi's klas, zag dat de deur open was, en zag Wendi in de deuropening staan. Wat raar! Waarom zat ze niet aan haar tafeltje? Toen ik dichterbij kwam, glimlachte ze. Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus omhelsde ik haar.

'Mammie, ik wist dat je zou komen!', zei ze.

Daarop kwam haar lerares naar me toe en zei: 'Hoe wist u dat u moest komen?' Ze legde uit dat de klas erg onrustig was geworden door de bliksem en de donder. Toen ze probeerde de kinderen bij elkaar te laten zitten, zag ze dat Wendi op haar plaats zat te bidden. Toen Wendi klaar was, zei ze tegen de lerares dat ze in orde was en dat ze haar hemelse Vader had gevraagd om haar mammie te sturen. Ze vroeg of ze bij de deur op haar mocht wachten.

Ik kon mijn tranen niet bedwingen toen ik beseftte dat het gelovige gebed van een vijfjarige mij letterlijk uit een supermarkt op

kilometers afstand had gehaald om bij haar te zijn. Ik ben mijn hemelse Vader erg dankbaar voor deze ervaring, want zowel Wendi als ik leerden die dag een goddelijke les over geloof en vertrouwen.

Darlene Joy Nichols is lid van de wijk Burnsville, ring Burnsville (Minnesota).

Sterk zijn voor mijn kinderen

Eliza M. Torres

Na twaalf jaar getrouwd te zijn geweest en zes kinderen te hebben gekregen, die nog klein waren, was ik ineens gescheiden van mijn man. Hoewel mijn schoonmoeder bij ons bleef wonen, zagen mijn kinderen op één gelegenheid na hun vader daarna nooit meer.

De kinderen waren te jong om helemaal te begrijpen wat er met ons gezin gebeurde, en ik probeerde ze zo goed mogelijk te beschermen tegen het verdriet dat ik had. Maar binnen enkele weken na de scheiding voelde ik me kwetsbaar, leeg en alleen. Hoewel ik in mijn Filipijnse woonplaats omringd was door mensen, zat ik vaak huilend te verlangen naar de troost van iemand die ik in vertrouwen kon nemen. Ik was overweldigd door allerlei twijfels en had het gevoel dat ik in een waas leefde. Ik kon niet helder denken of plannen. En toch wist ik dat ik sterk moest zijn voor mijn kinderen. Ik had het gevoel dat de last van hun welzijn alleen op mijn schouders rustte.

Ik voelde me verootmoedigd en wanhopig, en ik knielden en vroeg

mijn hemelse Vader om drie gunsten: een goede gezondheid, een helder verstand en emotionele kracht zonder zelfmedelijden en zelfzucht.

Mijn gebeden werden verhoord. Ondanks de moeilijke economische omstandigheden in de Filipijnen werd ik gezegend met een goed inkomen. Hoe harder ik kon werken, hoe meer geld ik verdiende. Er werd in onze materiële behoeften voorzien en ik vond de helderheid van verstand en de emotionele kracht die ik nodig had om zowel een moeder als een vader te zijn voor mijn kinderen.

Ik gaf mijn kinderen liefde en zoveel mogelijk aandacht. Ik wijdde mijn zon- en feestdagen volledig aan hen. Ik leerde ze om niet in wrok terug te kijken op het verleden, niet bevreesd de toekomst tegemoet te zien, maar in het heden heel bewust om zich heen te kijken. Zij leerden om niemand te haten, met name hun afwezige vader.

Ze leerden ook om met elkaar te delen en onderling solidair te worden. We wisselden ideeën uit en waardeerden elkaars verschillende inzichten. We verheugden ons in elkaars overwinningen en troosten elkaar na onze nederlagen. We waren een saamhorig gezin — we kookten, poetsten, lachten, praatten en baden samen.

Zeven jaar na mijn scheiding zijn vier van mijn kinderen en ik lid geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De leringen van de kerk hebben mijn kinderen gewet en

gepolijst, en hun talenten verder ontwikkeld. Ze hebben geleerd om meer geduld en begrip te hebben. Terwijl ze opgroeiden, ontdekten ze bovendien leiderschapskwaliteiten en andere vaardigheden waarvan ze niet wisten dat ze die hadden. Ze hadden gemoedsrust en een gevoel dat ze op hun plaats waren. Mijn kinderen wendden zich vaak tot kerkleiders als ze advies nodig hadden op het gebied van onderwijskundige, emotionele of geestelijke zaken. Ze waren toegewijd aan hun roeping en namen enthousiast deel aan kerkactiviteiten. Ik zag ze opbloeien toen ze geestelijk groeiden en sociale vaardigheden ontwikkelden.

Mijn zoon en drie dochters vervulden een voltijdzending. Zij zijn sindsdien blijven groeien en hebben zich ontwikkeld tot fijne mensen.

Door mijn beproevingen ben ik sterker geworden en ben ik gegroeid op manieren die anders misschien niet mogelijk waren geweest. Vaak was ik mat, maar als ik daar grote behoefte aan had, gaf mijn hemelse Vader mij rust, leidde Hij mij, en vervulde Hij mijn ziel van zijn liefde.

Ik ben rijk gezegend. Mijn prachtige kinderen zijn een heerlijk bezit voor me. Wij zijn als overwinnaars uit onze beproevingen gekomen. Maar wij hebben alles te danken aan onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Wij zijn eeuwig dankbaar voor hun invloed op ons leven.

Eliza M. Torres is lid van de wijk Milpitas, ring San Jose-Cost (Californië).

De brochure die ik kwijt was

Wenceslao Salguero

Ik ben geboren en getogen in El Progreso, een klein plaatsje in Guatemala. Toen ik ongeveer tien jaar was, kreeg ik een bijzondere brochure in handen. In de brochure stond het verhaal van Joseph Smith, een jongen die een visioen had gezien van God de eeuwige Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

Ik was diep onder de indruk van dat verhaal. Aangezien ik ontevreden was met het onderricht dat ik kreeg in de godsdienst van mijn ouders, wilde ik meer te weten komen over de jongen in de brochure. Maar ik wist niet waar ik die informatie vandaan moest halen. Na een tijdje raakte ik de brochure kwijt, maar ik vergat hem nooit. Ik vroeg me af of ik ooit weer zo'n brochure zou vinden.

Als tiener en als jonge volwassene onderzocht ik verschillende kerken. Ik nam zelfs deel aan hun godsdiensten en haalde daar diploma's voor. Maar er waren aspecten aan die godsdiensten die mij dwarszaten, en ik vond het niet prettig dat de predikanten van de verschillende kerken elkaar soms bekritiseerden. Tegen die tijd was ik begonnen de Bijbel te lezen, en toen ik de Bijbel vergeleek met wat ik zag in de godsdiensten die ik had bestudeerd, raakte ik ervan overtuigd dat die godsdiensten het gezag van God niet hadden.

Ik knielde vaak in gebed neer en smeekte God om mij naar zijn ware kerk te leiden. Ik beloofde dat ik, als

Hij dat deed, zijn geboden getrouw zou onderhouden en dat ik Hem altijd zou dienen.

Ik had ook dromen waarin ik God zei dat ik tot alles bereid was om vergeving voor mijn zonden te ontvangen. Ik werd dan wakker en merkte dat mijn kussen nat was van de tranen. Verder vroeg ik God om hulp zodat ik de brochure over Joseph Smith weer zou vinden.

Het werd 1968 en ik had inmiddels een vrouw en een zoon. We verhuisden naar Guatemala-Stad zodat ik beter werk kon vinden. Op 20 november 1975 klopten twee eenvoudig geklede jonge Amerikaanse vrouwen bij ons aan. Zij zeiden dat ze een boodschap hadden voor mijn gezin. We maakten een afspraak zodat ze later nog eens terug konden komen.

Ik herinner me de eerste zendelingen heel goed. Een van de jonge vrouwen sprak een gebed uit, en de ander begon over Joseph Smith te praten. In haar handen had ze de brochure waarvan ik als jongen een exemplaar had gelezen! Mijn zoektocht naar de waarheid was in mijn eigen huis-kamer tot een einde gekomen.

Wat ik op dat moment voelde, was niet in woorden uit te drukken. Ik wilde de brochure wel uit haar handen rukken. De zusters zagen hoe ik ernaar keek, en zeiden dat ze hem voor me zouden achterlaten. Ik kon het nauwelijks geloven toen ze me die dierbare brochure gaven. Ik deed hem in het borstzakje van mijn overhemd, dichtbij mijn hart.

Twee dagen later kwamen de

zendelingen terug. Toen ze de brochure in het borstzakje van mijn overhemd zagen, vroegen ze of ik hem gelezen had. Ik vertelde ze dat ze niet beseften wat hij voor me betekende. Ik legde uit dat ik hem als jongen al gelezen had, en dat ik had gebeden om hem weer te vinden.

Op zondag ging ons gezin naar de kerk. We arriveerden erg vroeg, en de zusters waren verrast toen ze ons zagen. Ze hadden ons eigenlijk niet uitgenodigd, ze hadden alleen maar verteld waar het gebouw was.

De zusters bleven ons onderhouden. Hoewel ze niet erg goed

Spaans spraken, onderwezen ze door de Heilige Geest. Toen ze ons leerden wat bekering was, voelde ik iets dat ik nog nooit gevoeld had, en begon ik te huilen. Toen besepte ik dat we allemaal aan het huilen waren. Ik was ervan overtuigd dat ik de ware kerk gevonden had.

Mijn vrouw, Rosa Élida, maakte iets soortgelijks mee. Dat gebeurde toen de zusters ons uitnodigden om ons te laten dopen. 'Zuster Salguero,' vroegen ze, 'wilt u de Heiland volgen?' Op dat moment besepte ze dat ze dat inderdaad wilde.

Toen ik de Heer om hulp vroeg zodat ik zijn kerk zou kunnen vinden, beloofde ik dat ik Hem zou dienen. Vanaf de eerste keer dat ik naar de kerk ging, heb ik getrouwd te bijeenkomsten bijgewoond

en heb ik geprobeerd om getrouwd werkzaam te zijn in de kerk. Ik heb veel fijne roepingen in de kerk gehad, onder meer twee keer als bisschop. Mijn vrouw is werkzaam geweest in het jeugdwerk, de ZHV en het familiehistorisch programma. Mijn oudste zoon heeft een voltijdzending vervuld, en nu bereidt zijn jongere broer zich erop voor. We hebben bovendien twee dochters, die actief zijn in de kerk.

Als ik gevraagd word om te spreken in de kerk, probeer ik de vreugde over te brengen die ik als lid van de kerk van de Heer voel. Ik weet dat God leeft en dat Hij zijn evangelie, zijn kerk en het gezag van zijn priesterschap door de profeet Joseph Smith hersteld heeft. □

Wenceslao Salguero is lid van de wijk Tierra Nueva, ring Guatemala-Stad-Bosques de San Nicolás (Guatemala).

Een van de jonge vrouwen begon te vertellen over Joseph Smith, en in haar handen had ze de brochure waarvan ik als jongen een exemplaar gelezen had.

DE GEZINSAVOND NOG BETER MAKEN

In onze pogingen om 'elkander [in] de leer van het koninkrijk [te] onderwijzen' (LV 88:77) staat de gezinsavond centraal. Die tijd, waarin wij als gezin bijeen zijn, dient als bescherming tegen het geklets en de verwarring van de wereld — een uur of twee waarin de leden van het gezin van elkaar kunnen leren en elkaar kunnen sterken en dienen. Onze uitdaging is om ervoor te zorgen dat de gezinsavond doeltreffend is.

Hier volgen enkele manieren waarop drie gezinnen hun gezinsavond hebben verbeterd.

DE GEZINSAVOND SAMEN PLANNEN

Lisa H. Fernelius uit de wijk Chamberburg 1, in de ring York (Pennsylvania), vertelt hoe haar gezin geleerd heeft te voorkomen dat er paniek ontstaat als iemand die de les had moeten geven, onvoorbereid naar de gezinsavond komt. Ze besloten om geregeld een gezinsavond te besteden aan de voorbereiding van hun lessen. Ze beginnen met een gebed en vragen de Heilige Geest om hulp bij de voorbereiding. Vervolgens krijgt ieder dit voorbeeld van een lesschema:

1. *Onderwerp:* besluit wat je het gezin wilt leren.
2. *Aandachtstrekker:* Kies een vorm van aanschouwelijk

onderwijs, of een quiz, woordzoeker, afbeelding of puzzel uit om het onderwerp te introduceren.

3. *Verhaal:* kies een verhaal om het onderwerp van de les te illustreren.

4. *Tekst van de week:* kies een schrifttekst uit die bij de les past. Tijdens de week volgend op de les bestuderen de gezinsleden deze tekst.

5. *Getuigenis:* geef je getuigenis van wat je het gezin geleerd hebt.

6. *Activiteit:* kies een spel of creatieve activiteit die de uitwerking van de les versterkt.

Er worden kerktijdschriften, standaardwerken, zangboeken en andere materialen klaargelegd om te gebruiken bij de voorbereiding van de lessen. Oudere kinderen doen het zelf. Jongere kinderen worden door de ouders geholpen. Tegen het eind van de avond heeft elk gezinslid een les voorbereid, compleet met visuele hulpmiddelen.

MAMA'S BOODSCHAP

Jarolyn Ballard Stout uit de wijk Hurricane 4, ring Hurricane (Utah), heeft tien kinderen. Daar iedereen om de beurt een les geeft, kregen mama en papa slechts

elke twee of drie maanden de gelegenheid om een les te geven. Jarolyn en haar man wilden meer bij de gezinsavond betrokken zijn, dus bedachten ze een nieuwe taak die ze mama's boodschap noemden.

Elke week vraagt papa na de les aan mama of ze haar boodschap wil brengen, wat een korte gedachte of een langere bespreking kan zijn. Soms belicht ze een confrentietoespraak, of behandelt een behoefte van het gezin. Soms heeft mama's boodschap betrekking op de les die een ander gezinslid die avond gegeven heeft, vooral als ze het kind dat de les heeft gegeven bij de voorbereiding heeft geholpen.

'Mama's boodschap is echt een succes in ons gezin', vertelt zuster Stout. 'De kinderen vinden het fijn, en als ouders krijgen we een gelegenheid voor extra inbreng in het onderwijsdeel van onze gezinsavond.'

DE KINDEREN HELPEN MET HUN ZENDINGSWERK

'Als ouders van vijf kinderen, leren we onze kinderen inzien welke gelegenheden tot zendingswerk ze hebben', zegt Laura F. Nielsen van de wijk Cupertino, in de ring Saratoga (Californië). 'Elke week nemen we bij de gezinsavond enkele minuten de tijd om te bespreken welke gelegenheden elk gezinslid de afgelopen zeven dagen heeft gehad om zendingswerk te doen, en hoe hij of zij daarmee

om is gegaan.' De Nielsens bespreken gezamenlijk verschillende manieren om met die situaties om te gaan.

Als gevolg daarvan leren de gezinsleden wat een gelegenheid om zendingswerk te doen eigenlijk is. Ze hebben bijvoorbeeld geleerd om de kerk bij haar volledige naam te noemen en niet bij haar bijnaam. Een van de kinderen heeft op school een presentatie gegeven over de kerkgeschiedenis. Een ander heeft zijn leerkrachten op school die hem met zijn achtste verjaardag feliciteerden verteld hoe blij hij was met zijn doop.

Soms geeft een gezinslid toe dat hij of zij een gelegenheid om zendingswerk te doen voorbij heeft laten gaan of heeft genegeerd, en dan krijgen de gezinsleden de kans om te bespreken wat er gebeurd is, en kunnen ze leren hoe ze in de toekomst beter gebruik kunnen maken van soortgelijke gelegenheden. 'Met het enthousiasme in het gezin kunnen we luiheid overwinnen en ervoor zorgen dat we ons niet in verlegenheid gebracht voelen', zegt zuster Nielsen. 'Onze kinderen letten nu actief op gelegenheden en brengen enthousiast verslag uit aan de rest van het gezin om te zien wat hun reactie is. Door elkaar zo te helpen, neemt ons vermogen om anderen over het evangelie te vertellen toe.' □

Lessen die ik heb geleerd op mijn

levensreis

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik kan me mijn studententijd nog goed herinneren. Ik hield van het studentenleven. Ik hield van leren. Ik hield van de kameraadschap. En ik was gek op football.

Ik had er altijd van gedroomd om op universiteitsniveau football te spelen en als eerste, tweede- en derdejaarsstudent droeg ik dat rode shirt en speelde ik op de positie van *running back*.

In die tijd bevond de wereld zich op de rand van de afgrond. De heersende ideologieën botsten. De spanning liep op. Landen kruisten de degens. Het leek wel of de hele wereld gebukt ging onder de snelgrocierende onrust, als een vulkaan die op uitbarsten stond. Voordat die periode voorbij was, heeft ieder land en ieder volk de gevolgen van die donkere dagen gevoeld.

Ik kan me nog herinneren dat mijn vader op een dag naar me toe kwam. Het football-seizoen van 1936 was net afgelopen.

Hij zei: 'Joseph, wil je op zending?'

Ik zei dat ik dat graag wilde.

'Dan moet je nu gaan,' zei hij. 'Als je langer wacht, komt het er niet meer van.'

Ik wilde hem niet geloven. Ik wilde football blijven spelen en mijn studie afmaken. Als ik op zending zou gaan, zou ik alles moeten opgeven. In die tijd duurde een

Op een tintelende, heldere kerstavond in Oostenrijk vele jaren geleden bespraken mijn zendingscollega en ik onze doelen en wat we in ons leven wilden bereiken.

Een aantal van de gelukkigste mensen die ik ken, bezitten geen voorwerpen waarvan de wereld vindt dat ze geluk brengen.

zending dertig maanden, en ik wist dat als ik op zending ging, ik waarschijnlijk nooit meer football zou spelen. Misschien zou ik mijn studie niet eens kunnen afmaken.

Maar ik wist ook dat mijn vader gelijk had. Mijn bisschop was Marion G. Romney (1897–1988), die later lid van het Eerste Presidium van de kerk is geworden. Hij had al eerder met me over een zending gesproken, en ik ging naar hem toe om te zeggen dat de tijd was aangebroken om te gaan.

Een paar maanden later stapte ik aan boord van de SS *Manhattan* en begon ik aan de lange reis, die me in het hart van de wereldcrisis zou brengen. Ik was geroepen om in het zendingsgebied Duitsland–Oostenrijk werkzaam te zijn.

Ik begon in Salzburg (Oostenrijk). Er waren niet veel zendelingen in het zendingsgebied en vlak na mijn aankomst werd mijn collega naar een ander district in het zendingsgebied overgeplaatst. Al snel was ik alleen in Salzburg, een jonge zending in een vreemd, nieuw land.

Wat ik nog niet heb genoemd, is dat een groot leger van Hitler zich dertig kilometer verderop, vlak over de grens, aan het verzamelen was. Overal voelde je de toenemende spanning in de lucht hangen. Niemand wist of de gepantserde tanks de volgende dag over grens zouden rollen.

Ik kan me die tijd nog goed herinneren. Er is in mijn leven geloof ik geen tijd geweest dat ik me meer ontmoeidig en verloren heb gevoeld. Het was een moeilijke zending. Niemand scheen tijd voor mij of mijn boodschap te hebben. Ik vroeg me af of er ooit voldoende leden in de stad zouden zijn om een wijk te organiseren.

Als het redden van een boek hemelse aandacht verdient, hoeveel meer zal onze hemelse Vader zich dan bewust zijn van jullie leven en jullie behoeften?

Ik was zes weken lang alleen. Zes weken lang moest ik op een collega wachten. Zes weken lang vroeg ik me af wat ik zou doen als ik in Salt Lake City was gebleven en met mijn studie verder was gegaan.

Hoewel de dagen en nachten eindeloos leken, gingen ze uiteindelijk toch voorbij. Ik kreeg een senior-collega en we deden onder de omstandigheden ons uiterste best om de Heer te dienen.

De dag voor kerst besloten mijn collega en ik naar Oberndorf te lopen, een dorp in de prachtige Alpen. Jullie weten misschien dat Joseph Mohr in 1818 door dit prachtige dorp werd geïnspireerd om de prachtige lofzang 'Stille nacht' (lofzang 149) te schrijven.

Op kerstavond liepen we naar het dorp en gingen stiltejes in een pittoresk kerkje naar het mooie orgelspel zitten luisteren. We liepen terug in een frisse, heldere winternacht. We liepen onder een prachtige sterrenhemel door de zachte, verse sneeuw. Misschien dat de kapelaan meer dan honderd jaar geleden door een soortgelijke nacht werd geïnspireerd om de woorden van een van de meest geliefde lofzangen van het christendom te schrijven.

Op weg naar huis spraken mijn collega en ik over onze hoop en onze dromen. We spraken over onze doelen en over onze verwachtingen van het leven. Hoe meer we met elkaar spraken, hoe serieuzer we werden over het bereiken van onze doelen. Tijdens onze wandeling in het licht van de volle maan hadden we allebei serieuze voornemens.

Ik nam mij die avond voor dat ik mijn tijd niet zou verdoen. Ik zou me opnieuw gaan inspannen om de Heer te dienen. Ik besloot dat ik al mijn roepingen zou grootmaken die ik in het koninkrijk van de Heer zou ontvangen.

Op die avond besloot ik ook met wie ik zou trouwen.

Ik kende haar naam nog niet, maar voor mij stond het vast wat voor meisje het moest zijn

— ze moest het evangelie naleven en spiritueel zijn. Ik beschreef haar zelfs aan

mijn collega — ze zou 1,65 lang zijn, en blauwe ogen en blond haar hebben. Zuster Wirthlin voldoet aan deze beschrijving die ik van haar gaf, zonder dat ze het wist. Die avond betekent dus veel voor mij.

Twee-en-een-half jaar ging voorbij, en voordat ik het wist was ik weer thuis. Ik kan me herinneren dat ik iemand een naam hoorde noemen: Elisa Rogers, een jonge vrouw die de leiding had over een universiteitsdans in Hotel Utah. Er was iets bijzonders met die naam. Ik besloot dat ik kennis met haar moest maken.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik haar voor het eerst zag. Ik zou voor een vriend van mij haar zus thuis ophalen. Elisa deed de deur open en ik staarde. Wat was ze mooi. 1 meter 65 lang. Blauwe ogen. Blond haar.

Ze voelde waarschijnlijk ook iets, want de eerste woorden die ze tegen me zei, waren: 'Ik weet wie je ben.'

Ze merkte meteen dat ze een grammaticale fout had gemaakt — 'ben' moest natuurlijk 'bent' zijn. Om die vergissing volledig te waarderen, moeten jullie weten dat ze Engels studeerde.

Zelfs na al die jaren kan ze die vergissing maar niet van zich afzetten. Het feit dat ik dit verhaal hier vertel, helpt daar natuurlijk ook niet aan mee, maar ik hoop dat ze het me wil vergeven.

Het is ongeveer zestig jaar geleden dat ik die kerstavond in Oberndorf die voornemens had. Er is in de tussenliggende jaren veel gebeurd. Mijn voorspellingen over het spelen van football zijn uitgekomen. Ik heb nooit meer gespeeld. Maar ik heb wel mijn studie afgemaakt. Toch heb ik nooit spijt gehad dat ik op zending ben

gegaan en mezelf aan de dienst van Heer heb toegewijd. Daardoor is mijn leven vervuld met avontuur, geestelijke ervaringen en vreugde die het verstand te boven gaan.

Velen van jullie zijn misschien op een punt in je leven gekomen dat je je ontmoedigd of eenzaam voelt. Misschien voel je je een beetje verloren, of ben je een beetje bang. Iedereen heeft wel eens met dergelijke gevoelens te maken gehad. Iedereen heeft zich wel eens afgevraagd of het leven hem of haar uiteindelijk geluk zal brengen.

Meer dan twee millennia geleden heeft Aristoteles gezegd dat iedereen hetzelfde doel heeft: gelukkig worden (zie *Ethica Nicomachea*, boek 1, hoofdstukken, 4, 7). Na 80 jaar op deze aarde te hebben doorgebracht heb ik wel zo mijn ideeën over wat er voor nodig is om gelukkig en succesvol te worden. Ik wil graag vijf punten behandelen die, als ze serieus worden toegepast, geluk, succes, voldoening en een erfdeel in het celestiale koninkrijk, zullen voortbrengen.

GELOOF IN ONZE HEMELSE VADER

Ten eerste, geloof in onze hemelse Vader. Hij weet wie je bent. Hij luistert naar je als je bidt. Hij heeft je lief. Hij is je indachtig. Hij heeft het beste met je voor.

Nadat ik een tijdje in Salzburg had gewerkt, werd ik naar Zürich (Zwitserland) overgeplaatst. Daar werd ik door broeder Julius Billeter benaderd. Hij was een beroepsgenealoog en zei dat hij de naam Wirthlin in zijn werk al vrij vaak was tegengekomen. Hij bood aan om mijn genealogie uit te zoeken. Ik schreef naar huis en mijn vader vond het een goed idee, dus huurden we hem in om aan het werk te gaan.

Een jaar later overhandigde hij me een boek. Het was 35 centimeter lang, 45 centimeter breed en wog ruim zes kilo. Er stonden meer dan zesduizend namen van mijn voorouders in. Het was een kostbaar werk waar ik veel waarde aan hechtte. Vlak voor mijn ontheffing pakte ik het kostbare boek met mijn andere spullen in

een kist en stuurde alles naar huis. Ik bad dat het boek veilig zou aankomen en dat mijn kostbare familiegeschiedenis niet verloren zou gaan.

Ik was veel eerder thuis dan de kist. Weken gingen voorbij. Nog steeds geen kist. Ik begon me zorgen te maken dat het onvervangbare boek verloren was gegaan. Zes maanden nadat ik in Salt Lake City was aangekomen, kreeg ik een telefoontje van het vervoersbedrijf. Er was een kist voor me aangekomen. Ik haastte me naar het bedrijf, maar toen ik de kist zag, zonk de moed me in de schoenen. Het slot van de kist was kapot.

Ik deed het deksel open en toen ik erin keek, raakte ik nog meer ontmoedigd. Alles was drijfnaat. Ik kon ook zien dat iemand mijn spullen overhoop had gehaald. Er ontbraken bepaalde spullen.

Voorzichtig haalde ik een aantal lagen kleding weg om naar het boek te zoeken. Toen ik het boek vond, werd mijn hart vervuld met geluk. Het boek zat er niet alleen in, het was nog helemaal droog! Ik weet dat het boek door goddelijke interventie was behouden.

De Heiland heeft gezegd: 'Worden niet twee mussen te koop aangeboden voor een duit? En niet één daarvan zal ter aarde vallen zonder uw Vader. En de haren van uw hoofd zijn ook alle geteld. Weest dan niet bevreesd: hij gaat vele mussen te boven' (Matteüs 10:29-31).

Als het reddan van een boek hemelse aandacht verdient, hoeveel meer zal onze hemelse Vader zich dan bewust zijn van jullie leven en jullie behoeften?

President Thomas S. Monson, nu eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft eens het volgende tegen mij

Zet je hemelse Vader op de eerste plaats in je leven. Belooft dat je Hem zult volgen, zijn geboden zult onderhouden en er iedere dag naar zult streven om meer op Christus te gaan lijken.

President Hinkley heeft gezegd: 'Door werk wordt het verschil in het leven aangegeven. We worden door het verruimen van ons verstand en het gebruik van onze vaardigheden boven het gemiddelde uitgetild.'

Succes is een verleidelijk woord. Er zijn duizenden boeken over dat onderwerp geschreven. Ze beloven geld, vrijheid, vrije tijd en weelde. Duizenden mensen hebben minimaal net zoveel succesformules bedacht. Zo is het volgende drie-stappenplan naar rijkdom toegeschreven aan J. Paul Getty: 'Sta vroeg op. Werk hard. Boor olie aan.'

Misschien bruikbaarere formules bieden variaties op een enkel thema: Je moet al je gedachten, gevoelens en daden op je doelen concentreren. Je moet je doel met je gehele hart willen bereiken. Je moet al je gedachten op je doel concentreren. Je moet al je energie in het bereiken van je doel steken.

Als deze methoden gebruikt worden om rechtschappen doelen te bereiken, kunnen ze uiteraard van

gezegd: 'Er is in alles een leidende hand. Als er iets gebeurt, is dat meestal niet toevallig. Als we op een dag op de zogenaamde toevalligheden in ons leven terugkijken, zullen we beseffen dat ze misschien toch niet zo toevallig waren.'

De Heer kent jullie beproevingen, Hij kent jullie overwinningen. 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5-6).

STEL RECHTSCHAPEN DOELEN

Ten tweede, stel rechtschappen doelen. Er zijn veel zaken die om je aandacht vragen in het leven. Er zijn talloze afleidingen. Mensen en zaken zullen om jouw aandacht vragen, en zij zullen de luidruchtige liederen van rijkdom, genot en macht zingen.

grote waarde zijn. Het probleem is echter dat in de meeste gevallen het streven naar rijkdom, genot en macht naar iets leidt dat aanvankelijk interessant lijkt, maar wat bij nadere beschouwing pas echt duidelijk wordt. De prijs voor werelds succes is maar al te vaak ons eerstgeboorterecht. Zij die die prijs betalen zullen zich op een dag net als Esau voelen. Nadat hij beseftte wat hij was kwijtgeraakt, 'gaf hij een luide en bittere schreeuw' (Genesis 27:34).

Een andere val waar we vaak inlopen als we volledig door succes in beslag worden genomen, is dat we vaak de kracht van onze handen en de macht van ons verstand de eer geven en de Heer vergeten die ons zingend en voorspoedig maakt.

Mozes zei tegen de Israëlieten: 'Opdat, wanneer gij eet en verzadigd wordt, goede huizen bouwt en die bewoont, uw runderen en kleinvee zich vermenigvuldigen en uw zilver en goud zich vermeerderen, ja, al wat gij hebt, zich vermeerdert (...) zeg dan niet bij uzelf: mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven. (...) Maar het zal geschieden, indien gij de Here, uw God, te enen male vergeet en andere goden achterna loopt, hen dient en u voor hen nederbuigt — ik betuig heden tegen u, dat gij voorzeker zult omkomen' (Deuteronomium 8:12-13, 17, 19).

Denken jullie dat je het geld dat je in dit leven hebt verdient, in het volgende leven kunt gebruiken? Zet je hemelse Vader op de eerste plaats in je leven. Belooft dat je Hem zult volgen, zijn geboden zult onderhouden en er iedere dag naar zult streven om meer op Christus te gaan lijken. Concentreer je op het verkrijgen van hemelse rijkdommen. Anders zal er uiteindelijk teleurstelling en verdriet uit voortkomen.

Ik moet aan de gelijkenis denken die de Heiland vertelde over de man die hard gewerkt had om rijkdom te vergaren. Hij had zoveel goederen dat hij geen plaats had om alles kwijt te kunnen. Dus liet hij grote

Tk begon te begrijpen dat ik aan het roer stond, dat ik overal heen kon waar ik maar wilde, en dat ik alles kon doen wat ik maar wilde', zei dr. Ben Carson. 'De enige die mijn succes kon bepalen of beperken was ik zelf.'

een van uw woonplaatsen, in het land (...) zult gij uw hart niet verstokken noch uw hand gesloten houden voor uw arme broeder' (Deuteronomium 15:7).

WERK AAN JE RECHTSCHAPEN DOELEN

voorraadschuren bouwen om alles in op te slaan. Hij vond dat zodra hij een veilige plaats voor zijn spullen had, hij niet meer zou hoeven werken en zou kunnen genieten van een lui leventje met eten en drinken en vrolijkheid.

Maar toen hij bijna met de gebouwen klaar was, zei God tot hem: 'Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?' (Lucas 12:20.)

Een ontmutterende vraag die de Heiland in zijn tijd stelde, klinkt door tot in onze tijd: 'Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel?' (Matteüs 16:26.)

Is geld per definitie kwaad? De profeet Jakob uit het Boek van Mormon heeft die vraag beantwoord. Hij zei tegen zijn volk: 'Acht uw broederen als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij.

Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen — de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan' (Jakob 2:17–19).

Mozes zei tegen de mensen in zijn tijd: 'Wanneer er onder u een arme mocht zijn, een van uw broeders, in

Ten derde, als je rechtschappen doelen hebt gesteld, doe er dan alles aan om ze te bereiken. President David O. McKay heeft daarover, toen hij tot het Quorum der Twaalf Apostelen behoorde, gezegd: 'Laten we beseffen dat het *voorrecht* om te werken een *gave* is, dat de *kracht* om te werken een *zegen* is, en dat de *liefde* om te werken succes betekent.' (Conference Report, oktober 1909; cursivering in origineel.)

Werk is therapie voor de ziel. Het evangelie van Jezus Christus is het evangelie van werk. Ik geloof dat veel luiheid om ons heen voortkomt uit een verkeerd begrip van de verzoening van de Heer. We kunnen niet gewoon blijven zitten en niets doen en verwachten succesvol te zijn in geestelijke of materiële zaken. Wij moeten alles doen wat in onze macht ligt om onze doelen te bereiken. De Heer zal het verschil aanvullen.

Gedenk de woorden van president Gordon B. Hinckley: 'Het meeste werk wordt niet door genieën verzet. Het wordt door gewone mensen gedaan, die een balans in hun leven hebben, die hard hebben leren werken.' ('Our Fading Civility', Brigham Young University commencement address, 25 april 1996, blz. 15.)

Ik wil jullie iets over een opmerkelijk persoon vertellen, die verantwoordelijkheid voor zijn eigen leven nam, en iets van zichzelf maakte, ondanks zijn moeilijke start. Zijn naam is dr. Ben Carson. Dr. Carson is geboren en getogen in de arme wijken van Detroit. Hij groeide op zonder vader. Zijn moeder moest

helemaal alleen de kinderen opvoeden, en ze gaf haar zoon verantwoordelijkheidsbesef mee.

Dr. Carson zegt dat zijn moeder vaak tegen de kinderen zei: 'Heb je hersenen?' Als ze dan met ja antwoordden, zei ze: 'Dan had je een weg uit die situatie kunnen bedenken. Het maakt niet uit wat Johnny of Mary of wie dan ook gedaan hebben. Jij hebt een stel hersenen, dus zul je een weg uit je problemen moeten bedenken.'

Carson zegt verder: 'Ik begon te begrijpen dat ik aan het roer stond, dat ik overal heen kon waar ik maar wilde, en dat ik alles kon doen wat ik maar wilde. De enige die mijn succes kon bepalen of beperken was ik zelf. Toen ik dat eenmaal begreep, ging de hele slachtoffer-

mentaliteit het raam uit. Ik besepte dat ik niet hoefde te wachten totdat iemand anders iets voor me zou doen.' ('Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.', *Saturday Evening Post*, juli/augustus 1999, blz. 50-51.)

Dr. Carson ging niet op anderen zitten wachten om iets voor hem te betekenen. Hij nam zijn leven in eigen hand. Hij deed goed zijn best op school en zijn cijfers waren hoog genoeg om verder te kunnen studeren en arts te worden. Later is hij directeur van de afdeling neurochirurgie geworden in het Johns Hopkins Children's Center in Baltimore, een beroemd ziekenhuis. In 1987 heeft dr. Carson de eerste succesvolle operatie verricht om een siamese tweeling van elkaar te scheiden, die met de achterhoofden aan elkaar vast zaten.

Socrates heeft gezegd: 'God verkoopt ons al het goede voor de prijs van onze arbeid.' (Xenophon, *Herinneringen aan Socrates*, boek 2, hoofdstuk 1, sectie 20.)

President Gordon B. Hinckley heeft dat beaamd. 'Er is geen vervanging onder de hemel voor productieve arbeid. Het is het proces waardoor dromen werkelijkheid worden. Het is het proces waardoor passieve visioenen dynamische prestaties worden.'

'Door werk wordt het verschil in het leven aangegeven. We worden door het verruimen van ons verstand en het gebruik van onze vaardigheden boven het gemiddelde uitgetild.' (Geciteerd in 'Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber', *Church News*, 31 januari 1998, blz. 3.)

MAAK JE ROEPING GROOT

Ten vierde, je roeping grootmaken en trouwe leden van de kerk zijn. Als we naar de kerk gaan, worden we omgeven door anderen die net als wij hebben belofd om de geboden te onderhouden en de Heiland te volgen.

Sommige mensen verwarren de kerk met een plaats waar volmaakte mensen samenkwamen om volmaakte woorden te spreken, en volmaakte gedachten en gevoelens te hebben. Mag ik die gedachte snel verdrijven? De kerk is een plaats waar onvolmaakte mensen samenkwamen om elkaar te helpen en te sterken in hun streven om bij onze hemelse Vader terug te keren. Eenieder van ons zal een andere weg in dit leven gaan. We zullen op verschillende manieren vooruitgang maken. Verleidingen die voor iemand een probleem zijn hoeven jou helemaal niet te deren.

Kijk nooit neer op mensen die minder volmaakt zijn dan jij. Wees nooit boos als iemand niet zo goed kan spreken als jij, leiding kan geven als jij, dienstbaar kan zijn als jij, of niet kan naaien, schoffelen of enthousiast zijn zoals jij.

De kerk is een plaats waar onvolmaakte mensen samenkwamen om elkaar te helpen en te sterken in hun streven om bij onze hemelse Vader terug te keren.

De Heer wist dat Hij op Joseph Millet kon rekenen, vandaar dat Hij hem uitkoos om hulp te bieden aan het gezin van Newton Hall.

De kerk is een vereniging ter bevordering van onderlinge ontwikkeling, met als doel ervoor te zorgen dat iedere zoon en dochter van God in zijn tegenwoordigheid kan terugkeren. Je kunt je eigen waarde in het koninkrijk van God bepalen door je af te vragen: 'Hoe goed help ik anderen bij het bereiken van hun potentieel? Ondersteun ik anderen in de kerk, of spreek ik kwaad over hen?' Als je kwaad spreekt over anderen, ondermijnt je het koninkrijk van God. Als je anderen opbouwt, bouw je ook het koninkrijk op.

Een andere vraag die je jezelf kan stellen is of je actief je roeping in de kerk groot maakt. Als je je roeping groot maakt, houd je niet alleen maar de schijn op, maar werk je aan je roeping met heel je hart, macht, verstand en sterkte.

Als je geen roeping in de kerk hebt, wil je dan naar je bisschop gaan en tegen hem zeggen dat je graag wilt dienen en je handen uit de mouw wilt steken?

Als je getrouw werkzaam bent, zal de Heer bij je zijn, en zul je zijn Geest en zijn begeleidende hand voelen.

Een aantal jaren geleden heeft president Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen tijdens een algemene conferentie het verhaal verteld van Joseph Millet, een onbekend lid van de kerk.

Hij leefde in de begintijd van de kerk en kwam over de vlakten met andere getrouwe leden om de woestijn te ontginnen en een nieuw thuis te stichten. In die eerste jaren was voedsel vaak schaars. De winters waren vooral moeilijk en er waren vaak meer dagen dan opgeslagen voedsel.

Joseph Millet schreef in zijn dagboek: 'Een van mijn kinderen kwam binnen en zei dat broeder Newton Hall thuis geen brood meer had.

Ik stopte wat van ons meel in een zak om naar broeder Hall te brengen. Toen kwam broeder Hall net naar ons toe.

"Zeg, broeder Hall, hebt u geen meel meer?"

"Nee, broeder Millet, niets meer."

"Nou, broeder Hall, er zit wat in die zak. Ik heb wat van ons meel in een zak gedaan om naar u toe te brengen. Uw kinderen hebben tegen de mijne gezegd dat u niets meer had."

'Broeder Hall begon te huilen. Hij zei dat hij anderen had geprobeerd, maar dat niemand iets kon missen. Hij had de Heer in gebed aangeroepen en de Heer had hem verteld om naar Joseph Millet te gaan.

"Nou, broeder Hall, u hoeft het niet terug te betalen. Als de Heer u heeft gezonden, bent u mij niets verschuldigd."

Die avond schreef Joseph Millet in zijn dagboek: 'Wat een heerlijk gevoel te weten dat het de Heer bekend is dat er iemand als Joseph Millet is.' (Dagboek van Joseph Millet, holograaf, archieven van de afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; geciteerd in Boyd K. Packer, 'Hulde aan de gewone mensen van de kerk,' *De Ster*, mei 1980, blz. 108.)

Dat is een heerlijk gevoel — te weten dat de Heer je zodanig vertrouwt en liefheeft dat Hij jou wil gebruiken om anderen tot zegen te zijn. Broeders en zusters, onze hemelse Vader wil ons ook voor dat doel gebruiken. Als jullie je roeping grootmaken en goede werken verrichten, beloof ik dat de Heer jullie met zoveel voldoening en vreugde zal zegenen dat jullie geen ruimte zullen hebben om al die zegeningen te ontvangen.

Mmaak je geen zorgen over wie je bent, maar besteed je energie aan het scheppen van de persoon die je wilt worden! Ieder moment is kostbaar. Beslis nu nog dat je van je leven iets opmerkelijks zult maken!

GENIET VAN DE REIS

Ten vijfde, geniet van de reis. Het volk van God bestaat uit vreugdevolle mensen. We begrijpen dat er tijd voor ernst, eerbied en toewijding moet zijn; we begrijpen ook dat we de vreugdevolle beginselen van het eeuwige leven bezitten.

Er is zoveel om over te glimlachen, om gelukkig over te zijn, om over te lachen zelfs.

Zovelen van ons wachten altijd op het geluk. 'Als ik toch zou kunnen afstuderen, als ik me toch een auto zou kunnen veroorloven, als ik toch zou kunnen trouwen (...)' Voor zoveel mensen ligt het geluk achter de horizon, altijd buiten bereik. Na het beklimmen van de ene heuvel, ligt het geluk weer achter de volgende.

Het is verschrikkelijk om altijd weer op de volgende dag te moeten wachten en vertrouwen, altijd het heden te verontschuldigen omdat we er zeker van zijn dat we alleen in de toekomst alles zullen ontvangen dat ons zal vervullen.

Wacht niet op morgen. Wacht niet op de juiste baan, het juiste huis, het juiste inkomen en het juiste lichaamsgewicht. Wees vandaag gelukkig. Wees nu gelukkig.

Abraham Lincoln heeft gezegd: 'De meeste mensen zijn zo gelukkig als ze zelf willen zijn.' (*The Book of Positive Quotations* [1997], onder redactie van John Cook, blz. 7.)

Neem jezelf voor om gelukkig te zijn. Ook als je geen geld hebt, ook als je geen gladde huid hebt, ook als je geen Nobelprijs hebt gewonnen. Een aantal van de gelukkigste mensen die ik ken, bezitten geen voorwerpen waarvan de wereld vindt dat ze geluk brengen. Waarom zijn ze gelukkig? Ik neem aan omdat ze niet erg goed luisteren. Of omdat ze juist wel erg goed luisteren (...) naar wat hun hart hun ingeeft. Zij genieten van de

schoonheid van de aarde. Zij genieten van de rivieren, de ravijnen en de roep van de veldleuwerk. Zij genieten van de liefde thuis, de eerste stapjes van een peuter, de wijze en vriendelijke glimlach van een bejaarde.

Zij genieten van eerlijk werk. Zij genieten van de Schriften. Zij genieten van het gezelschap van de Heilige Geest.

Eén ding weet ik zeker, onze tijd op aarde gaat veel te snel voorbij. Verspil geen tijd meer door te blijven zitten en het leven aan je voorbij te laten gaan.

Mag ik jullie nog één raad geven? Zorg dat je om jezelf kunt lachen. Toen ouderling Matthew Cowley (1897–1953) in het Quorum der Twaalf Apostelen werd geroepen, liet president J. Reuben Clarke (1871–1961) hem naar zijn kantoor komen en sprak met hem over zijn nieuwe taak. President Clarke was een van de grote leiders en geleerden van de kerk. Hij gaf zijn positie als Amerikaans ambassadeur in Mexico op om in het Eerste Presidium plaats te nemen. Hij was een man die al lang gewend was om veel verantwoordelijkheid te dragen.

Tegen het eind van de bespreking zei president Clarke tegen ouderling Cowley: 'Nou jongen' — president Clarke noemde alle leden van het Quorum der Twaalf 'jongen' — 'Nou jongen, vergeet regel zes niet.'

'Wat is regel zes?' vroeg ouderling Cowley.

'Neem jezelf niet al te serieus.'

'Wat zijn de andere vijf regels?' vroeg ouderling Cowley.

President Clark zei: 'Die bestaan niet.' (*Matthew Cowley Speaks* [1954], blz. 132–133.)

Sommige mensen nemen zichzelf zo serieus dat ze het

gevoel hebben dat ze niet volledig zijn totdat ze 'zichzelf gevonden hebben'. Sommige mensen verlaten hun gezin, hun beroep of hun opleiding om naar zichzelf op zoek te gaan.

George Bernhard Shaw heeft gezegd: 'Het leven is niet om onszelf te vinden, maar om onszelf te scheppen.' Maak je geen zorgen over wie je bent, maar besteed je energie aan het scheppen van de persoon die je wilt worden! Je zult merken dat als je dat doet, je niet alleen 'jezelf zult vinden', maar dat je ook aangenaam verrast zult zijn en trots op de persoon die je onderweg leert kennen.

Aarzel geen minuut langer. Ieder moment is kostbaar. Beslis nu nog dat je van je leven iets opmerkelijks zult maken!

Nog niet zolang geleden ging ik met mijn vrouw terug naar de plaats waar ik mijn zending was begonnen. Mijn opdracht was de ring Salzburg (Oostenrijk) organiseren. Op de een of andere manier had ik het gevoel dat ik thuiskwam. Ik kan me nog herinneren dat ik door de straten met kinderkopjes liep en me afvroeg of er ooit voldoende leden zouden zijn om een kleine wijk te organiseren. En toen kwam ik jaren later terug om een ring te organiseren. Mijn hart werd met vreugde vervuld toen ik over de getrouwe, aanwezige leden uitkeek en over de tijd nadacht die ik daar had doorgebracht.

Als ik er nu op terugkijk, vraag ik me af of die tijd van beproeving en eenzaamheid niet tot de ontwikkeling van mijn karakter en mijn verlangen om succesvol te zijn hebben bijgedragen. Die momenten van ogenschijnlijk mislukkingen zijn misschien de belangrijkste momenten in mijn leven geweest omdat ik erdoor op grotere zaken ben voorbereid.

Toen ik daar was, ben ik met mijn vrouw naar Oberndorf geweest. We hebben dezelfde weg gelopen die ik jaren daarvoor met mijn collega had gelopen. En daar, bij die prachtige bergen en de authentieke

schoonheid van dat dorp, vertelde ik haar opnieuw over die stille nacht toen ik aan mijn collega mijn toekomstige vrouw beschreef.

De goede voornemens die ik op die heilige nacht in Oberndorf (Oostenrijk) had, zijn een drijvende kracht in mijn leven geweest. Hoewel ik nog veel moet leren en bereiken, heb ik mijn best gedaan om geloof in God te hebben, om me op de belangrijke dingen in het leven te concentreren en om hard aan rechtschapen opdrachten te werken. Ik heb mijn best gedaan om mijn roepingen in de kerk groot te maken en om van de reis te genieten.

Ik hoop dat jullie dat ook zullen doen als je van je leven iets maakt dat voldoet aan je goddelijk erfgoed.

Ik getuig dat het doel van mijn zending in het verre Europa nu hetzelfde is als toen, namelijk om van onze liefdevolle hemelse Vader te getuigen, en ook van zijn geliefde Zoon, Jezus de Christus, die ons de verzoening heeft geschonken. Ik getuig dat Joseph Smith een profeet van God was, die de volheid van het evangelie ontving en die de kerk van de Heer in deze laatste dagen op aarde heeft hersteld. Ik getuig dat Gordon B. Hinckley onze huidige profeet, ziener en openbaarder is.

Als jullie rechtschapen verlangens nastreven, zal de Heer bij je zijn en je op je pad leiden. Hij wil dat jullie gelukkig en succesvol zullen zijn. Hij wil dat jullie tot Hem zullen komen. Ik bid dat jullie vrede en vreugde op jullie levensweg zullen vinden. □

Uit een toespraak gehouden op 7 november 1999, tijdens een haardvuuravond van CES aan de Brigham Young University.

Het volk van God bestaat uit vreugdevolle mensen. Er is zoveel om over te glimlachen, om gelukkig over te zijn, om over te lachen zelfs.

Tot elkaar komen

Dane M. Mullen

Ons leven, in het bijzonder ons gezinsleven, leek in te storten. Maar toen reikte mama terug naar haar verleden en daardoor vonden we een oplossing.

Mijn broers, zus en ik waren met geloof in God opgevoed en we baden altijd voor het eten. Maar veel verder ging onze godsdienstige ontwikkeling niet. Mijn moeder was in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen opgegroeid maar mijn vader niet. Ik denk dat ze na enige tijd merkten dat het gemakkelijker was om gesprekken over het geloof te vermijden dan er ruzie over te maken.

Ik ben de jongste thuis. Mijn broers en zus zijn een stuk ouder dan ik en ze beschermden mij in veel opzichten. Ik dacht daardoor dat alles altijd gemakkelijk zou gaan.

In de eerste schooljaren haalde ik vrij goede cijfers. Maar na verloop van tijd werd het minder. Mijn ouders bespraken vaak 'wat ze toch met Dane aan moesten'.

Ze probeerden me aan mijn huiswerk te krijgen, maar niets hielp. Mijn leerkrachten, studiebegeleiders en ouders dreigden met straf, maar mijn cijfers daalden met het jaar. Tegen de tijd dat ik in groep acht zat, ging het helemaal mis.

In datzelfde jaar ging het mis met het gezin. Twee weken na Kerstmis gingen mijn ouders uit elkaar en later scheidden ze. Mijn twee oudste broers en mijn zus waren

al van school af en woonden ergens anders. Dus waren alleen mijn broer Lee en ik nog thuis bij mijn moeder, en Lee zat in zijn indexamenaar. We hadden nog ernstige financiële problemen op de koop toe. Mijn moeder was van mening dat we niet dieper konden zinken. Maar dat was juist een keerpunt in ons leven.

Op zekere dag hadden mama en ik een ernstig gesprek. We hadden het over haar jeugd jaren in de kerk en ze zei dat ze wist dat ze zich tot God kon richten om hulp. Ze zei ook dat ik, als

ik naar de kerk zou gaan, misschien oplossingen voor mijn problemen op school zou vinden. Ik was een paar keer met een vriend die heilige der laatste dagen was, naar de kerk geweest en had ook wel eens bijbellessen in andere kerken bijgewoond, maar mijn huisgenoten hadden geen kerkdiensten bijgewoond sinds voor de tijd dat ik geboren was. Omdat mijn moeder het zo moeilijk had vanwege de scheiding en haar geldzorgen, wilde ik het haar niet nog moeilijker maken. Ik besloot dus naar de zendelingenlessen te luisteren.

Mijn moeder vroeg Lee ook om aan de lessen deel te nemen, maar hij had het te druk met school. Hij was bij de eerste les, maar daarna had hij op de een of andere

manier altijd iets anders te doen als de zendelingen kwamen. Mama en ik gingen nu ook samen naar de kerk en dat gaf ons een goed gevoel. In het voorjaar liet ik me dopen. Ik begon bovendien meer mijn best te doen op school en dat gaf me ook een goed gevoel.

Voordat ik lid van de kerk was, had ik met sigaretten en alcohol geëxperimenteerd en was ik omgegaan met jongelui bij wie ik me op mijn gemak voelde — kinderen die op school slechte resultaten behaalden en vaak samen met mij in de nabijligklas zaten. Maar toen de bisschop een gesprek met me had en ik me vast voornam me te laten dopen, beloofde ik dat ik het woord van wijsheid na zou leven. Ik merkte dat ik het prettig vond om het priesterschap te dragen, het avondmaal rond te dienen en complimentjes voor goede daden te krijgen in plaats van altijd in de penarie te zitten. Die positieve gevoelens waren ook van invloed op mijn buitenkerkelijke bezigheden. En toen ik mijn getuigenis aan mijn vrienden gaf, ontdekte ik wie eigenlijk mijn echte vrienden waren.

Lee ging na zijn eindexamen in het leger. Hij wist al gauw wat het woord 'heimwee' betekent. Iedere dag schreef hij ons een brief en mama hield bij het lezen van zijn brieven. Ze vroeg hem om eens uit te zoeken of er in de buurt een wijk van de kerk was die hij zou kunnen bezoeken. Wij baden voor hem en moedigden hem aan om ook te bidden. Mijn oma had Lee voor zijn eindexamen een bijbel gegeven en om de een of andere reden had hij die meegenomen. Het bleek dat godsdienstige boeken de enige toegestane lectuur op de militaire basis waren. Toen Lee dat aan mijn moeder vertelde, stuurde ze hem een exemplaar van het Boek van Mormon. Kort daarna schreef Lee in zijn brieven dat hij erg van de

Schriften genoot en eruit voorlas aan de andere soldaten. Natuurlijk hielde mijn moeder daar ook om. Mama vroeg Lee of hij de zendelingen wilde volgen. Maar Lee antwoordde dat hij al aan de bisschop had gevraagd om dat voor hem te regelen. Toen hij op verlof thuis kwam, liet hij zich dopen. Mama hielde toen weer.

Nu, inmiddels een paar jaar na mijn doop, ben ik al quorumpresident

diakenen en quorumpresident leraren geweest. Ik behoor tot het quizteam van de school en mijn cijfers zijn goed, zodat ik ook aan verschillende sporten mee kan doen. Ik heb geprobeerd mijn vriendschap met de jongens met wie ik vroeger optrok, te onderhouden, maar ik ga niet zo vaak meer met ze op stap. We zijn nog bevriend, maar hebben nu andere interesses. Ik ben betrokken bij het jongemannenprogramma en doe mijn best met mijn schoolwerk.

Mijn moeder is ook erg veranderd. Ze rookt en drinkt niet meer en betaalt tiende. Ik kan niet zeggen dat al onze financiële problemen opgelost zijn, maar we kunnen onze rekeningen steeds betalen. Mijn moeder en ik zijn echt goede vrienden geworden en nu is ze bovendien mijn seminarierares. Afgelopen zomer is ze naar de tempel geweest. In het afgelopen jaar werd ze dodelijk ziek en heeft een lang en langzaam genezingsproces doorgegaan. Het was beangstigend en moeilijk voor ons beiden, maar de ouderlingen hebben haar een zalving gegeven en we hebben ons er doorheen geslagen.

De veranderingen in mijzelf, mijn moeder en mijn broer gingen bepaald niet vanzelf. Maar ze waren het beslist waard. Mama huilt nog wel eens, maar dat is nu omdat ze zo gelukkig is. En ik ben ook gelukkig. □

Dane M. Mulden is lid van de wijk Boise 3, ring Boise-Zuid (Idaho).

Altijd mijn Vriend

Becky Prescott

*Ik voelde me in die nieuwe omgeving
erg alleen totdat ik naar het schilderij
aan de muur keek.*

Toen ik 's zondags mijn jongevrouwenklas inliep, voelde ik me alleen. We waren net naar een dorp aan de andere kant van het land verhuisd. We kenden er niemand; al onze familieleden woonden duizenden kilometers daarvandaan.

Ik zocht een plekje en ontdekte een lege stoel op de tweede rij bij de muur. Terwijl ik ging zitten merkte ik dat iedereen behalve ik iemand had om naast te zitten. Ik hield mezelf voor dat alles zou veranderen als ik maar eenmaal tijd kreeg om vriendschap te sluiten. Maar hoe vaak ik mezelf dat ook vertelde, ik voelde me toch alleen.

Halverwege de les ontdekte ik op de muur naast me een schilderij van Jezus Christus. Op dat moment besefte ik dat ik niet alleen was. Het was alsof de Heiland de hele tijd naast me had gezeten.

Het duurde een tijdje voordat ik aan ons nieuwe dorp gewend was en vrienden had gevonden. Soms voelde ik me wel alleen, maar dan dacht ik altijd aan die zondag waarop ik het schilderij van de Heiland had opgemerkt en had besef dat ik nooit alleen was. Jezus Christus zal altijd mijn Vriend zijn. □

*Becky Prescott is lid van de wijk Santaquin 1,
ring Santaquin (Utah).*

De *Liahona* van mei 2001 gebruiken

U kunt in deze uitgave van de *Liahona* misschien wat nuttige ideeën voor lessen en besprekingen vinden. (De nummers hieronder verwijzen naar bladzijden in deze uitgave. K=De Kindervriend.)

IDEEËN VOOR BESPREKINGEN

■ 'De vuurtoren van de Heer', blz. 2: president Monson stelt voor om onze toekomst doelgericht te plannen. Laat de gezinsleden of cursisten tussendoelen opschrijven waardoor ze hun uiteindelijke doelen in dit sterfelijk leven beter bereiken kunnen. Eventueel kunt u ze vragen om te vertellen welke tussendoelen ze hebben.

■ 'Lessen die ik op mijn levensreis heb geleerd', blz. 34: bespreek de vraag van ouderling Wirthlin: 'Als het redden van een boek hemelse aandacht verdient, hoeveel meer zal onze hemelse Vader zich dan bewust zijn van jullie leven en jullie behoeften?'

■ 'Altijd mijn Vriend', blz. 47: lees Romeinen 8:35, 37-39, en bespreek hoe we ervoor kunnen zorgen dat we ons nooit ver van de Heiland voelen.

■ 'Geef het niet op', blz. K7: wat zou het feit dat Tracy volhardde in het geven van haar getuigenis te maken hebben met het krijgen van toestemming om zich te laten dopen?

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

Aäronische priesterschap.....8, Nieuws	
Avondmaal	8, K8
Begeleiding	10
Bekering.....	26, 44
Brazilië.....	10
Dienstbaarheid	26
Doelen.....	2, 34
Doop	K7, K8
Echtscheiding	26
Financiën.....	25
Gehoorzaamheid	24, K2, K4, K8
Geloof	2, 34
Geluk	34
Getuigenis.....	K7
Gezinsavond.....	32, 48
Gezinsrelaties	23, 44
Handicaps	26
Heilige Geest.....	18, 26
Huiszoek.....	25
Huisonderwijs	7
Jezus Christus	K2
Jezus Christus	8, 47
Licht van Christus	18
Liefde.....	23
Melchizedekse	
priesterschap	Nieuws
Profeten	14, K2
Roepingen	34
Tiende.....	25
Verhalen uit het Nieuwe	
Testament.....	K12, K14
Volharding	K7
Vriendschap	2, 47
Werk	34
Zegeningen	26, K2
Zendingswerk.....	K10
Zonde	24

ARTIKELN VAN JONGEREN GEVRAAGD

We nodigen jongeren uit om ons te vertellen hoe zij de zes aanbevelingen van president Hinckley opvolgen en welke zegeningen zij daardoor ontvangen (zie 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30-41). Stuur je artikel naar: *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of stuur je e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vermeld alsjeblieft je volledige naam, adres, telefoonnummer, wijk en ring (of gemeente en district).

David Lindsay, *Josephs eerste visioen*

'Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan'
(Geschiedenis van Joseph Smith 1:17).

Jongevrouwen in Rio de Janeiro (Brazilië), vatten de raad van president Gordon B. Hinckley ernstig op. Hij heeft de leden van de kerk gezegd: 'Ontvang andere mensen met open armen! Laten we vriendschap met hen sluiten! Laten we aardig voor hen zijn! Laten we hen aanmoedigen! Laten we bijdragen tot hun geloof en kennis van het werk van de Heer.' Zie 'Open armen in Rio', blz. 10.

DUTCH

4 02219851204